

Danilo Kiš

Enciclopedia mortilor

POLIROM

Danilo Kiš, *Enciklopedija mrtvih*
World Copyright © by Danilo Kiš, 1983
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta
traducere

DANILO KIŠ

**Enciclopedia
Morților**

Traducere din limba sârbă
și note de Mariana Ștefănescu

POLIROM
2008

Tabel bio-bibliografic

1935 - 22 februarie: se naște Danilo Kiš la Subotica, oraș în N-E Serbiei, la granița cu Ungaria.

1939 - este botezat în rit ortodox la biserica Uspenia (Adormirea Maicii Domnului) din Novi Sad.

1942 - după pogromul de la Novi Sad, familia se refugiază în Ungaria, la Kerkabarabás-Zalabaksa, ținutul natal al tatălui scriitorului. Aici Danilo Kiš va urma școala primară și primele clase de liceu în limba maghiară.

1944 - familia lui Danilo Kiš trece prin momente grele. Tatăl său este trimis la Auschwitz, de unde nu se va mai întoarce. Danilo Kiš debutează ca poet.

1947 - prin grija unui unchi din partea mamei, renumit istoric, biograf și comentator al clasicului poet muntenegrean Njegoš, Danilo Kiš împreună cu mama și sora sa mai mică sunt găsiți prin Crucea Roșie și repatriați la Cetinje, în Muntenegru, locul de baștină al mamei sale.

1948 - se înscrie la Școala de Artă din Cetinje; în paralel frecventează și cursurile de vioară ale profesorului Simon Nutti.

1953 - începe activitatea literară ca reporter și traducător din literaturile rusă, maghiară, franceză și engleză. Îi apar primele încercări de proză în periodice prestigioase.

1954 - toamna: se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie din Belgrad.

1958 - absolvă studiile universitare - specialitatea Literatură Comparată - ca șef de promoție.

1961 - este numit pentru o perioadă de doi ani lector de limbă sârbă și croată la Universitatea din Strasbourg.

1962 - debutează în volum cu microromanele *Mansarda* și *Psalm 44* (*Mansarda / Psalm 44*).

1965 - îi apare romanul *Grădina, cenușa* (*Bašta, pepeo*),

tradus în limba română la Editura Univers, în anul 2000.

1969 - publică volumul de proză scurtă *Suferințe timpurii (Rani jadi)*.

1972 - apare romanul *Clepsidra (Peščanik)*, publicat în limba română de Editura Univers, în anul 1987, și volumul de eseuri *Po-etica*.

1973 - i se decernează Premiul revistei *NIN* pentru romanul *Clepsidra*.

1973 - este numit lector de limbă sârbă și croată la Universitatea din Bordeaux pentru o perioadă de trei ani.

1976 - îi apare unul dintre cele mai apreciate romane, *Criptă pentru Boris Davidovici (Grobница za Borisa Davidoviča)*, tradus în limba română la Editura de Vest, în anul 1992 (în pregătire la Editura Polirom).

1978 - publică volumul-pamflet *Lecția de anatomie (Čas anatomije)*.

1980 - este lector la Universitatea din Lille, unde va rămâne timp de patru ani.

1980 - obține premiul orașului Nisa, Grand Aigle d'Or.

1983 - Editura Globus din Zagreb și Editura Prosveta din Belgrad îi publică seria de *Opere complete* în zece volume: vol. I - *Mansarda*; vol. II - *Psalm 44*; vol. III - *Suferințe timpurii*; vol. IV - *Grădina, cenușa*; vol. V - *Clepsidra*; vol. VI - *Noapte și ceață (Noć i magle)*; vol. VII - *Criptă pentru Boris Davidovici*; vol. VIII - *Lecția de anatomie*; vol. IX - *Homo poeticus*; vol. X - *Enciclopedia morților (Enciklopedija mrtvih)*.

1984 - obține marele premiu literar Ivo Andrić pentru volumul de povestiri *Enciclopedia morților* (Polirom, 2008).

1986 - este distins cu titlul de **Chevalier des Arts et des Lettres**.

1988 - i se conferă Preis des Literaturmagazins, iar în Italia, la Roma, Premio di Tevere pentru eseistică. La 15 decembrie este ales membru corespondent al Academiei de Științe din Belgrad.

1989 – primește premiul Bruno Schulz.

La 15 octombrie Danilo Kiš moare la Paris, după o lungă suferință. Este înmormântat în orașul Belgrad.

Opera postumă: *Viața, literatura* (*Život, literatura*), Svjetlost, Sarajevo, 1990; *Zațul amar al experienței* (*Gorki talog iskustva*), BIGZ, SKZ, Narodna knjiga, Belgrad, 1990; *Poezii și tălmăciri* (*Pesme i prepevi*), Prosveta, 1992; *Circ de familie* (*Porodični cirkus*), SKZ, Belgrad, 1993; *Lăuta și cicatricea* (*Lauta i ožiljci*), BIGZ, Belgrad, 1994; *Depozitul* (*Skladište*, 5 vol.), BIGZ, Belgrad, 1995.

Creația lui Danilo Kiš a fost tradusă în peste douăzeci de limbi.

Scurtă autobiografie

Tatăl meu a venit pe lume în Ungaria de Vest și a absolvit Academia de Comerț în orașul natal al vestitului domn Virago, care, prin bunăvoința domnului Joyce, va deveni celebrul Leopold Bloom. Cred că, într-o oarecare măsură, politica liberală a lui Franz Josef al II-lea, cât și dorința de integrare, l-au făcut pe bunicul meu să maghiarizeze numele fiului, încă minor. Foarte multe detalii din cronica de familie rămân însă nelămurite: în 1944, tatăl meu, precum și celelalte rude, vor fi trimiși la Auschwitz, de unde nu s-au mai întors.

Dintre strămoșii din partea mamei, aş aminti un erou legendar muntenegrean, care s-a alfabetizat la vârsta de cincizeci de ani, adăugând gloriei sale războinice și pe cea a condeifului, dar și pe „amazoana” ce a retezat capul unui tiran otoman, din răzbunare. Asemenea excepții etnografice nu s-au mai repetat și în cazul meu.

La vârsta de patru ani (1939), pe vremea proliferării legilor antisemite în Ungaria, am fost botezat de părinți la Biserica Uspenia din Novi Sad, și asta mi-a salvat viața. Până la vârsta de treisprezece ani am locuit în Ungaria, în ținutul de baștină al tatălui meu, unde ne-am refugiat în 1942, în urma pogromului de la Novi Sad. Am lucrat pe la țărani bogați ca slugă, iar la școală îmi însușeam *Catehismul* și exegeza catolică a *Sfintei Scripturi*.

Tăinuitele neliniști familiale sau ceea ce Freud numește *Heimlichkeit* vor alcătui fondul meu literar și metafizic. La nouă ani am scris poezii în limba maghiară: în una era vorba despre foame, alta era o poezie de dragoste *par excellence*.

Talentul narativ - de a îmbina factologia cu legenda - l-am moștenit de la mama, de la tata - patetismul și ironia. Pentru a motiva înclinația mea spre literatură nu cred că

rămâne lipsit de importanță faptul că tatăl meu a fost autorul *Mersului internațional al trenurilor*. Acest antecedent patern mă explică sub aspect cosmopolit și literar.

Mama mea a citit romane până la vârsta de douăzeci de ani, când a înțeles, nu fără regret, că romanele sunt niște plăsmuiri, după care le-a abandonat pentru totdeauna. Aversiunea ei față de aceste păcătoase plăsmuiri o regăsesc într-o formă latentă în mine.

În 1947, cu ajutorul Crucii Roșii, am fost repatriat la Cetinje, unde locuia unchiul meu dinspre mamă, cunoscut istoric, biograf și comentator al lui Njegoș. Odată cu sosirea noastră la Cetinje, am dat examen de admitere la Școala de Artă. Din comisie făceau parte renumiții pictori Petar Lubarda și Milo Milunović. Bustul lui Voltaire, pe care trebuia să-l desenez după mulajul de ghips al statuetei lui Houdon, semăna cu o bătrână nemțoaică pe care o cunoscusem la Novi Sad. Așa l-am desenat. Cu toate acestea, am fost admis. Probabil că alte lucrări de-ale mele au fost hotărâtoare. A trebuit să aștept un an, aproape doi, spre a mi se echivala liceul. În acest timp m-am decis să-mi susțin examenul de bacalaureat.

Doi ani am frecventat și cursuri de vioară la Școala de Muzică, unde l-am avut ca profesor pe Simon Nutti, căruia îi spuneam Paganini, nu numai datorită înfățișării sale, dar mai ales pentru că adora tremoloul. Când am ajuns la cursul doi, școala noastră de muzică s-a mutat la Kotor. Atunci am continuat să cânt, fără partituri, muzică țigănească și române ungurești, iar la serbările școlare interpretam tangouri și valsuri englezești.

În liceu am continuat să scriu poezii și să traduc din poeți maghiari, ruși și francezi, mai ales ca exercițiu de stil și de limbă; aspiram să devin poet și mă preocupa creația literară. Rusa ne-o predau ofițerii albi, emigranți ai anilor douăzeci, care, în absența profesorilor de specialitate, ne

învăţau cu aceeaşi pricepere matematica, fizica, chimia, franceza, latina.

După susţinerea examenului de bacalaureat am intrat la Universitatea din Belgrad, pe care am absolvit-o ca şef de promoţie al secţiei nou înfiinţate de Literatură Comparată. Am funcţionat ca lector de limbă şi literatură sârbo-croată la Strasbourg, Bordeaux şi Lille.

În ultimii ani m-am stabilit la Paris – Arondismentul 10, şi nu sufăr de nostalgie. Când mă trezesc, uneori nici nu ştiu unde sunt, dar aud la fereastră cum vorbesc concetăţenii şi din maşinile parcate răsună la casetofon acordeonul.

Danilo Kiš, 1983

*Ma rage d'aimer donne sur la mort
comme une fenetre sur la cour.*

Georges Bataille

Simon Magul

După șaptesprezece ani de la moartea și minunea învierii lui Iisus Nazarineanul, pe drumurile prăfoase care taie Samaria și se înfundă în nisipul ciudos, pierzându-se în colbul deșertului, iată că își face apariția cel numit de ucenicii săi Făcătorul de Minuni, Simon Magul, iar de potrivnici - cu numele de ocară *Borboritul*¹.

Unii susțineau că venea dintr-un cătun, Gita, din Samaria, alții, că era din Siria ori poate chiar din Anatolia. De fapt, chiar el înțețea confuzia, căci, de câte ori era întrebat asupra obârșiei sale, el răspundea printr-o deschidere largă a brațelor, care cuprindea, deopotrivă, denecuprinsul pământesc, ca și pe cel ceresc.

Era de statură mijlocie, vânjos, c-un păr învâlvoiat negru și creț, care începuse să se rărească în creștet, barba însă, la fel de învâlvoiată și creață, era deja înspicată. Avea nas ciontos și coroiat și din profil aducea c-o oaie. Un ochi

1 Simon Magul este varianta unei legende gnostice. În *Dicționarul teologiei catolice*, Jacques Lacarrière va defini cuvântul *borborit* ca „eretic nelegiuit”: „Tertulian îi va atribui tot soiul de fapte nerușinate. Clement Alexandrinul va spune despre acești nelegiuiți că «se lăfăiau în desfrâu precum satirii, tăvălindu-și sufletul în noroi». Din pricina deprinderilor lor nerușinate, cuvântul «noroi» (*borboros*) va sluji să-i desemneze pe aceștieretici... Chiar s-or fi tăvălit în noroi, sau era doar o metaforă?” O persoană binevoitoare, de altfel foarte erudită, mi-a indicat analogia dintre schisma lui Simon, relatată în povestire, și un text de Boris Suvarin, scris în 1938! Iată-l: „Stalin și acoliții săi mint întruna, cu orice prilej; și cum mint mereu, nici nu mai știu că mint. Și dacă fiecare minte, nimeni, mințind, nu mai minte... Minciuna este un element firesc al așa-zisei societăți sovietice... Întruniri, congrese - mascaradă. Dictatura proletariatului - o mare cacealma. Masă spontană - organizare vigilentă. Dreapta, stângă - aceeași potlogărie. Stahanovism - batjocură. Bucuria vieții - farsă jalnică. Omul nou - gorilă. Cultura - incultură. Conducător genial - tiran imbecil...” Oricum, orice asemănare cu povestirea este absolut întâmplătoare. (n.a.)

părea mai mare decât celălalt și asta îi dădea chipului o expresie batjocoritoare. De urechea stângă îi atârna un cercel de aur: un șarpe înghițindu-și coada. Era încins cu o chingă de in, care-i servea și ca recuzită de saltimbanc; într-o clipită, împletitura se bătoșa brusc și, sub privirile uluite ale spectatorilor, el se cocoța pe ea ca pe-un par. Alteori o anina de gâtul unui boulean căruia îi tăiasse căpățâna dintr-o singură lovitură de bardă, rostind o formulă magică. Într-o clipită, capul și trupul zăceau despicate în colbul deșertului; atunci făcătorul de minuni pronunța aceeași formulă magică, dar în sens invers, și capul se împreuna din nou cu trupul, iar împletitura de in de pe grumaz zăcea pe jos. După care Simon o deznoda, încingându-se cu ea, doar dacă vreun spectator nu căuta să se încredințeze de soiul împletiturii. Atunci Simon îi întindea un capăt al cingătorii, țeapănă ca un par; de cum o atingea neîncrezătorul, funia se pleoștea și se prăvălea pe jos, stârnind praful.

Vorbea greaca și copta la fel de bine ca aramaica și ebraica, precum și unele dialecte locale, deși potrivnicii săi susțineau că avea rostire de venetic. Simon nu se prea sinchisea de clevetiri, dând chiar impresia că el însuși le întetea. Se mai zicea despre el că era ager la minte și iscusit vorbitor, îndeosebi în fața ucenicilor și a susținătorilor ori a mulțimii. „Ochii săi aveau luciri de aștri”, ziceau ucenicii săi. „Avea o voce hârșăită și o privire deșucheată”, afirmău potrivnicii săi.

Pe încălcitele drumuri ce duc dinspre Răsărit spre Apus și dinspre Apus spre Răsărit, Simon Magul întâlnea puzderie de propovăduitori, drumurile lor încrucișându-se deseori. Ucenicii lui Ioan și Pavel și chiar apostolii Ioan și Pavel propovăduiau învățătura lui Iisus Nazarineanul, a cărui amintire era încă vie în Palestina, Iudeea și Samaria. Simon le descoperea, deseori, urma crepidelor în bătătura vreunui sat. În miezul zilei domnea în sat o tihnă deplină;

arareori se auzea lătrat de câini sau behăitul răsunător al oilor. Ca, deodată, să răzbată voci sfredelitoare și năvalnice, cam îngânate; erau apostolii, cățarați pe câte un butoi, propovăduind desăvârșirea lumii și creația lui Dumnezeu. Așteptându-i să dispară, pitit la umbra unei colibe, Simon intra în cătun degrabă după ei, înainte ca lumea să apuce să se împrăstie.

Atunci se pornea și el să propovăduiască, înconjurat de alaiul său. Osteniți după învățătura apostolilor, oamenii se adunau acum anevoie în jurul lui. „Adineauri i-am ascultat pe Pavel și Ioan”, ziceau ei, „vorbele lor ni-s de-ajuns pentru un an întreg”.

„Eu nu sunt apostol”, zicea Simon, „îs ca și voi. Ei vă pun mâna pe creștet ca să vă insufle Sfântul Duh; eu vă întind mâna ca să vă ridic din colb”. Și aici își ridică mâinile în sus, iar din mânecile largi, care cădeau în falduri, se iveau mâinile lui albe și frumoase, cu degete fine, așa cum le au doar leneșii și magicienii.

„Ei vă hărăzesc”, continua Simon, „mântuirea veșnică; eu vă dăruiesc cunoașterea și pustiul. Cine voiește, să mi se alăture!”.

Lumea se obișnuise deja cu tot soiul de haimanale care se vânturau de colo-colo, câte unul, câte doi ori urmați de alaiul cucernicilor. Unii își lăsau catârii sau cămilele la marginea cătunului, la poalele muntelui ori în vreo vâlcea din apropiere, alții veneau cu o gardă înarmată (când propovăduielile lor păreau niște amenințări sau comedii) ori năvăleau oblu pe catâri și, fără a mai descăleca, însăilau niscaiva solomonii. Căci, în ultimii cincisprezece ani de la moartea aceluia Nazarinean, începuseră să-și facă apariția tot soiul de bărbați tineri și zdraveni, cu bărbi respectabile sau încă imberbi, în mantii albe și cu toiege de păstori în mână, zicându-și apostoli și Fiii Domnului. Cu crepidele prăfuite de-atâta drum, având aceeași rostire, de parcă luaseră învățătură din aceeași carte, toți înfățișau

aceleași minuni la care fuseseră martori: în fața lor Nazarineanul prefăcuse apa în vin și hrănise mulțimea cu câteva sardele. Unii te încredințau că Îl văzuseră ridicându-se la cer într-o lumină orbitoare, înălțându-se în văzduh ca un porumbel. Orbii, aduși de ei ca martori, spuneau că lumina aceea le pălise vederea, dar le dăduse lumina spiritului.

Și toți își ziceau Fiii Domnului și Fiii Fiilor Domnului. Promiteau, pentru o bucată de pâine și un urcior de vin, viața veșnică și binecuvântarea, iar când lumea îi alunga din pragul ușii, asmuțind câinii asupra lor, atunci ei amenințau cu iadul, unde trupul se mistuia la foc mocnit, precum mielul la proțap.

Printre acești propovăduitori se găseau destui vorbitori destoinici care aflau răspunsuri la întrebările încâlcite ale poporului neîncrezător și autorităților și mai neîncrezătoare, nu numai privitoare la suflet, ci și la trup, la muncile câmpului, la creșterea vitelor. Pe tineri îi lecuiau de bubulițe, pe fecioare le sfătuiau cum să-și apere neprihănirea ori s-o îndure mai ușor, pe bătrâni îi călăuzeau în pregătirile dinaintea morții – ce vorbe să rostească în ceasul de pe urmă, cum să-și țină mâinile ca să poată trece mai lesne prin strunga ce duce spre lumină; pe mame le povățuiau cum să-și ocrotească rodul pântecelui, fără a se mai căuta pe la vraci și șarlatani, ori cum să-și vegheze fiii de urgia războaielor, iar femeile sterpe erau îndemnate să spună rugăciuni de trei ori pe zi, pe inima goală, ca astfel Sfântul Duh – cum ziceau ei – să le rodească pântecele.

Și toate astea le săvârșeau fără de răsplată, dacă prin răsplată nu se înțelegea o coajă de pâine pe care o primeau cu smerenie sau un urcior cu apă rece din care sorbeau cu înghițituri mici, printre șopoteli. Așa se înnădeau, unul după altul, propovăduitorii de toate semințiile și graiurile, bărboși sau nu, rostind aceleași

predici, dar întrecându-se în înfățișarea minunii și învierii Nazarineanului. Treptat, popoarele Iudeii, Samariei și Anatoliei începură să dea crezare tinerilor pașnici cu crepidele prăfuite, ce-și țineau brațele încrucișate pe piept, glăsuind cu o voce feciorelnică și cu ochii înălțați la cer. Le dădeau apă rece și un coltuc de pâine, iar ei le mulțumeau, promițându-le, în schimb, viață veșnică, înfățișându-le un ținut binecuvântat unde aveau să ajungă după moarte: nu mai era pustiu nisipos, cu șerpi și păianjeni, ci cu palmieri cu coroana bogată, cu izvoare la tot pasul, cu iarbă până la genunchi, cu un soare ce strălucea blând, cu nopți aidoma zilelor, căci ziua era veșnică, cu turme de vaci, capre și oi ce pășteau nestingherite pe pășuni întinse, cu verdeață pururi înmiresmată, căci și primăvara era veșnică, fără corbi ori ulii, doar privighetori cântând neîncetat. Și așa mai departe.

Această imagine a grădinii raiului, care la început le păruse tuturor o scorneală – când se mai pomenise ca soarele să strălucească zi și noapte ori să nu mai existe durere și moarte? – era înfățișată cu atâta însuflețire și har de tinerii cu ochi albaștri și blajini, încât lumea ajunsese să-i creadă. Când un neadevăr este rostit cu neostoire, lumea începe să creadă. Căci oamenii au nevoie de credință. Așa că mulți tineri și-au pus în grabă crepidele și-au pornit-o pe urmele lor. Unii se mai întorceau în cătunul lor după un an-doi, alții după zece, vlăguiți de-atâta drum și cu bărbile înspicate. Acum și ei glăsuiau cu vocea stinsă, ținând mâinile încrucișate pe piept. Vorbeau despre minunile Lui, despre pildele Lui, îi propovăduiau învățătura neobișnuită, disprețuiau tot ce era desfătare, purtau straie ponosite, se hrăneau cumpătat, iar când sorbeau vinul, ridicau potirul cu ambele mâini. Dar tare se mai înfierbântau când cineva îi încontra ori le nesocotea învățătura, și vai de acela care s-ar fi îndoit de viața veșnică sau de grădina raiului. Atunci, cu vorbe însuflețite

și amenințătoare, îi înfățișau caznele ispășirii veșnice. „Să vă fi ferit zeii”, avea să consemneze un păgân, „de limba lor ascuțită și de blestemele lor.” Tare se mai pricepeau să-i amăgească pe neîncrezători cu vorbe mieroase, cu făgăduieli ori înfricoșări; de cum și-au răsfirat puterea atrăgând mulțimea credincioșilor, s-au pomenit tare semeți, tot mai aprigi. Urgiseau familii, vârandu-le dihonnia în suflet și urzeau clevetiri pe seama celor care dădeau glas fie și celei mai mărunte îndoieli cu privire la învățătura lor. Aveau provocatorii lor și sfaturile lor tainice unde-i afuriseau pe necredincioși, unde dădeau foc scrierilor potrivnicilor și aruncau blesteme pe capul îndărătnicilor. Poporul se arăta tot mai cucernic, iar ei îi blagosloveau pe evlavioși și-i afuriseau pe nesupuși.

În acest moment își face apariția Simon, zis Magul.

El propovăduia că Dumnezeuul apostolilor e un tiran, iar un tiran nu poate avea înțelegere față de om. Dumnezeuul ăsta al lor, Iehova, Elohim, îl abrutizase pe om, sugrumându-l, înjunghiindu-l, trimițându-i boli și fiare sălbatice, șerpi și tarantule, lei și tigri, tunete și fulgere, ciumă, lepră și sifilis, furtuni și uragane, secetă și inundații, coșmaruri și insomnii, patima tinereții și neputința bătrâneții. Când l-a așezat în binecuvântata grădină a raiului, l-a lipsit de cel mai dulce fruct, și care i se cuvenea de drept, căci numai așa s-ar fi deosebit de câine, măgar și maimuță - prin aflarea binelui și răului.

„Și când nefericitul nostru strămoș, împins de curiozitate, a vrut să se înfrupte din acest rod, ce-a făcut Elohim ăsta al vostru, Atotputernicul, Milosârdul? w se răsti Simon, clătinându-se pe butoi. „Știți voi mai bine (doar despre asta vă propovăduiesc toată ziua apostolii, slugile și robii lui). L-a alungat ca pe un criminal, fără milă, cu o sabie de foc. Și care de ce? Pentru că el este Dumnezeuul zavistiei și al pizmei. În locul libertății propovăduiește robia, în locul revoltei, supușenia, în locul

desfătării, schimnicia, în locul cunoașterii, dogma... Oh, popor samarinean, oare nu pizmașul acesta ți-a distrus casele? Oare nu el a luat din aceste locuri zeci de leproși? Oare nu el a trimis pe ogoare seceta și lăcustele? Oare nu el a pustiit casele de ciuma năprasnică? Și-atunci, ce fel de Dumnezeu este ăsta, ce fel de milosârd, așa cum glăsuiesc apostolii, dacă e în stare să se răzbune pe voi pentru cine știe ce păcate săvârșite de strămoșii voștri? Despre ce fel de iubitor de dreptate poate fi vorba, dacă vă trimite ciumă, tunete și fulgere, boli, griji și nevoi, numai pentru că strămoșii voștri, mințiți de curiozitate, de focul sacru din care țâșnește cunoașterea, au cutezat să culeagă mărul? Nu, popor samarinean, ăsta nu este Dumnezeu, ăsta este pizmaș, e un ticălos și un tâlhar, care, cu ceata lui de îngeri, înarmați până-n dinți cu săbii de foc și săgeți otrăvite, vă aține calea. Când smochinii dau în pârg, vă trimite o mană, când măslinii-s taman buni de cules, vă trimite o vijelie care să le încovoiaie crengile și grindină care să chiftească măslinile în noroi; când stau să vă fete oile, dă peste ele ciuma, asmute lupii sau tigrii să vă pustiască turmele; când vi se naște un prunc, îl chinuiește cu crampe, doar-doar s-o prăpădi. Ce Dumnezeu mai e și ăsta, chipurile milostiv? Nu, ăsta nu este Dumnezeu din ceruri, nu este Elohim. E un altul. Căci Elohim, creatorul, creatorul cerului și al pământului. Al bărbatului și al femeii, al șarpelui și al păsării, este creatorul a tot ce e viață, este cel care a înălțat muntele deasupra mării, cel care a făcut marea, râurile și oceanele, iarba verde, umbra palmierului, soarele și ploaia, aerul și focul, ACESTA este Elohim, Dumnezeul dreptății. Iar cel a cărui învățătură v-o propovăduiesc Petru și Ioan, Pavel și Iacob, precum și discipolii lor, este un tâlhar și un ucigaș. Și tot ce vă spun despre el și împărăția lui Ioan și Pavel, Iacob și Petru este numai minciună. Oh, ascultă la mine, popor samarinean! Pământul făgăduinței e o minciună, Dumnezeul lor e

minciună, minunile lor sunt mincinoase. Mint și ei precum Dumnezeu lor, căruia i se închină. Sunt prinși într-un hățis de minciuni, că nici ei nu mai știu că mint. Unde toată lumea minte, nimeni nu mai minte, unde totul e minciună, nimic nu mai e minciună. Împărăția cerului, împărăția dreptății - o minciună. Fiecare însușire a Dumnezeului lor e câte-o minciună. Dreptatea - minciună. Iubirea de adevăr - minciună. Unicitatea - minciună. Viața veșnică - minciună. Și cărțile lor sunt mincinoase pentru că promit minciuna, promit raiul, iar raiul e minciună pentru că e-n mâinile lor, doar ei sunt la porțile raiului, îngerii lor înarmați cu săbii de foc, ca și judecătorii lor cu balanța lor măsluită."

Mulțimea îl asculta sâstisită și neîncrezătoare, gândind că are de-a face cu-n sforar, căutând înțelesul ascuns al vorbelor lui încâlcite. Căci lumea era deprinsă cu stăpânirea celor puternici și a fariseilor, care o învăluiau cu vorbe mieroase și promisiuni amăgitoare, cu amenințări și pilduiri. Și acum îl pândeau și pe el, doar s-o trăda cu o vorbă - să spună, până la urmă, pentru ce venise, ce atâta vorbărie deșartă. De aceea stăteau să-l asculte. Nădăjduind că până la urmă avea să-și adeverească temeinicia vorbelor printr-o solomonie, o minune, acolo.

„Împărăția cerului se sprijină pe minciună”, stăruia Simon privind la soarele necruțător, „iar acoperișul ei stă pe două ape, din minciună și paraminciună. Și scrierile lor sunt însăilate cu minciuni, cu precepte mincinoase, fiecare poruncă e o minciună, zece porunci, zece minciuni... Nu le e de-ajuns că Elohim ăsta al lor e un tâlhar răzbunător și răutăcios, ca orice bătrân acrit, mai trebuie să-l și divinizați și să vă închinați lui, să fiți cu gândul numai la el. Și să-l mai și numiți pe acest tiran unicul și atotputernicul și dreptmăritorul! Să vă supuneți lui! Oh, popor samarinean, cine sunt șarlatanii care te cutreieră, care-ți împuie urechile cu minciuni și promisiuni deșarte! Ei își

atrag pentru sine îndurarea lui, iar vouă vă cer supunere oarbă, să îndurați toată obida vieții, vătămări, boli, cutremure, inundații, ciumă, fără a huli. Căci altminteri de ce nu v-ar fi îngăduit să-i roștiți numele? Pentru că, popor samarinean, tot ce propovăduiesc Petru și Pavel și ucenicii lor e o mare înșelătorie! Să nu ucizi, zic ei! De ce, pentru că asta este menirea lui, a celui Dreptmăritor și Atotputernic! Să-i omoare pe prunci în leagăn, pe mame la naștere și pe bătrânii fără dinți. De aceea zic ei: să nu ucizi! Pentru că el și slugile sale să ucidă! Ei sunt aleșii! Ei sunt chemați să fie lupi, iar voi, oi. De aceea, popor samarinean, leapădă-te de legea lor!... Să nu fii desfrânat, ca ei să-ți amăgească fetele în floare! Să nu-ți pizmuiești aproapele, căci n-ai la ce râvni! Ei cer totul de la tine, și sufletul, și trupul, și duhul, și gândul, și-ți dau în schimb făgăduința; pentru supușenia ta de-acum, pentru ruga ta, pentru tăcerea ta de-acum, îți vin cu tot soiul de făgăduințe, făgăduința unui viitor care nu există...”

Simon nu băgă de seamă că nu-l mai ascultă nimeni, în afara celor care se numeau ucenicii săi, sau poate se făcea că nu vede lumea împrăștiindu-se, în vreme ce Sofia, credincioasa lui însoțitoare, îi ștergea fruntea și-i dădea urciorul cu apă, acum călâie, deși vasul stătuse adânc îngropat în nisip.

Sofia era o femeie cam de treizeci de ani, mărunță la trup, cu părul învoit și cu ochii negri precum boabele de porumbă. Peste veșmântul străveziu purta un șal pestriț de mătase, târguit, probabil, din India. Ucenicii lui Simon vorbeau despre ea ca despre întruchiparea înțelepciunii și frumuseții feminine, în vreme ce pelerinii creștini răspândiseră despre ea tot soiul de zvonuri, că era o curtezană, o târfă, o târâtură și o șarlatană care-i trezise mila însoțitorului ei șarlatan într-un lupanar din Siria. Simon n-a tăgăduit niciodată aceste clevetiri. Trecutul ei de roabă și de târfă îi slujea drept pildă și învățătură

pentru cruzimea lui Iehova și grosolănia acestei lumi. Acest înger Căzut, această Oaie Rătăcită, susținea el, era victima cruzimii Domnului. Un Suflét Neprihănit într-un trup pieritor. De-a lungul veacurilor, suflétul ei se strămutase, ca dintr-un vas în altul, dintr-o întrupare în alta, dintr-o nălucă în alta. Ea a fost fiica lui Lot, a fost și Rachela, a fost și Frumoasa Elena. (Grecii și barbarii au venerat deci o nălucă, atâta vărsare de sânge pentru o fantomă!) Ultima ei întrupare fiind această târfă dintr-un lupanar sirian.

„Iar până atunci”, stăruia Simon, scuipând o înghițitură din apa călâie, când zărise grupul pelerinilor în mantiile lor albe țâșnind din umbra caselor și recunoscându-l printre ei pe Petru cu ucenicii săi sprijiniți în toiege... „iar până atunci, sub acoperământul mohorât al cerului, între zidurile neguroase ale pământului, în temnița vieții, să disprețuiți bogăția, așa cum vă învață ei, să nesocotiți desfătățile trupului, să vă lepădați de femeie, acest urcior de nectar, această urnă a plăcerilor, în numele raiului lor înșelător și de teama iadului lor născocit, de parcă viața n-ar fi tot un iad...”

„Unii se învoiesc pentru împărăția pământului, alții pentru împărăția cerului”, zise Petru, sprijinit cu mâinile în toiag.

„Disprețuiește bogăția numai cel avut”, răspunse Simon, mijind spre el ochiul ce părea mai mare. „Se desfată în sărăcie numai cel sărac; se leapădă de desfătățile trupești numai cel ce le-a încercat.”

„Fiul Domnului a încercat patimile”, zise Petru.

„Minunile lui sunt mărturia nevinovăției”, adăugă un ucenic al lui Petru.

„Minunile nu sunt deloc mărturia nevinovăției”, zise Simon. „Minunile slujesc ca supremă dovadă în fața gloatei încrezătoare. Moda asta a introdus-o nefericitul vostru evreu care a sfârșit-o pe cruce.”

„Așa poate vorbi doar cel care stăpânește o astfel de putere”, i-o întoarse Petru.

În acel moment Simon sări de pe butoi și se proțăpi în fața provocatorului său.

„Acum mă voi înălța la cer”, zise.

„Aș vrea s-o văd și pe-asta”, răspunse Petru cu vocea tremurândă.

„Îmi cunosc puterile”, urmă Simon, „și știu că nu pot ajunge până în al șaptelea cer. Așa că mă încumet până la al șaselea. Al șaptelea cer îl atingi doar cu gândul, căci acolo este numai lumină și beatitudine. Iar beatitudinea nu-i este dată muritorului.”

„Gata cu filosofia”, zise un ucenic al lui Petru. „Măcar să atingi norul acela, atunci vom ști să te prețuim ca pe Nazarinean.”

Vestea că la capătul satului, lângă măslinul cel rămuros, avea să se petreacă ceva neobișnuit, flecarul ăla avea să-și arate măiestria de fachir, se răspândi, drept care lumea se adună iar.

„Vezi, să te întorci degrabă”, i se adresă în batjocură un gură-cască. „Și lasă-ne și nouă un semn de la tine.”

Simon își desfăcu cingătoarea și i-o puse la picioare.

„Asta-i tot ce am.”

Iar Sofia îi spuse: „Ia șalul ăsta. Sus e răcoare ca-n străfundul fântânii”. Și-i înfășură gâtul cu el.

„Prea mult țin pregătirile”, zise Petru.

„Zăbovește atât ca să se lase soarele la asfințit și să se mistuie sub vălul nopții”, se amestecă unul din ucenicii lui Petru.

„Rămâi cu bine”, spuse Simon și o sărută pe frunte pe Sofia.

„Adio”, îi zise unul dintre ucenicii lui Petru. „Și ai grijă să nu răcești.”

Simon își făcu vânt, precum cocoșul, cu ambele picioare deodată, dând din mâini neajutorat și ridicând un nor de

praf.

„Cucurigu!” îi strigă un mucalit. Era un tânăr cu obrazul spân și cu ochi șireți care, atunci când râdea, păreau două tăieturi piezișe.

Simon se uită în direcția lui și zise:

„Nu-i deloc ușor, fiule! Pământul atrage orice corp, până și o pană, darmite o ruină umană de patruzeci de ocale.”

Petru abia se stăpâni să nu izbucnească în râs la auzul acelei cugetări și-și zâmbi în barbă.

„Dacă ai ști să zbori precum cugeți”, îi zise mucalitul, „acum ai fi în cerul de sub nori”.

„E mai ușor să cugeți decât să zbori, recunosc”, zise Simon cu tristețe-n glas. „Uite, chiar și tu știi să trăncănești, deși în viața ta nătângă nu te-ai săltat măcar un metru de la pământ... Acum lasă-mă să-mi adun forțele, să-mi strâng gândurile într-o singură pornire, să chibzuiesc cu toată tăria la grozăviile trăirii pământene, la neajunsurile lumii, la miliardele de vieți care se sfârșesc, la sălbăticiunile care seucid între ele, la șerpilor care le mușcă pe câprioarele tolănite la umbră, la lupii care-i sfâșie pe miei, la călugărițele care-și devorează bărbătușul, la albinele care pier după prima înțepătură, la chinurile mamelor când ne aduc pe lume, la puii de mătă azvârliti de copii în apa râului, la groaza peștilor în pânțele balenei, la groaza balenei prăvălite pe uscat, la jalea elefantului mistuit de beteșuguri, la bucuria vremelnică a fluturelui, la frumusețea amăgitoare a florilor, la zădărnicia îmbrățișărilor de dragoste, la grozăvia spulberării sămânței, la neputința tigrului jigărit, la putregăciunea dinților din gură, la miliardele de frunze uscate așternute în păduri, la spaima puiului abia ieșit din găoace când se pomeneste azvârlit din cuib, la năprasnicele chinuri ale viermelui perpelindu-se la soare ca pe jărat, la durerea despărțirilor, la grozăvia leprosului, la hâda metamorfoză a sinilor femeii, la răni, la suferința orbului...”

Și deodată se văzu cum trupul muritor al lui Simon Magul s-a desprins de pământ, înălțându-se drept, tot mai sus, mișcând lin din brațe, aproape nedeslușit, precum peștii aripioarele, iar părul și barba îi fluturau în zboru-i domol.

În liniștea neașteptată care se lăsase, nu se mai auzea niciun strigăt, nicio respirație. Mulțimea stătea împietrită, cu ochii ațintiți la cer. Până și orbii își înălțau privirile pustii spre cer, căci după liniștea aceea năprasnică pricepeau că se întâmplase ceva într-acolo unde lumea stătea cu privirea ațintită, cu capetele întoarse.

La fel și Petru înțepenise cu gura întredeschisă de uimire. Nu credea în minuni, în afara minunii credinței, iar minunea putea veni doar de la El, de la Singurul Făcător de Minuni, de la cel care prefăcuse apa în vin; toate celelalte erau înșelăciuni de magicieni cu firele lor nevăzute. Minunea era un dat al creștinilor, și chiar printre creștini, doar pentru aceia cu o credință tare ca piatra, așa cum fusese a Lui.

Șovăitor pe moment, temându-se de nălucire – căci ce altceva putea fi decât o nălucire a simțurilor, o magie de saltimbanc egiptean –, se frecă la ochi, apoi își aruncă privirea în locul unde mai înainte se aflase (și unde ar fi trebuit deci și acum să se afle) Simon, zis Magul. Numai că el nu mai era acolo, ci doar sfoara de in, încolăcită precum un șarpe, ca și colbul care se așternea domol, praful ridicat de Simon când țopăise ca un cocoș neajutorat, agitând brațele ca niște aripi ciuntite. Apoi își ridică ușor privirea în direcția în care mulțimea își înălțase capul, și-l zări iarăși pe Simon Magul. Acum silueta i se deslușea clar pe fundalul unui nor alburii, aducând c-un vultur uriaș, numai că nu era vultur, ci om, își răsfirase brațele și picioarele, deși nu puteai spune, cu mâna pe inimă, că făptură aceea care se apropia de nori era chiar Simon, zis Făcătorul de Minuni, întrucât nu-i mai puteai distinge

trăsăturile chipului.

Se uita la norul acela alb mijind ochii, vrând parcă să se lepede de vedenia care amăgise ditamai gloata. Căci dacă într-adevăr silueta cenușie care urca spre nori, în cer, era Simon, atunci minunea Lui, deci adevărul credinței creștine, era doar *unul dintre adevărurile acestei lumi*, nu și singurul; atunci lumea era o taină, atunci credința era amăgire, atunci viața lui nu mai avea niciun temei; atunci omul era taina tainelor, atunci unitatea lumii și creația erau un mister.

Dacă era să-și creadă ochilor, ceea ce trebuia să fie trupul muritor al lui Simon Magul răzbise până-n nori; o pată neagră, pe care pentru o clipă o pierdu din ochi, dar care acum, pe fundalul lăptos al norilor firavi, se contură iar, ca apoi să se mistuie în încețoșarea alburie.

Liniștea mai dură o clipă, după care din mulțime răsunară suspine de slăvire, oamenii se lăsară în genunchi făcând mătănii și clătinând din cap, cuprinși de extaz. Până și câțiva din ucenicii lui Petru se înclinau în fața minunii păgâne la care fuseseră martori.

Atunci Petru închise ochii și glăsui în ebraică (asta fiind vorbirea firească între sfinți, să nu poată înțelege mulțimea) următoarea rugă:

„Tată Atotstăpânitor, carele ești în ceruri, vino în ajutorul simțurilor mele înșelate de vedenia pământească, dă ochilor mei vedere pătrunzătoare și minții mele ascuțime, ca să mă pot lepăda de vedenia nălucirii, ca să rămân neclintit în credința Ta și în iubirea mea față de Fiul Tău, Mântuitorul. Amin!”

Iar Dumnezeu îi zise:

„Urmează-mi sfatul, oh, credinciosule. Spune mulțimii că puterea credinței e mai presus decât vedenia simțurilor, vorbește-le răspicat, să te-audă toți. Și mai spune-le că Dumnezeu este Unul, iar numele său este Elohim, și Fiul Domnului este unul, numele său e Iisus, și credința e una,

iar această credință este creștină. Iar cel care și-a luat zborul spre cer, sub ochii tăi, Simon, zis Magul este hulitorul credinței și scârbavnicul învățaturii Domnului, ce într-adevăr și-a luat zborul din vrerea puterilor sale și din puterea gândului său, și-acum zboară nevăzut spre stele, purtat de puterea îndoielii sale și a curiozității sale pământești, care au însă o limită. Și mai spune-le răspicat, să te priceapă, că puterea asta a ispitei i-am dat-o tot eu, căci eu i-am îngăduit să pună la încercare sufletele credincioșilor cu minunea lui, tocmai pentru a adevăra că nu există alte minuni și altă putere ca a mea. Așa să le spui și să nu te temi!”

Atunci Petru deschise ochii, se urcă pe o movilă de bălegar uscat, roind de muște, și se puse să strige cât îl ținea glasul:

„Măi oameni, ascultați la mine!”

Nimeni nu-l lua în seamă. Mulțimea zăcea cu capetele plecate în colb, precum oile pe arșiță, la umbra tufelor.

Petru strigă iar la ei:

„Popor samarinean, ascultă la mine ce-ți spun”.

Câțiva întoarseră capul, îndeosebi orbii.

„Ați văzut ce-ați văzut, sunteți victimele nălucirii simțurilor voastre, ale acestui magician și fachir care s-a inițiat în Egipt...”

„S-a ținut de cuvânt”, zise Sofia.

„Până număr la zece”, stăruie Petru, neluând-o în seamă, „trupul său se va prăvăli pe pământul pe care-l defăimează, va cădea ca un pietroi la picioarele voastre, ca să nu se mai ridice niciodată din țărână... Asta e vrerea Domnului... Unu...”

„Dar el și-a luat zborul”, zise Sofia, „a dovedit că e făcător de minuni”.

„Doi...”

„Chiar dacă o să cadă, rămâne învingător”, zise Sofia.

În vreme ce număra, Petru ținea ochii închiși, vrând

parcă să înșele timpul.

Ca deodată să se pornească țipetele sfâșietoare ale mulțimii, și-atunci deschise ochii. Chiar din locul în care Simon se făcuse nevăzut, cu puțin timp în urmă, dintre nori, începu să se arate un punct negru care se făcea tot mai mare. Trupul lui Simon Magul cădea spre pământ ca un pietroi ce se învârtea în jurul axei sale. Magul dădea din mâini și din picioare și se făcea tot mai mare și mai deslușit. Mulțimea se puse pe fugă, care-ncotro, temându-se să nu cadă pe vreunul din ei trupul care se prăvălea din cer.

Apoi totul se petrecu brusc. Precum un sac umplut cu nisip jilav când cade din căruța chirigiului sau precum oaia scăpată din ghearele vulturului, tot așa se izbi de pământ și trupul lui Simon Magul.

Prima care s-a apropiat a fost Sofia Prostituata, credincioasa lui însoțitoare. Vru să-i tragă pe față șalul pe care i-l dăduse, dar nu găsi atâta putere și închise ochii de groază. Cu țeasta zdrobită, cu membrele frânte, cu chipul desfigurat și însângerat, cu măruntaiele la vedere, precum o vită înjunghiată, Simon zăcea pe pământ; pe pământ zăcea o masă de oase frânte și carne căsăpită, cu burnuzul, crepidele și șalul amestecate laolaltă cu trupul stâlcit.

Cei care se apropiară să vadă scena o auzeau pe Sofia blestemând:

„Și asta e tot o mărturie a învățăturii *lui*. Viața omului e cădere și iad, iar lumea este în mâinile tiranilor. Blestemat să fie cel mai tare dintre tirani, Elohim”.

Apoi o porni, jeluindu-se, spre deșert.

După o altă versiune, Simon Magul își îndreptase provocarea nu spre al șaptelea cer, ci spre pământ, cea mai mare dintre iluzii.

Simon stătea, aşadar, tolănit la umbra unui măslin rămuros, cu mâinile sub cap, cu ochii aţintiţi la cer, „la grozăvia cerului”. Lângă el, Prostituta, „cu picioarele răşchirate precum o vacă gestantă”, după cum avea să consemneze un polemist creştin (despre care însă nu suntem siguri dacă şi-a tălmăcit propria mărturisire, ori a citat opinia unui martor al scenei. Dacă nu era cumva pură invenţie.) Doar măslinul, cu umbra sa firavă, rămânea singurul fapt de netăgăduit al acestei istorioare neobişnuite despre minunea lui Simon. Deci întâmplarea a vrut ca acolo să se nimerească Petru cu suita sa. Probabil stârnit de priveliştea neruşinată a Sofiei, unul dintre ucenici, întorcându-şi capul într-o parte, parcă să înlăture ispita, îi adresa următoarea întrebare lui Simon: „Cum e mai bine, să semeni pe pământ şi să seceri în ceruri, sau să arunci sămânţa în vânt?” – întrebare scolastică, cerând un răspuns clar.

Ridicându-se într-un cot, Simon îi zise peste umăr:

„Pământul e tot pământ, oriunde l-ar semăna omul. Adevărata îngemănare e când bărbatul se însoţeşte cu femeia”.

„Orice bărbat cu orice femeie?” îl întrebă Petru care de uimire era cât pe-acum să-i privească.

„Femeia este o urnă a desfătării”, zise Simon. „Iar tu, făptură sfielnică, îţi astupi urechile, să nu le întinezi cu blasfemii, sau îţi fereşti privirea, chiar fugi când nu mai ai ce zice.”

Acum se va stârni sfada lor teologică despre Elohim, despre pedeapsă, căinţă, sensul vieţii, renunţare, despre trup şi suflet, cu trimiteri scolastice şi citate în ebraică, greacă, coptă şi latină.

„Sufletul este alfa şi omega”, zise Petru. „E bine tot ce încuviinţează Dumnezeu.”

„Fapta nu este bună sau rea în sine”, adăugă Simon. „Morală este statornicită de oameni, iar nu de Dumnezeu.”

„Fapta de milostenie este zălogul veșniciei”, zise Petru. „Minunea este o mărturie pentru cei încă neîncrezători.”

„Dumnezeul vostru ar putea drege vătămarea unei fecioare?” îl întreabă Simon, privindu-și însoțitoarea.

„El are puterea duhului”, spuse Petru, vădit stânjenit de întrebare.

Sofia zâmbi cu înțeles.

„Dar oare, cum să zic eu, are și putere fizică?” adăugă Simon.

„Cum să nu”, zise Petru fără șovăire. „Cel care i-a lecuit pe leproși, cel care a...”

„... prefăcut apa în vin, et caetera et caetera”, îl întrerupse Simon.

„Așa e”, încuviință Petru. „Treaba Lui este să facă minuni și...”

„Și eu, care credeam că e tâmplăria”, zise Simon.

„Și milostenii”, adăugă Petru.

Până la urmă, zădărât de căpoșenia lui Petru, care-i tot pomenea de minunile Lui, Simon zise:

„Și eu pot să fac o minune ca Nazarineanul vostru.”

„Ușor de zis”, i-o tăie Petru, cu glas tremurător.

„O fi deprins niscaiva șiretlicuri de prin bazarurile egiptene”, zise un ucenic din suita lui Petru. „Să fim cu luare-aminte la solomoniile lui.”

„Și Nazarineanul vostru – cum îl cheamă? – s-o fi inițiat în magia neagră?” întreabă Simon.

„Au fost mai multe minuni”, zise Petru.

„Îngropați-mă la șase coți sub pământ”, zise Simon, după o scurtă chibzuință. „După trei zile voi învia și eu, precum ăsta al vostru...”

„Iisus”, zise Petru. „Știi bine cum îl cheamă.”

„Da, ăsta.”

Unul dintre ucenici o porni în fugă până la cel mai apropiat cătun și se întoarse cu niște lucrători care tocmai isprăviseră o fântână. Duceau în spate cazmale, lopeți,

toporiști. În urma lor mergea tot satul, toți cei în stare să umble, căci în întreg ținutul se dusesse vestea apariției unui mag egiptean care avea să facă o minune.

„La șase coți adâncime”, stăruia Simon.

Lucrătorii se puseră pe treabă și primul strat nisipos a fost curând urmat de pietriș, apoi de pământ uscat și roșiatic. Lopețile izbeau în lutul în care se zăreau urmele rădăcinilor; retezate de tăișul sapei, rimele se mușuroiau și apoi se perpeleau la soare ca pe jăratic.

Sofia stătea tăcută lângă groapa care se făcea tot mai adâncă, în vreme ce Simon – aidoma gospodarului căruia i se dura o fântână sau temelia casei – îi tot îndemna pe lucrători, măsura cu pasul lățimea și lungimea gropii, își cobora cingătoarea să-i afle adâncimea, fărâmița țărâna între degete.

Când coșciugul fu gata – din patru scânduri nefățuite, din lemn miresmat de cedru, prinse în pene de lemn – Sofia își scoase șalul și-l înfășură la gâtul lui Simon.

„Jos e răcoare ca-n străfundul fântânii”, zise ea.

Atunci Simon se desprinsese brusc de ea și înșfacă scândurile coșciugului, vrând parcă să se încredințeze de trăinicia lucrăturii. După care sări vioi în el și se întinse.

La semnul său, lucrătorii se apropiară și bătură piroanele cu muchia toporiștii. Petru îi șopti ceva unui învățacel, care se duse să verifice dacă sunt bine înfipite, dând din cap.

Petru ridică o mână tremurândă, iar lucrătorii trecură frânghiile pe sub coșciug, coborându-l grijuliu în groapă. Sofia stătea deoparte, nemișcată. Țărâna începu să cadă pe capac. Zgomotul era aidoma bubuiturilor înfundate într-o tobă uriașă. Curând, pe locul unde fusese adâncitura de la poalele unui măslin uriaș se ivi o movilă aidoma unei dune de nisip.

Petru se urcă pe movilă, își înălță brațele la cer și începu să murmure o rugăciune. Cu ochii închiși, cu capul ușor

înclinat, dădea impresia că aude voci îndepărtate.

Vântul de peste zi ștersese deja urmele tălpilor și crepidelor de pe nisipul mișcător.

După trei zile, într-o vineri, mormântul urma să fie dezgropat. Acum se adunase mult mai multă lume decât la îngropare, căci vestea despre făcătorul de minuni, fachirul, magul, se răspândise până departe. Sofia, Petru și ucenicii săi, aidoma judecătorilor cărora li se dă întâietate, stăteau cel mai aproape de groapă.

Întâi fură păliți de o duhoare îngrozitoare, ca de iad. Curând aveau să zărească în țărâna zgrunțuroasă scândurile muruite. Groparii smulseră cuiele și apoi ridicară capacul. Chipul lui Simon se ivi ca un boț de carne mâncat de lepră, în găvanele ochilor fojgăiau viermii. Doar dinții gălbejiți se arătau într-un rânjet spasmodic.

Sofia își acoperi fața cu mâinile și scoase un țipăt. Apoi, întorcându-se brusc către Petru, îi spuse cu o voce care îl înfioră:

„Și asta e tot o mărturie a învățăturii *lui*. Viața omului e cădere și iad, iar lumea este în mâinile tiranilor. Blestemat să fie cel mai tare dintre tirani, Elohim!”

Gloata îi făcu loc și ea se strecură prin mulțimea tăcută și o porni jeluindu-se spre deșert.

Trupul ei muritor se întorcea în lupanar, iar duhul ei se strămuta într-o altă Nălucă.

Onoruri postume

Faptele s-au petrecut cam pe la o mie nouă sute douăzeci și trei sau douăzeci și patru. Și cred că a fost vorba de Hamburg. Era în perioada crahului financiar și a inflației galopante, când câștigul zilnic al unui docher se ridica la șaptesprezece miliarde de mărci, iar oficiile unei prostituate de lux se plăteau de trei ori pe-atât. (Marinarii hamburghezi își țineau „mărunțișul” în cutii de carton, la subsuoară.)

Într-una din cămăruțele rozalii din preajma portului se stingea fulgerător din viață, de aprindere de plămâni, o prostituată pe nume Marieta. Ucraineanul Bandura, marinar și revoluționar, susținea că „se mistuise din dragoste”. Trupu-i *divin* nu se putea căptuși cu o chestie ordinară, apoi oftica era o „boală burgheză”. „S-a mistuit ca arșă pe rug”, zicea el. Deși de la acel episod trecuseră aproape cinci ani, vocea lui Bandura căpăta în acele momente inflexiuni grave, părând gâtuită și podidită de tuse. Și nu atât din pricina alcoolului, deși, cinstit vorbind, Bandura era de pe atunci o ruină, părăsit de ai săi, aducând cu o ditamai epava ruginită care eșuase la apă mică.

„Fii fără grijă”, îngăima Bandura, „nicio altă curvă din lume n-a fost mai duios jelită ca tine... Și nicio alta n-a avut o înmormântare mai cu pompă decât tine...”

Pentru înmormântarea Marietei au fost pustiite nu știu câte sere de flori și devastate grădinile mahalalelor, că toată noaptea lătraseră câinii, tot chemându-se între ei dobermanii cu câini-lupi, îndârjiți în zgardele lor aidoma unor coroane de spini; lunecau verigile grele ale lanțului pe sârma de oțel temeinic întinsă, răsunând precum lanțurile sclavilor din negura istoriei, fără ca nimănui să-i treacă prin cap, nici chiar bătrânilor grădinari osteniți, în

ale căror oase istovite zăcea istoria bolilor, uriașă precum istoria proletariatului, că în acea noapte se petrecuse o mică revoluție izolată: marinarii hamburghezi se năpustiseră asupra grădinilor celor avuți, căci toate progeniturile proletariatului din Le Havre, Marsilia, Anvers masacraseră, sub pavăza nopții, gladiole, retezându-le de la rădăcină cu briciurile lor tăioase de mateloți, strivind cu bocancii lor scâlciați tot ce era vegetală mai pripășită, nedemnă de custurile lor. În noaptea aceea parcurile și scuarurile fuseseră bătucite „în mod barbar”, nefiind cruțată nici Grădina Municipală, nici scuarul din fața Primăriei, „la doi pași de Poliție”. „Acel act barbar”, vor scrie ziarele, „fusesse pricinuit de niște spirite dedate la anarhism, dacă nu de niște nesimțiți precupeți de flori”.

La mormântul Marietei vor fi depuse tufe de trandafiri albe și roșii, ramuri de cetină proaspăt retezate, lalele și crizanteme, tuberoze, hortensii azurii, decadenți stânjenei secesioniști, un dezmaț floral, zambile și prețioase lalele negre, regine ale nopții, lugubri crini cerați, floarea neprihanei și a Primei Comuniuni, liliac violaceu mirosind a moarte, hortensii destrăbălate și angelice gladiole crâmpoțite (majoritatea) absolut divine, în nuanțe palide, pastelate, pecetluite parcă de simbolul mistic spada-și-trandafirul, toate aceste gladiole cu aură macabră aflate sub pecetea umbroaselor vile somptuoase, stropite cu sudoarea grădinarilor trudiți și împrășcate de ploaia artificială a fântânilor arteziene, ca astfel să fie protejată de intemperii exuberanța maladivă a acestor flori serbede fără de miresme sau măcar de miasme, în pofida arhitecturii lor fantastice, în pofida articulațiilor complexe precum cângile crabilor, în pofida faldurilor cerate ale petalelor, a tentaculelor staminelor ori a mugurilor ascuțiți, parcă înghimpați; toată această vegetație luxuriantă nu era în stare să emane măcar un atom de mireasmă, nici cât o biată viorea sălbatică. Încununarea acestor salve vegetale

erau niște ramuri de magnolie furate din Grădina Botanică, crengi grele de frunze întunecate, cu câte o unică, uriașă inflorescență albă în vârf, ca un pampon de mătase din pletele „fetelor de familie bună” pe care *Kamerad* Bandura le asemuia (exagerare deliberată) cu boarfele din port. Doar cimitirele au rămas neșefuite, căci Bandura le va pretinde „marinarilor, docherilor și celor care au iubit-o” doar flori *naturale*, interzicându-le categoric, evident într-un acces de exaltare mistică, „profanarea mormântului cu butaforie eflorescentă”. Mă voi strădui să reconstitui, cât de cât, firul gândirii sale: „Moartea nu poate fi păcălită; florile își au traiectoria lor logică, aidoma ciclului biologic al omului, de la eflorescență până la descompunere; proletarii au dreptul la aceleași onoruri postume ca și domnii; curvele sunt produsul diferențelor de clasă; curvele sunt (deci) demne de aceleași flori ca și doamnele de familie bună”. Și așa mai departe.

Cortegiul tăcut, în frunte cu Bandura, își va flutura steagurile roșii și negre în momentul în care va intra în mahalaua proletară; se zbăteau în bătaia vântului, fâlfâind sinistru, purpurii ca flăcările și întunecate ca noaptea, aidoma unor simboluri florale, dar nu lipsite de o conotație socială.

La hotarul dintre mormintele celor avuți și ale celor nevoiași, Bandura se va împletici când să urce pe podiumul înalt alcătuit dintr-o lespede de marmură neagră (un înger din bronz ținând o coroană deasupra unei micuțe răposate cu multă vreme în urmă), și-n fața mulțimii tăcute a marinarilor cu capetele dezgolite și a prostituatelor boite va ține un discurs solemn. Va relata pe scurt, chiar schematic, biografia Marietei: existența chinuită a unui vlăstar de proletar, dintr-o mamă spălătoreasă și un tată depravat, un hamal alcoolic care-și sfârșise zilele în portul marsiliez. Dar pe când marinarul și revoluționarul Bandura, gătit de emoție și cu o voce spartă, încerca să

mențină acel discurs funebru, în care făcea bilanțul dezolant al unei vieți sărmăne, în contextul nedreptății sociale și al luptei de clasă, scuipându-și ura de parcă-l citea pe Bakunin, nu se putu abține să nu desfășoare în minte secvențele acelui destin ca și cum răsfoia un album de familie. (Și am impresia că printre acele imagini se amestecau, involuntar, și amintiri ale copilăriei sale.) Un subsol cufundat într-o penumbră maladivă, în fumul țigărilor și damful de vin și lichior de anason; scene violente cu certuri de familie, bătaii, urlate, plânsete cu sughițuri; ploșnițe plesnind sub torța hârtiei de ziar, pe când flacăra lingea cadrul metalic și arcurile deja afumate ale patului de campanie; despăducherea, aidoma maimuțelor, seara, la o lampă chioară, pe când copiii se aplecau unul deasupra creștetului celuilalt, găsind la rădăcina smocurilor de păr bălai sau negru ciorchini de lindini; mâinile mamei, puhave de atâta spălat, părând niște barbuni fierți...

Discursul său în fața mormântului deschis era pe alocuri întrerupt de scurte hohote isterice ale bătrânelor curve (căci cine altele dacă nu ele presimt mai viu sfâșietoarea descărnare și amenințarea fatală a decrepitudinii), ca și de tușea înfundată și smiorcăielile docherilor, despre care Bandura nu știa dacă era chiar tuse sau bocetul amarnic al marinarului, un surogat de plâns bărbătesc, precum erzațul de oftaturi și lacrimi cu care-și îngâna el însuși vorbele. (Își auzea glasul cu detașare, ca pe un fonograf strident, iar în sinea sa răsfoia albumul acela de familie în rânduiala lui cronologică, de la prima sa întâlnire cu Marieta.)

O zărise într-o seară târzie a anului o mie nouă sute nouăsprezece, de cum debarcase de pe *Franken*, în Hamburg. Era o seară cenușie de noiembrie, iar felinarele străzii clipeau în ceață. A doua zi, într-un stabiliment din port, urma să intre în legătură cu *Aparatul* (printr-o parolă

prestabilită), iar până atunci trebuia să treacă neobservat, să nu se remarce prin vreun gest, vreo vorbă, prin ținută între sutele și miile de marinari care debarcaseră în acea zi. Ieșise pe „strada păpușilor” laolaltă cu camarazii săi abțiguiți – dar și cu delatorii treji la minte care făceau pe marinarii beți – să se uite la ferestrele joase ale odăițelor rozalii, discret luminate. O lampă așezată lateral, mascată de un abajur purpuriu, puneă în lumină portretul Doamnei, ca-n maestrii flamanzi, în ambianța unui interior violaceu, unde paravanul pictat cu stânjenei decadente, eflorescențe licențioase, adăpostea misterioasa intimitate (care atrăgea prin discreția sa tot așa cum atrag faldurile ori croiala rochiei): sofaua dură ca pupa vaporului, tapițată cu brocart – oh, dar Bandura știa bine rânduiala chiar înainte s-o întâlnească pe Marieta! –, un lavabou de faianță de un alb sclipitor și un bocal falnic cu toarta alungită. Lumina rozalie a lămpii se reflecta în lustrul țesăturii paravanului, încât irișii păreau întunecați, ca și brocartul vișiniu al sofalei din centrul vitrinei, pe care ședea Doamna. Privitorul o vedea din semiprofil, iar în faldurile rochiei se reflecta lumina purpurie a lămpii. Ținea picioarele încrucișate, iar în mâini avea o împletitură. Andreele luceau deasupra împletiturii. Văpaia părului lung îi cădea pe umerii dezgoliți, până la rotunjimea sinilor, descoperiți pe jumătate. O altă Doamnă, din vitrina alăturată, ținea în mâini o carte, aidoma unei mironosițe citind *Biblia*. De sub pletele de un roșu aprins care-i ascundeau în parte chipul se întrezăreau lentilele ochelarilor în care se reflecta lumina lămpii. (Dacă privitorul s-ar fi apropiat ceva mai mult, ar fi descoperit titlul imprimat cu litere aldine: *Contele de Monte Cristo*). Purta o rochie de culoare închisă, cu guler alb de dantelă, ea, o curvă de garnizoană arătând ca o studentă de la Heidelberg... Apoi o zări pe ea, pe Marieta. Ședea cu picioarele încrucișate, ca și celelalte, cu coapsele ușor depărtate, cu o țigară-n mână, într-o

rochie de atlas azuriu, numai că-n atitudinea ei, în înfățișarea ei din lumina aceea rozalie în care părea cufundată ca-ntr-un acvariu (eterna Sirenă a marinarilor) era ceva care-l va atrage imediat pe Bandura. Abia când păși în odăița ei și când ea trase draperia grea de pluș verde și-i vârî mâna caldă sub cămașă, abia atunci înțelese: Marietei nu-i era hărăzit niciunul dintre acele roluri – nici de Gazdă, nici de Tricoteză, nici de Studentă, nici de Mironosiță numai ea nu avea nevoie de alte ipostaze coregrafice îndelung studiate, pentru că ea era unică, irepetabilă, ea era o curvă de port.

„Îi iubea și-i ajuta pe marinarii de pretutindeni” – urla Bandura în fața mormântului deschis, ca la miting – „și nu avea prejudecăți legate de culoarea pielii, de rasă sau de religie. La sinii ei «pâlpâitori și atât de minunați» – vorba lui Napoleon Bonaparte, imperatorul criminal – a oploșit pieptul negru asudat al marinarului din New York, pieptul gălbejit și sfrijit al malaezianului, labele ca de urs ale docherului hamburghez, ca și pieptul tatuat al cine știe cărui pilot de pe canalul Albert, pe gâtul său dalb se imprimase, ca o pecete a frăției universale între oameni, și crucea malteză, și crucifixul, și steaua lui Solomon, și icoana rusă, și colțul rechinului, și talismanul din rădăcină de mandragoră, iar între coapsele-i delicate se scursese râul fierbinte al spermei și se vărsase în vaginul ei cald ca într-un port-matcă al tuturor marinarilor, ca la confluența tuturor râurilor...”

Bandura își auzea glasul îndepărtat și rece, și atunci îi apărură imagini din viața Marietei, de data asta nu în șir cronologic, ci aidoma foilor unui album întoarse de vânt la voia întâmplării, iar el, Bandura, le avea în fața ochilor. (După momentul îmbrățișării, Marieta avea obiceiul ca, întinsă lângă bărbații pe care îi iubea cu adevărat – iar revoluționarul acesta cu suflet delicat fusese unul dintre ei – să-și povestească viața ca la spovedanie. Își depăna

amintirile cu o încântătoare nostalgie, de parcă acele povestioare atroce, pline de detalii dezgustătoare n-aveau în sine vreo importanță, căci important era doar faptul că pe *atunci* fusese și ea tânără, *presque une enfant*, aproape un copil.) Îl vedea aieva pe grecul acela respingător, o pocitanie, luând-o de mână la un carnaval, palidă și cam amețită de la berea căreia-i sorbise spuma, ca orice copil; cum mergea docilă după grec, cu pași mărunți, de sălbăticiune înfometată, pe străduțele înguste ale Marsiliei, ce coborau în port; cum apoi urca niște trepte într-o clădire întunecoasă din preajma docurilor, cu mâna alunecând pe o balustradă dintr-o funie groasă, marinărească; apoi urmărea în sinea sa, cu mereu aceeași furie tulbure, pasul ei hotărât spre ușa de la etajul trei (grecul stătea în capul scării, ca s-o încurajeze). După care scena se muta pe străzile Marsiliei, unde Marieta, fardată violent, stătea rezemată de un zid de piatră, într-un picior, precum o pasăre vătămată...

„Suntem toți aici, *Kameraden*”, continuă Bandura, „suntem toți membrii unei familii mari, amanți, logodnici, dar ce zic eu, bărbații aceleiași femei, cavalerii aceleiași doamne, copărtași care s-au adăpat la același izvor, au băut rom de la buza aceleiași sticle, au plâns beți pe același umăr și au vomat în același lighean de după baldachinul verde...”

Când vocea spartă a lui Bandura amuți, începură să se lovească de coșciug primii bulgări aruncați de mâinile grosolane ale marinarilor și docherilor care fărâmițau pământul de parcă sărau pânțelele unui pește uriaș. Peste mormântul deschis se auzea plesnitura mătăsii drapelurilor roșii și negre, care acum erau niște flamuri funerare. Apoi țărâna a fost prăvălită în mormânt cu lopețile, bătând surd darabana în coșciug, ca atunci când, cu urechea lipită de pieptul palpitând al unei curve, auzi bufnetul înfundat al inimii după îmbrățișare. La început florile fură azvârlite

una câte una, apoi în buchete, apoi în jerbe trimise din mână-n mână, ca la o clacă de flori, de la capelă până-n zona cimitirului săracilor, unde brusc se răreau crucile și unde lespezilor de granit și monumentelor de bronz le luau locul dale de piatră și cruci de lemn putred. Și nimeni nu va ști vreodată ce anume îi va fi stârnit, ce pornire născută din beție, din durere, din ură de clasă sau rom Jamaica, încât să încalce ordinul lui Bandura, că se porni o minunăție de rebeliune revoluționară, stihia răzmeriței deșarte: marinari și târfe de port, aprige soiuri, se apucară să smulgă cu furie, cu înfocare, printre lacrimi și scrâșnet de dinți, gladiole domnești, să-și sângereze palmele de la lujerii trandafirilor, să smulgă lalelele laolaltă cu bulbul, să frângă cu dinții garoafele, să și le dea unii altora, din mână în mână, apoi pe brațe. Curând avea să se ivească o movilă de flori și verdeață, un rug de lalele, hortensii și trandafiri, un osuar de gladiole, iar crucea care se înălța deasupra purcoiului proaspăt, movila însăși, va dispărea sub uriașul stog care exala miasma putredă a liliacului veștejit.

Când va interveni poliția, zona distinsă a cimitirului era deja despuiată, prădată, „de parcă trecuse un nor de lăcuste”, cum va scrie presa (*Rotte Fahne* va publica un articol nesemnlat în care va fi denunțată brutalitatea poliției, care arestase și hăituise douăzeci de marinari).

„Scoate-ți pălăria”, îi zise Bandura interlocutorului său. Johann sau Jan Valtin (cred că așa se numea), într-un acces de jelanie, căuta să-și redeștepte chipul Marietei. Își aminti doar trupu-i firav și râsu-i răgușit. Iar pentru o clipă îi apărură în minte zâmbetul ei, umbra chipului ei, ca apoi să i se șteargă brusc.

„Fii fără grijă”, zicea Bandura, „nici o domnișoară de familie bună n-a fost mai duios jelită și n-a avut o înmormântare mai cu pompă decât tine”.

Enciclopedia morților

(O viață de om)
Lui M.

Anul trecut, după cum știți, am făcut o călătorie în Suedia, la invitația Institutului de Cercetări Teatrale. O oarecare doamnă Johansson, Kristina Johansson, mi-a fost călăuză și mentor. Am văzut cinci-șase spectacole, dintre care cel mai interesant de reținut a fost succesul lui *Așteptându-l pe Godot* de Beckett, prezentat în fața pușcăriașilor. După zece zile, când m-am întors acasă, continuam să trăiesc în acea lume îndepărtată, ca-ntr-un vis.

Doamna Johansson era o femeie plină de zel și ar fi vrut să-mi arate în cele zece zile tot ce merita văzut în Suedia, tot ce ar fi putut să mă intereseze „ca femeie”. N-a lipsit nici faimoasa corabie *Vasa*, scoasă din mâl după secole întregi, conservată ca o mumie faraonică. Într-o seară, după spectacolul cu *Sonata duhurilor* de la Teatrul Național, gazda mea m-a condus la Biblioteca Regală. Abia de am reușit să înfulec un sendviș într-un bufet expres.

Era ora unsprezece, biblioteca închisă. Cu toate astea, doamna Johansson îmi arătă portarului o anume legitimație, drept care el ne lăsă înăuntru, mormăind ceva în barbă. Ținea în mână o verigă imensă cu chei, ca cea a paznicului care, cu o zi înainte, ne introdusese în închisoarea Centrală la spectacolul cu *Godot*. Gazda mă încredință acelui Cerber, după care-mi spuse că va veni după mine a doua zi dimineață la hotel, ca eu să pot cerceta în liniște cuprinsul bibliotecii, căci domnul va chema un taxi, domnul îmi va sta la dispoziție... Ce-mi rămânea altceva de făcut decât să accept amabila propunere? Portarul mă conduse în fața unei uși uriașe pe care o descuie, după

care aprinse o lumină chioară și mă lăsă singură, în spatele meu am auzit cum se întorcea cheia în broască; acum mă aflam închisă în biblioteca aidoma unei cazemate.

De undeva se făcea simțit un curent de aer legănând pânzele de păianjen care, precum niște prăfoase vâluri sfâșiate, se lăsau încet peste rafturile cu cărți, ca-ntr-o pivniță peste sticlele sortate cu vinuri vechi. Toate încăperile erau identice, legate prin intrări înguste și te ajungea oriunde același curent a cărui sursă n-am reușit s-o află.

Apoi îmi aduc aminte, înainte să fi dat cu ochii de venerabila carte (ori poate la acea descoperire ajunsesem de cum am observat litera „C” pe unul dintre volumele din cea de-a treia încăpere), că fiecare sală conținea o singură literă din *Enciclopedie*. Acea era a treia. Într-adevăr, în cea de-a patra încăpere toate volumele aveau pe ele însemnul literei „D”. Dintr-odată, împinsă parcă de un presentiment obscur, am luat-o la fugă. Îmi auzeam pașii cum răsunau în ecouri difuze ce se pierdeau în bezna adâncă. Tulburată și abia trăgându-mi sufletul, am dat de litera „M” și, cu *bună știință*, am căutat să deschid un volum. Înțelesesem, amintindu-mi poate că despre asta mai și citisem undeva, că aceea era faimoasa *Enciclopedie a morților*. M-am lămurit imediat, înainte să fi deschis uriașul volum.

Întâi mi-au căzut ochii pe fotografia lui. Una singură, încadrată de două coloane de text, chiar în mijlocul paginii. Era fotografia pe care ați văzut-o pe masa mea de lucru. Fusese făcută în 1936, în doisprezece noiembrie, la Maribor, când terminase stagiul militar. Sub fotografie, numele lui, iar între paranteze: 1910-1979.

Știți, desigur, că bunul meu tată a murit nu demult și că am fost foarte legată de el din fragedă pruncie. Numai că nu despre asta e vorba. Demn de reținut era faptul că el murise cu nici două luni înainte de vizita mea în Suedia.

Făcusem acea călătorie tocmai în intenția de a mai uita de suferința care mă copleșise. Gândeam și eu, ca toată lumea, că schimbarea locului m-ar putea ajuta să-mi uit durerea, ca și cum n-am purta-o *în* noi.

Rezemată cu umerii de rafturile povârnite de lemn, ținând cartea pe brațe, îi citeam biografia uitând pur și simplu de trecerea timpului. Cărțile erau, ca în bibliotecile Evului Mediu, legate cu lanțuri groase de o verigă din raft. Mi-am dat seama de asta în clipa în care m-am mișcat din loc, ca să mă trag mai la lumină cu volumul uriaș.

Brusc, m-au trecut fiori, mi se părea că zăbovisem mult prea mult, încât domnul Cerber (așa-l numeam în sinea mea) ar fi putut să mă roage să-mi întrerup lectura. Și atunci am început să trec cu privirea peste paragrafe, răsucind cartea deschisă, atât cât permitea lanțul, spre lumina anemică a becului. Colbul gros care se așternuse pe cotoare, ca și pânzele văluroase ale păienjenişului, stăteau mărturie că acele cărți nu fuseseră atinse de multă vreme. Tomurile erau ferecate în lanțuri, ca ocașii de pe galere, doar că lanțurile nu aveau și lacăt.

Asta era deci, îmi ziceam eu, faimoasa *Enciclopedie a morților*! Mi-o închipuisem ca pe o carte antică, o „carte venerabilă”, asemănătoare *Cărții tibetane a morților* sau *Cabalei* ori *Vieților Sfinților*, deci una din acele creații ezoterice ale spiritului uman cu care se puteau desfăta doar pustnicii, rabinii și călugării. Într-un târziu, când am înțeles că lectura s-ar fi putut prelungi până-n zori și că din cele citite nu mi-ar fi rămas nicio urmă materială, pentru mine și pentru mama, m-am decis să-mi notez evenimentele importante, să fac un fel de rezumat după biografia tatei.

Tot ce-am consemnat în carnet erau de fapt date cu caracter enciclopedic, lipsite de importanță pentru oricare altul, nu și pentru mine și mama; nume, locuri, date. Informații pe care am reușit să mi le notez la repezeală în

zorii zilei. Ceea ce-i conferă unicitate acestei enciclopedii, în afară de faptul că nu există în toată lumea decât acel unic exemplar, este modul în care sunt înregistrate raporturile umane, întâlnirile, peisajele; acea abundență de detalii din care e făcută viața unui om. De pildă, amănuntul legat de locul nașterii, consemnat corect și precis (Kraljevčani, comuna Glina, cantonul Sisak, județul Banija) era însoțit de date istorice și geografice, fiindcă *acolo* se înregistrează tot. Absolut tot. Ținutul natal fusese descris cu atâta însuflețire încât, urmărind cu privirea rândurile și paragrafele, mă simțeam acolo, în inima acelor ținuturi: zăpezile de pe piscurile munților îndepărtați, arborii golași, apele înghețate pe care, ca în peisajele breugheliene, copiii se dădeau cu patinele, printre ei l-am zărit cât se poate de clar și pe el, pe tata, deși pe atunci n-avea cum să fie tatăl meu, ci acela care urma să fie tatăl meu, acela care *fusesse* tatăl meu. După aceea, peisajul înverzea brusc, copacii înmugureau în roz și alb sub ochii mei, înfloreau tufișurile de porumbă, soarele trecea peste satul Kraljevčani, dăngăneau clopotele bisericii satului, mugeau vacile în grajduri, iar ferestrele caselor străluceau de oglindirea roșiatică a soarelui ce topea stalactitele de gheață de sub streșini.

Apoi prin fața ochilor mi se perindă un cortegiu funerar; se îndrepta spre cimitirul satului. Patru bărbați cu creștetul descoperit duceau pe umeri un coșciug de brad, iar în fruntea cortegiului pășea, cu pălăria în mână, un om despre care știam – așa scrie și-n carte – că era bunicul dinspre tată, Marko, bărbatul răposatei pe care o însoțea pe ultimul drum. Și despre ea erau trecute toate cele, cauza bolii și a morții, anul nașterii, evoluția bolii. Mai scria cum fusese îmbrăcată, cine o îmbăiase, cine-i pusese bănuții pe ochi, cine-i legase bărbia, cine-i rindeluisese coșciugul, de unde fusese tăiat copacul. Acum cred că vă puteți face o impresie, măcar relativă, despre cantitatea de

informație pe care o înglobau în *Enciclopedia morților* toți acei care se înhămaseră la misiunea atât de dificilă și demnă de tot respectul de a înregistra – obiectiv și nepărtinitor – tot ce era de consemnat despre cei care-și încheiaseră călătoria lumească și acum se îndreptau spre cea veșnică. (Fiindcă ei cred în minunea reînvierii biblice, iar prin imensa cartotecă vin în întâmpinarea acelei clipe. Astfel încât fiecare își va putea regăsi apropiatii, și chiar propriul trecut dat uitării. Acel registru ar fi putut deveni atunci, în clipa reînvierii, un adevărat tezaur al aducerilor aminte și unică mărturie a acestei învieri.) Desigur, pentru ei nu există diferențieri când e vorba de viața cuiva, fie că e a unui negustor din Banija ori a nevastei lui, fie că e a unui preot de țară (ca străbunicul meu) ori a clopotarului satului, unul, Cuca, al cărui nume era, de asemenea, trecut în cartea de care am pomenit. Există o condiție – și de asta mi-am dat seama imediat, căci îmi trecuse prin cap, înainte chiar de a avea confirmarea acestei intuiții – ca să poți intra în *Enciclopedia morților*: ca să-ți găsești numele trecut acolo, nu aveai voie să figurezi în nicio altă enciclopedie. Ceea ce îmi sărise în ochi – și asta la prima vedere, de cum am răsfoit tomul „MM, unul din miile de volume ale acelei litere – era absența personalităților. (M-am convins de asta când, cu degetele înțepenite de frig, am căutat înfrigurată în paginile cărții numele tatălui meu.) În *Enciclopedie* nu erau trecuți ca intrări separate niciun Mažuranić², nici Meyerhold³, nici Malmberg⁴, nici Maretić⁵, după a cărui gramatică învățase tata, nici Meštrović⁶, pe care l-a zărit odată pe stradă, nici

2 Mažuranić, Anton (1808-1888) – scriitor croat.

3 Meyerhold, Vsevolod Emelievici (1874-1942) – regizor de teatru, pedagog și actor rus.

4 Malmberg, Bertil (1889-1958) – poet suedez.

5 Maretić, Tomislav (1854-1938) – lingvist și filolog croat.

6 Meštrović, Ivan (1833-1962) – sculptor și gravor croat.

Maksimović Dragoslav⁷, muncitor strungar, pe care-l cunoscuse și bunicul meu, nici Milojević Tasa⁸, traducătorul lui Kautsky⁹, cu care tata discutasese odată la Țarul rus. *Enciclopedia morților* era opera unei secte ori a unei organizații creștine care, prin programul său democratic, impunea o viziune egalitară asupra lumii morților – fără îndoială inspirată dintr-un precept biblic – în ideea de a se îndrepta nedreptatea umană, pentru ca toate fapăturile Domnului să primească un loc egal în viața veșnică. Mi-am dat seama la fel de repede că *Enciclopedia* n-a pătruns până în îndepărtatele și întunecatele evuri, începuturile acelei scrieri datând cam de prin anul 1789. Acea bizară castă de erudiți trebuie să fi avut pretutindeni prin lume tot felul de adepți care scormoniseră prin pomelnice și prin biografiile oamenilor, cu tenacitate și discreție, ca după aceea să prelucreze toate acele date și să le remită centralei care se afla la Stockholm. (N-o fi fost oare – m-am întrebat o clipă – și doamna Johansson adepta lor? Și nu m-a adus ea la acea bibliotecă – pentru că mi-am destăinuit durerea – ca să dau de *Enciclopedia morților* și să-mi găsesc în ea un dram de alinare?) Asta-i tot ce pot ști, ce pot intui despre activitatea lor. Caracterul ocult al acestei activități își găsește – cred eu – obârșia în îndelungata tradiție a prigoניților Bisericii, iar pe de altă parte, munca la o astfel de enciclopedie presupunea o discreție absolută, întrucât trebuia evitată orice pornire vanitoasă și, de asemenea, preîntâmpinată orice tentativă de pervertire. Dar nu mai puțin bizar decât modul de lucru era stilul lor, un amalgam neverosimil de lapidaritate

7 Maksimović, Dragoslav (1876-1925) – conducător al mișcării socialiste sârbe din Kragujevac.

8 Milojević, Tasa (1880-1946) – om politic sârb, secretar al Partidului Socialist Democrat.

9 Kautsky, Karl (1854-1938) – publicist și om politic german (născut la Praga), secretar de stat la Ministerul Afacerilor Străine (după noiembrie 1918).

enciclopedică și elocință biblică. De pildă, o informație anostă peste care am dat acum în carnetul meu era *acolo*, pe un spațiu de câteva alineate, atât de densă, încât, în spiritul aceluia care o citea, apărea deodată, ca-ntr-o vrajă, lumina soarelui care învăluia priveliștea ce servea drept fundal succesiunii de imagini: un băiețel de trei ani în dogoarea soarelui, pe o cărăruie de munte, în drum spre bunicul dinspre mamă, iar ceva mai în jos, în planul al doilea și al treilea, ca să zic așa, se zăreau armatele, intendența, jandarmii; se auzeau salve de tun și lătratul surd al câinilor. Tot aici apare și o sinteză cronologică a Primului Război Mondial, uruitul roților de tren din preajma orașelului, ducându-i pe recruți spre front, muzica de alămuri, gâlgâitura apei de la gura bidonului, sticle făcute țandări, fluturarea batistelor... Fiecărui amănunt îi era rezervat câte un paragraf, iar fiecare moment era evocat cu un anume lirism, transpus în metafore, cronologia nu era strictă, unele momente coexistând într-o simbioză bizară a timpurilor trecute, prezente și viitoare. Altfel, cum s-ar putea explica prezența în textul ce zugrăvea „imaginea” primilor lui cinci ani petrecuți la bunicul din Komogovina a acelui comentariu trist care, dacă-mi aduc bine aminte, suna cam așa: „Aceștia vor *fi* cei mai frumoși ani din viața lui”. Urmau apoi imagini condensate ale copilăriei, reduse, ca să spun așa, la semne ideografice: numele învățătorului, ale colegilor, „cei mai frumoși ani” ai băiețelului în succesiunea anotimpurilor; chipul radios pe care șiroiau picăturile de ploaie, scalda la râu, datul cu săniuța pe dâmbul troienit, pescuitul de păstrăvi, ca apoi imediat – sau în același timp, dacă așa ceva este posibil – întoarcerea ostașilor de pe câmpurile de luptă europene, bidonul din mânuțele băiețelului, masca de gaze cu vizorul spart de la marginea drumului. Și din nou nume, biografii. Întâlnirea văduvului Marko cu viitoarea lui nevastă, Sofia Rebrač, originară din Komogovina, alaiul

nunții, în chiuituri, în goana cailor, cu fâlfâit de steaguri și cocarde colorate, ceremonialul schimbării verighetelor, hora și cântul în bătătura bisericii, băiețelul e acum în costum de sărbătoare, cu cămașă albă și cu o crenguță de rozmarin la rever.

Aici, în carnetul meu, scrie doar „Kraljevčani”, dar de fapt este vorba de o perioadă căreia *Enciclopedia* i-a rezervat mai multe paragrafe dense, cu nume și date, fiind notat chiar momentul trezirii de a doua zi, ora la care cucul din perete anunța scularea, când băiețelul tresărea năuc din somnul lui agitat. Sunt trecute numele birjarilor, numele vecinilor care-i conduseseră până la poartă, portretul domnului învățător și vorbele adresate de acesta noii mame a băiețelului; povețele preotului, spusele celor rămași la hotarul satului când le-au mai făcut o dată cu mâna în semn de rămas-bun.

Nu cred că lipsește ceva, n-a scăpat nimic; nici starea drumului, nici nuanța cerului, iar inventarul gospodăriei lui Marko era înșirat până la ultimul capăt de ață. Nimic nu fusese dat uitării, nici numele autorilor vechilor manuale și cărți de citire pline de învățăminte generoase, povești moralizatoare și parabole biblice. Fiecare perioadă din viață, fiecare eveniment, toate fuseseră înregistrate, fiecare pește prins în undiță, fiecare pagină citită, numele fiecărei plante culese de băiețel.

Iată-l acum pe tata adolescent, prima lui pălărie, prima lui plimbare cu trăsura în zorii zilei. Iată și câteva nume de fete, iată cuvintele cântecelor care se cântau pe atunci, și textul unei scrisori de dragoste, și ziarul pe care-l citea – toată perioada tinereții lui timpurii condensată într-un singur alineat.

Acum am ajuns la Ruma, unde tata a urmat liceul. Voi da un exemplu care va dezvălui cât de omniscientă era *Enciclopedia morților*. Principiul e clar, cu toate că ți se taie răsuflarea în fața acestei erudiții, a acestei trebuințe

ca totul să fie înregistrat, tot ceea ce alcătuiește viața unui om. Am dat deci și de o istorie sinoptică a Rumei, diagrama climatică a orașului, descrierea nodului de cale ferată; numele tipografiei și tot ce se tipărea pe vremea aceea, cărți și reviste; spectacolele teatrelor ambulante și numerele de mare atracție ale circuitului care poposise atunci; descrierea cărămidăriei... unde un tânăr, rezemat de un salcâm, îi șoptea la ureche unei fete vorbe de amor un pic deochete (textul e reprodus în întregime). Absolut toate – gara, tipografia, scena finală din *Parvenita*¹⁰, elefantul circuitului, șoseaua care o cotește spre Šabac – sunt raportate la persoanele în cauză. Mai erau trecute și extrase din carnetul lui de elev, note, desene, numele colegilor până-n clasa a șaptea (a șaptea B), când adolescentul va avea un conflict cu profesorul L.D., care predă istoria și geografia.

Brusc ne găsim în inima unui alt oraș, cam prin anii douăzeci și opt, tânărul are pe șapca de liceu însemnul VIII, își lăsase mustăcioară. (Mustăcioara asta o va avea toată viața. O singură dată, și asta nu prea de mult, și-o creștase din neatenție, și-atunci și-a ras-o. Privindu-l, m-a podidit plânsul; părea cu totul alt om. În acel plâns am trăit o clipă sentimentul nelămurit de cât de mult îmi va lipsi când va muri.) Iată-l acum în fața Cafenelei Centrale, apoi la cinema, unde se aude pianul, iar pe ecran se desfășoară *Călătorie pe Lună*. Apoi îl zărim lângă avizierul din piața Jelačić, unde privește afișele proaspăt lipite, pe unul dintre ele – și ofer acest detaliu ca o simplă curiozitate – un anunț despre conferințele lui Krleža¹¹. Numele Anei Eremija, mătușa lui după mamă la care va locui la Zagreb, în strada Jurišićeva, se afla alături de numele cântărețului de operă Križaj pe care-l întâlnise

10 Titlul unei celebre piese de teatru, aparținând romancierului și dramaturgului sârb Jovan Sterije Popović (1806-1856).

11 Miroslav Krleža (1893-1983) – scriitor croat.

odată în Gornji grad¹², de cel al lui Ivan Labuš, cizmarul la care-și pingea pantofii, și de un oarecare Ante Dutina, de la brutăria căruia își cumpăra chifle.

La Belgrad se va ajunge abia în îndepărtatul 1929, peste podul de pe Sava, desigur în același mod ca și azi, cu aceeași bucurie și nerăbdare a întâlnirii. Se aude zdrăngănitul roților de tren peste structura de fier a podului, Sava curge tulbure-verzuie, locomotiva şuieră și încetinește, iar la fereastra vagonului de clasa a doua își face apariția tatăl meu, scrutând în depărtare orașul necunoscut. E o dimineață răcoroasă, ceața se ridică încet la orizont, iar din coșul vaporului *Smederevo* pufăie un fum negru, se aude şuieratul înăbușit al navei înaintând spre Novi Sad.

Tata și-a petrecut la Belgrad, cu scurte întreruperi, cincizeci de ani de viață și suma acelor trăiri, cu un total de optsprezece mii de zile și nopți (patru sute treizeci și opt de mii de ore) se află aici, în *Enciclopedia morților*, pe un spațiu de cinci-șase pagini! Înainte de toate, a fost respectată cronologia, măcar în linii mari, căci zilele se scurg, ca și râul timpului, spre vărsare, spre moarte.

În septembrie al aceluiași an, în douăzeci și nouă, tata s-a înscris la școala de geodezie, iar *Enciclopedia* oferă și istoricul înființării școlii de geodezie din Belgrad, cu discursul inaugural al directorului Stojković (care le ura viitorilor geodezi să-și slujească regele și patria cu cinste, căci lor le revenea dificila misiune de a însemna pe hartă noile granițe ale patriei noastre). Urma apoi un amalgam de denumiri ale unor celebre bătălii, sfârșite cu nu mai puțin celebre înfrângeri, din Primul Război Mondial – Kajmakčalan, Mojkovac, Cer, Kolubara, Drina – și nume ale unor profesori și elevi căzuți în luptă, notele de la

12 Cartier al Zagrebului.

trigonometrie, desen, religie, caligrafie. Acum apare și numele uneia, Rosa, Roksanda, vânzătoare de flori, cu care D.M. Flirtase pe vremea aceea, apoi numele unor Borivoje-Bora Ilić - cafegiul, Milenko Azanje - croitorul, Kosta Stavroski, pe la care trecea dimineața la o plăcintă caldă, și al unui oarecare Krtinić, care l-a trișat la cărți. Urma o listă cu filmele și meciurile văzute de el, cu datele excursiilor de la Avala și Kosmaj¹³, cu nunțile și înmormântările la care fusese prezent, cu numele străzilor pe care locuise: Cetinska, Împărăteasa Milica, Gavriilo Princip, Regele Petru I, Prințul Miloš, Požega, Kamenička, Kosmaj, Brankova; numele autorilor manualelor de geografie, de geometrie și planimetrie, titlurile unor cărți îndrăgite de el: *Împăratul munților*¹⁴, *Stanko haiducul*¹⁵, *Răskoala țărănească*¹⁶; liturghii, spectacole de circ, defilarea organizației șoimilor, serbări școlare, expoziții de desen (unde o acuarelă a tatei primise o mențiune din partea juriului). Aici este consemnată și ziua în care și-a aprins prima țigară, în closetul școlii, îndemnat de un anume Ivan Gherasimov, fiul unui emigrant rus, care, o săptămână mai târziu, îl va conduce într-o celebră cafenea belgrădeană de pe vremea aceea, unde cânta o orchestră de țigani, iar conții și ofițerii ruși plângeau ascultând balalaica și chitara... Nu scăpase absolut nimic: festivitatea dezvelirii monumentului din Kalemegdan, intoxicația cu înghețată cumpărată din colțul străzii Makedonska, primii lui pantofi ascuțiți, de lac, cumpărați cu banii primiți de la tatăl lui drept răsplată pentru reușita la examenul de diplomă.

13 Localități din apropierea Belgradului.

14 Cunoscut roman istoric al scriitorului sârb Svetolik Ranković (1863-1899).

15 Cunoscut roman istoric al scriitorului sârb Janko Veselinović (1862-1905).

16 Cunoscut roman istoric al scriitorului croat August Šenoa (1838-1891).

În următorul paragraf se ajunge la plecarea lui la Uzička Požega, în mai 1933. Cu el a călătorit, în vagonul de clasa a doua, și bietul Gherasimov, fiul emigrantului, amândoi la prima lor ieșire pe teren: măsurau pământurile Serbiei, făceau planuri de cadastru și de cartografiere, lucrau când cu mira, când cu teodolitul, pe cap aveau pălării de pai – era-n plină vară, soarele dogorea –, se cățărau pe deal, strigau, chiuiau, ploile de toamnă începeau, porcii umblau cu paiu-n gură, dobitoacele erau agitate, trebuia dosit teodolitul, care atrăgea trăsnetul. Spre seară se duceau la învățătorul satului, Milenković, să bea șliboviță și să învârtă frigărui pe jar, Gherasimov înjura când pe sârbește, când pe rusește, nu se mai știa, rachiul era tare. Săracul Gherasimov va muri de congestie pulmonară în luna noiembrie a aceluiași an, iar D.M. Va fi cel care-i va sta la căpătâi și-i va asculta delirările. Cum, de altfel, va sta și la mormântul lui, cu capul plecat, cu pălăria în mână, cugetând la vremelnicia existenței umane.

Uite, toate astea mi-au rămas în urma lecturii, din tot ce conspectasem la repezeală, cu degetele înghețate, în noaptea aceea, de fapt în dimineața aceea. Fuseseră doi ani plini, oarecum monotoni, în care D.M., din mai până în noiembrie, precum haiducii, își căra teodolitul și trepiedul pe cărări de munte și șes, anotimpurile se schimbau, râurile se umflau și iar intrau în matca lor, frunzele înverzeau, ca apoi să se îngălbenească; tata stă la umbra unui prun în floare, apoi se trage sub o streășină, fulgerele luminează priveliștea pe înserat, bubuitul tunetelor răsună până în zănoagă.

E vară, soarele dogorește, iar geometrii noștri (acum e cu unul, Dragović) se opresc pe la amiază în fața unei case (strada și numărul), bat la poartă, cer o cană cu apă. Iese o fată, le întinde un urcior cu apă rece de izvor, ca-ntr-un cântec popular. Fata asta nu e alta decât – ați ghicit, desigur – aceea care va deveni mama mea.

Mi-ar veni greu să vă relatez, din ce mi-aduc aminte, cum totul era *acolo* atât de bine surprins și ilustrat – de la ziua în care s-a mers la pețit, până la nunta după datină, prilej cu care s-a cheltuit peste măsură și s-a desfășurat o întreagă producție folclorică, ce însemna de fapt o parte din viața lor –, întrucât totul ar părea sărăcăcios și ciopârțit în comparație cu *originalul*. Să nu mai vorbesc de lista nuntașilor, numele nașilor și al preoților care i-au cununat, orațiile, cântecele, darurile cu dăruitorii lor, lista mâncărilor și a băuturilor. Urmează apoi o întrerupere de cinci luni, între noiembrie și mai, când tânăra pereche se instalează la Belgrad, după care se ajunge la aranjarea camerelor, mobilarea lor, prețul mașinii de gătit, al patului și al dulapului și toate acele detalii intime, identice și totodată atât de diferite, într-o împrejurare asemănătoare. Căci – și acesta cred eu că este mesajul celor care au întocmit *Enciclopedia* – niciodată nu se repetă nimic în istoria ființelor umane, tot ceea ce la prima vedere pare aidoma abia dacă se asemuiește; fiecare faptură își are steaua sa, totul se petrece mereu și nicicând, totul se repetă la nesfârșit și este irepetabil. (De aceea realizatorii *Enciclopediei morților*, măreț monument al diversității, insistă asupra detaliilor, căci fiecare creatură umană are ceva sfânt.)

Căci fără acea idee obsesivă a realizatorilor despre irepetabilitatea oricărei creaturi umane, despre unicitatea oricărei întâmplări, ce rost ar avea numele celui de la starea civilă ori al preotului, descrierea veșmintelor de nuntă, ca și numele unui sat oarecare, Gledić, de lângă Kraljevo, cu toate acele particularități care fac posibilă fuziunea dintre om și natură? Fiindcă aici este descrisă venirea tatălui meu „pe teren”, șederea lui în perioada mai-noiembrie, cum se zice, ca haiducii. Numele lui Jovan Radojković (la a cărui cârciumă geometrii beau în fiecare seară vin rece, pe veresie) este consemnat aici alături de

numele unui copil - Svetozar - al unuia, Stevan Janjić, pe care-l va boteza tata; de asemenea, numele doctorului Levstik, un sloven refugiat, care-i va prescrie prafuri pentru gastrită, sau al uneia, Radmila-Rada Mavreva, pe care tata o va tăvăli odată în fân, într-o poiată.

Când s-a ajuns la stagiul militar al tatei, în carte a apărut schița traseelor pe care a mășăluit a cincea unitate de infanterie staționată la Maribor; numele ofițerilor și subofițerilor, cu gradele lor, totul era notat, ca și numele camarazilor din dormitorul lui, calitatea hranei de la popotă, vătămătura de la genunchi, după un marș de noapte, carcera făcută pentru o mânășă pierdută, numele cafenelei unde a chefuit când a fost detașat la Požarevac.

La prima vedere totul se aseamănă cu orice stagiul și orice detașare, numai că acel Požarevac sau cele șapte luni în cazarmă, din perspectiva realizatorilor *Enciclopediei*, reprezintă un eveniment unic: nicicând, *niciodată*, un oarecare D.M., geometru, nu-și va mai petrece, în a doua jumătate a anului 1935, stagiul în cazarma din Požarevac și nu va mai schița planuri la gura sobei, gândindu-se cum în urmă cu două-trei luni, după un marș de-o noapte, văzuse marea.

Marea pe care el a văzut-o de pe vârful Velebitului, în douăzeci și opt aprilie 1935, pentru prima oară în cei douăzeci și cinci de ani ai săi, va rămâne pentru el o revelație, un vis pe care-l va purta cu sine patruzeci de ani, cu aceeași intensitate, o taină, o nălucă despre care nu mai pomenești nicicând. Atâția ani, încât nici el nu mai era sigur dacă într-adevăr văzuse atunci largul mării sau fusese doar orizontul cerului, încât singura mare adevărată rămăsese pentru el acvamarinul de pe hărți, abisul se colorează cu o albăstreală intensă, iar apa de lângă țărm cu o nuanță mai deschisă.

Cred că ăsta era și motivul pentru care ani de zile va refuza să meargă în concediu la mare, când toată lumea de

la noi se ducea, fie prin sindicat, fie prin agenții turistice, în stațiunile de pe litoral. În împotrivirea asta a lui îi simțeai teama ciudată de a nu fi dezamăgit, de parcă întâlnirea directă cu marea îi putea năruî acea viziune îndepărtată care l-a iluminat în douăzeci și opt aprilie 1935, când pentru prima oară în viață a privit în depărtare, în zorii zilei, albastrul azuriu al Adriaticii.

Și toate pretextele de care s-a folosit pentru a amâna întâlnirea cu marea erau atât de neconvingătoare: nu-i plăcea să meargă vara-n concediu ca orice turist cioflingar, nu avea destui bani (și aici nu era departe de adevăr), nu suporta soarele (deși toată viața lui a stat cu capu-n dogoarea soarelui), pe el să-l lăsăm în plata Domnului, se simțea foarte bine și în Belgrad, cu jaluzelele trase. În acest paragraf din *Enciclopedia morților* este relatată cu multă finețe aventura lui marină, de la lirismul primului contact vizual, din o mie nouă sute treizeci și cinci, până la întâlnirea efectivă, față-n față cu marea, patruzeci de ani mai târziu.

Asta s-a petrecut, întâlnirea reală cu marea, în anul o mie nouă sute șaptezeci și cinci, când, în sfârșit, la insistențele noastre, va accepta să se ducă la Rovinj cu mama, fiind găzduiți de niște prieteni.

S-a întors mai devreme, nemulțumit de climă, nemulțumit de serviciile de la restaurant, nemulțumit de programul de la televizor, nemulțumit din cauza puhoiului de lume, din cauza mării poluate, a meduzelor, a speculei și, în general, a Jafului”. Despre mare, în afară că era murdară („un closet turistic comun”) și că în ea erau meduze („le atrage împuțiciunea omului ca pe păduchi”), n-a spus nimic, nicio vorbă. A dat numai din mână a lehamite. Acum știu ce însemna: îndelungatul vis despre Adriatica, acea nălucă îndepărtată, era cu mult mai fascinant și mai frumos, mai pur și mai profund decât balta aia zoioasă în care se bălăceau bărbați unsuroși, cu ceafa

groasă, și femei unse cu uleiuri, „negre ca păcura”.

Asta a fost ultima oară când s-a dus în concediu la mare. Acum știu că atunci în el a murit ceva ca o ființă dragă, un vis îndepărtat, o iluzie îndepărtată (dacă fusese într-adevăr o iluzie), pe care o purtase cu sine patruzeci de ani încheiați.

Dar am făcut un salt prea mare în timp, patruzeci de ani din viața lui, iar cronologic vorbind suntem abia în anii treizeci și șapte – treizeci și opt, D.M. Are acum două fete (fiul îl va avea mai târziu) zămislite prin vreun târgușor de provincie, Petrovac, Mlavi sau Despotovac, Stepojevac, Bukovac, Čuprija, Jelašić, Matejević, Čočina, Vlasini, Knjaževac sau Podvis. Faceți în gând harta acestei regiuni, măriți fiecare punctișor la scara 1:50 000, la dimensiunea reală, însemnați străzile și casele pe unde a locuit, intrați apoi în fiecare curte, în fiecare casă, structurați spațiul, întocmiți inventarul mobilei și al livezii; nu uitați nici denumirile florilor din grădină și nici știrile citite de el, în care se spunea despre pactul Ribbentrop-Molotov, despre abdicarea regelui, despre prețul unturii și al cărbunelui, despre Aleksić, asul aerului... Iată cum lucrau maestrii *Enciclopediei*.

Căci fiecare eveniment, am mai spus asta, era pus în legătură cu propriul lui destin, fiecare bombardament din Belgrad și fiecare înaintare a trupelor germane spre Răsărit ori fiecare retragere, toate astea erau transpuse prin prisma lui și în corelație cu viața lui. Undeva este consemnată o casă din strada Palmotićevo, cu tot ce era demn de reținut, cu locatarii care, în subsolul clădirii, vor supraviețui, împreună cu noi și cu tata, bombardării Belgradului; după cum a fost descrisă și casa din strada Stepojevac (numele proprietarului, planul casei ș.a.), unde tata ne va adăposti în timpul războiului, tot acum sunt date prețul pâinii, cărnii, unturii, al cărnii de pasăre și al

rachiului. În *Enciclopedia morților* veți da și de discuția lui cu șeful poliției din Knjaževac, actul de concediere, în anul o mie nouă sute patruzeci și doi, și-l puteți vedea, de veți citi cu atenție, cum aduna frunze din Grădina Botanică, ca apoi, în Palmotićevo, să se trudească să le preseze și să le lipească în ierbarul fiicei lui, caligrafiind Păpădie (*Taraxacum officinale*) sau Tei (*Tilia*), tot așa cum scrisese și pe mapele cu hărți „Marea Adriatică” sau „Vlasina”.

Din acest fluviu tumultuos care este biografia lui, din acest roman de familie, se ramifică brațele, așa încât, în paralel cu munca lui de la fabrica de zahăr între anii 1943-1944, ca într-o cronică rezumată, se va desfășura destinul mamei și al nostru, al copiilor: volume întregi reduse la câteva paragrafe semnificative. Deșteptarea lui în zori va fi corelată cu deșteptarea mamei (care se ducea pe undeva, la țară, să schimbe ceasul nostru de perete, era din dota ei, pe vreo găină sau o bucată de slănină) și cu plecarea noastră, a copiilor, la școală. Acest ritual matinal (în fundal se auzea la un radio de prin vecini melodia *Lili Marlene*) va fi folosit ca un prilej de a evoca atmosfera de familie din căminul unui geometru concediat în timpul ocupației (micul dejun sărăcăcios cu cicoare și pesmeți), ca și pentru prezentarea „modei” din anii 1943-1944, când se purtau pantofi cu tălpi de lemn, apărători pentru urechi și paltoane făcute din pături cazon.

Și faptul că o dată tata ne-a adus, sub poala paltonului, cu mare risc, niște melasă de la fabrica Milišić, unde lucra ca zilier, avea pentru *Enciclopedia morților* o însemnătate la fel de mare ca diversiunea militară provocată la Clinica de Oftalmologie din apropiere sau ca isprava unchiului meu, Cveja Karakašević, din Ruma, care dăduse lovitura la clubul ofițerilor germani din Francuska 7, unde lucra la „aprovizionare”. Această bizarerie, ca-n timpul ocupației, grație acestui Cveja Karakašević, noi să ne îmbuibăm de mai multe ori cu crap (ce mai înota noaptea în cada

noastră emailată din baie) și să-l udăm cu șampanie franțuzească adusă de la același club Drei Husaren, evident că n-a rămas în afara atenției redactorilor *Enciclopediei*. Și cum, conform logicii programului lor, într-o viață de om n-ar exista lucruri lipsite de importanță și nicio ierarhie a evenimentelor, ei vor înregistra toate bolile copilăriei, oreion, tuse măgărească, râie, ca și apariția păduchilor și boala de plămâni a tatei (diagnostic ce a coincis cu diagnoza doctorului Džurović: emfizem datorat fumatului excesiv). Tot aici veți găsi și afișul de pe avizierul din piața Bajlon, cu lista ostaticilor împușcați, printre care avea mulți prieteni și cunoscuți; numele compatrioților spânzurați ale căror trupuri atârnavă pe stâlpii de telegraf de pe Terazije¹⁷, cuvintele ofițerului german care i-a cerut *Ausweiss*-ul în restaurantul gării din Niș, descrierea unei nunți de cetnici din Vlasotinci, când toată noaptea s-au auzit focuri de armă.

Luptele de stradă în Belgrad din luna octombrie 1944 s-au dat din unghiul lui de vedere, din strada Palmotićeva, la colțul căreia zăcea un cal sfârtecat. Zgomotul asurzitor al șenilelor de tanc acoperea pentru o clipă interogarea unui *Volksdeutscher* pe nume Franjo Hermann, ale cărui implorări treceau prin zidul subțire al clădirii învecinate, iar un ofițer justițiar al OZN-ei¹⁸ împlinea răzbunarea poporului, ca și rafala din curtea învecinată ce răsunase ca un sfredel în liniștea deplină ce se lăsase după trecerea tancurilor sovietice, de asemenea pata de sânge de pe zid, pe care tata o va zări prin gemulețul de la closet, și cadavrul nenorocitului de Hermann, în poziție fetală, toate vor fi consemnate în *Enciclopedia morților*, cu un comentariu al observatorului din umbră.

Istoria este pentru *Enciclopedia morților* suma tuturor destinelor umane, totalitatea întâmplărilor efemere. De

¹⁷ Bulevard în centrul Belgradului.

¹⁸ *Odelenje za zaštitu naroda* - Departamentul Securității Statului.

aceea se înregistrează orice activitate, gând sau faptă generoasă, orice cotă trecută într-un registru, fiecă firicel de pământ rămas pe o lopată sau undă care ar mișca din loc o cărămidă dintre dărâmături.

Activitatea pe care tata o desfășura după război în cadrul Cadastrelor Statului, unde se făceau noi măsurători de teren, care ulterior se înregistrau în alte cadastre, normal, ca după orice perioadă de vicisitudini ale istoriei, este descrisă în cele mai mici amănunte: calitatea terenurilor arabile, forestiere, noile denumiri pentru satele cu populație de limbă germană și pentru așezările coloniștilor. Cred că nimic n-a scăpat: glodul întărit de pe cizmele de cauciuc cumpărate de la un soldat beat; diareea apoasă provocată de niște sarmale alterate de la un birt din Indžija; o aventură cu o servitoare bosniacă de prin Sombor; o cădere zdravănă de pe bicicletă în apropiere de Čantavir; o noapte de drum într-un vagon de vite pe linia Senta-Subotica; târguitul unei găște îndopate pe care va aduce acasă în ajunul Anului Nou; beția cu niște ingineri ruși la Banović; scosul unei măsele în plin câmp, lângă o fântână cu cumpănă; un miting de la care a venit plouat până la piele; sfârtecarea lui Steva Bogdanov, geometru, care la o margine de pădure a călcat pe o mină activă și, doar cu o zi înainte, jucaseră biliard; reapariția acrobatului aerului, Aleksić, deasupra Kalemegdanului; o gravă intoxicație cu alcool în localitatea Mrakodol; o cursă cu un camion arhiplin pe drumul gloduros dintre Zrenjanin și Elemir; cearta cu noul șef, un oarecare Šuput, pe terenurile de la Jaša Tomić¹⁹; cumpărarea unei tone de cărbuni Banović și așteptatul la rând, în gara Dunav, de la patru dimineața, pe o temperatură de minus cincisprezece grade; achiziționarea unei mese cu placă de marmură din

19 Localitate în Voivodina (Serbia).

piața Buvlja²⁰; micul dejun „american” cu brânză și lapte praf la cantina muncitorească Bosna; îmbolnăvirea și moartea tatălui său; vizitarea cimitirului din Zadušnica; cearta crâncenă cu numiții Petar Janković și Sava Dragović, care susțineau justetea liniei lui Stalin, și dialogul dintre aceștia; argumentele unuia și contraargumentele celuilalt (când totul se va încheia cu vorba de năduf a tatei: „’tu-vă Stalin al vostru!’”).

Așa încât *Enciclopedia* ne introduce în atmosfera vremii, a evenimentelor politice.

Teama care va pune stăpânire pe tata, ca și tăcerea aceea de care și eu îmi amintesc atât de bine, o tăcere grea și chinuitoare, cartea o interpretează ca pe o teamă molipsitoare: într-o bună zi s-a aflat că același Petar Janković, o rubedenie de-a lui, totodată și coleg de serviciu, intra în fiecare dimineață, la ora șase, în clădirea UDB-ei pentru discuții (în baza denunțului lui Dragović mai sus pomenit) și ajungea la serviciu cu întârziere, cu chipul vinețiu și tumefiat de pălmuială și nesomn, și asta în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, cu noaptea-n cap, timp de șase luni... până și-a amintit și de alții care împărtășeau cu el deruta cu rușii și care ascultau Radio-Moscova.

Las deoparte digresiuni ca certuri, împăcări, plecări la băi, pe scurt, o întreagă istorie de familie. Sar și peste inventarul lucrurilor agonisite de tata și pe care *Enciclopedia* le-a consemnat cu grijă de gospodar. Amintesc doar de radioul marca Orion, *Operele alese* ale lui Maxim Gorki, leandrul din hârdăul cel mare de lemn și putina cu varză, pentru că mi se pare că au o importanță mai mare în raport cu alte mărunțișuri enumerate în carte, dintre care nu lipsește nici stofa cu furnituri pe care i-am cumpărat-o din prima mea leafa, nici sticla cu coniac Martel pe care el o va bea într-o singură seară.

Enciclopedia morților nu se îngrijește, totuși, numai de

20 Piață de vechituri (talcioc) din Belgrad.

bunurile materiale, doar nu este un registru de contabilitate sau de inventar, nu este un indice de nume, precum *Cartea Regilor* ori *Cartea Genezei*, cu toate că are câte ceva din fiecare; în ea se vorbește și despre starea sufletească a omului; despre opinia lui față de lume, față de Dumnezeu, despre îndoielile lui în existența lumii de dincolo, despre normele sale morale. Dar ceea ce te uimește cel mai mult este fuziunea perfectă între exteriorizare și interiorizare, insistența asupra faptelor materiale, care ulterior se vor situa într-un raport logic cu omul, cu ceea ce numim de fapt sufletul său. Și dacă redactorii lasă fără comentariu unele aspecte - cum ar fi de pildă montarea instalației electrice în sobele de teracotă, în 1969, calviția incipientă sau bulimia tatălui meu, prepararea unei băuturi răcoritoare din soc după o rețetă din *Politika*²¹ -, neașteptata lui manie de a colecționa mărci poștale, mai la bătrânețe, este interpretată ca o compensație la îndelungata-i imobilitate. Pentru ei era evident faptul că studierea timbrelor cu lupa era o explozie a dorului înăbușit de ducă, ce adesea mocnește la firile liniștite și statornice, mai puțin înclinate spre călătorii și aventuri; era de fapt acel tănuit romantism mic-burghez care i-a determinat atitudinea față de mare. (Fiindcă el va înlocui deplasările și orizonturile îndepărtate prin călătoriile tihnite ale gândului, iar interesul primului nepotel față de lumea fluturașilor de mărci poștale va fi doar un pretext, ca să nu pară ridicol în ochii celorlalți și chiar în ai lui însuși.)

Asta era deci extremitatea peisajului său spiritual, care se afla la un pas de vărsarea râului și unde erau înmormântați prietenii, iar cei apropiați lor îi urmau cu atâta repeziciune încât orice om - chiar mai puțin înclinat spre meditație decât tata - devine filosof, în măsura în care filosofia înseamnă reflecție asupra sensului existenței

21 Cotidianul sârb cu cel mai mare tiraj, care apare la Belgrad.

umane.

Nemulțumit de viață, ros de melancolia bătrâneții, care nu putea fi cu nimic potolită, nici cu afecțiunea copiilor, nici cu niște nepoței minunați, nici cu liniștea împăcată a vieții de fiecare zi, va începe să bombăne, să se îmbete tot mai des. Atunci era cuprins de furie, fapt neobișnuit pentru un om calm, mereu cu zâmbetul pe buze. Înjura de Dumnezeu, blestema cerul, pământul, pe ruși, pe americani, pe nemți, statul și pe ai de-i stabiliseră o pensie mizerabilă pentru cât slugărise o viață de om, dar cel mai mult televiziunea, care-i umplea pustiul serilor, aducându-i în casă, cu o nerușinare jignitoare, imensa iluzie a vieții.

A doua zi de dimineață, venindu-și în fire, cu căința în suflet, se apuca să hrănească sticleții din balcon, le vorbea, le fluiera, ținând colivia deasupra capului, precum felinarul în bezna suferințelor umane. Sau, aruncându-și brusc pijamaua, se-mbrăca la repezeală, își punea pălăria și pleca la Poșta Centrală să-și cumpere mărci. Ca apoi, după-masă, sorbindu-și cafeaua în fotoliu, cu un nepoțel lângă el, să le rânduiască în album cu o pensetă fină.

Uneori, în momentele de deznădejde, își plângea soarta și-și căina bătrânețile: cum nu-l ajutase Dumnezeu să urmeze școli înalte și cum o să se ducă pe lumea cealaltă un neisprăvit, căci nu făcuse avere, nici marea n-o văzuse omeneste sau alte orașe, nimic din ceea ce vedea un om școlit și bogat. Fiindcă voiajul lui la Trieste se încheiase la fel de jalnic ca și vacanța de la Rovinj.

În cei șaiszeci și șase de ani ai săi a fost prima lui trecere peste graniță. Numai că și la călătoria asta s-a ajuns după multe insistențe și chiar presiuni. Se apăra cu tot felul de argumente care nu erau ușor de înlăturat: că un om cu cap nu se duce într-o țară dacă nu-i știe limba, că n-are de gând să se-apuce de bișniță și că lui nu-i spun nimic nici macaroanele și nici Chianti de la Trieste, mai bucuros ar sta acasă cu un vârtos de Mostar sau cu un vin alb de

Prokuplje.

Până la urmă l-am împins să-și scoată un pașaport.

S-a întors furios și prost dispus, plouat, certându-se cu mama; pantofii cumpărați de ea luaseră apă și-l mai și roseseră, iar miliția, când l-a ajuns pe la Indžija, i-a cotrobăit și i-a răvășit totul în geamantane.

Mai e cazul să vă spun că această escapadă la Trieste și ploaia din fața hotelului Adriatico, pe când el stătea sub o copertină, fără umbrelă, rătăcit ca un câine plouat, în timp ce mama scotocea prin magazinele de pantofi de la Ponte Rosso, își are un loc cât se poate de distinct în *Enciclopedia morților*? Singura lui consolare din toată excursia aia jalnică de la Trieste a fost cumpărarea unor semințe de flori, pe care le văzuse expuse în fața unei prăvălii (din fericire, pe pungulițe erau ilustrate florile, iar prețul era vizibil, încât n-a fost nevoie să discute cu vânzătoarea). Căci pe atunci D.M. Se ocupa intens de cultivarea plantelor decorative, cum scrie în *Enciclopedia* (urmează inventarul florilor din ghivecele și vasele de pe terase, cea dinspre curte și cealaltă, dinspre stradă).

Cam în aceeași perioadă, ca după o epidemie florală, s-a apucat să umple toată casa de desene cu motive florale. La această explozie a harului său pictural a ajuns cu totul întâmplător. Nemulțumit - ca de altfel de orice lucru - de felul în care un ofițer pensionar, zugrav amator, i-a văruiț baia (cântând tot timpul *Kozarčanka* și bătând tactul cu mâna, care ajunsese numai pe de culoare), tata și-a suflecat mânecile și s-a pus pe treabă. Cum n-a reușit să înlătore dărele de pe pereți, și-a zis că e mai bine să le acopere cu un strat gros de vopsea, urmărind conturul lăsat de igrasie. Așa apăru în baie prima floare, un clopoțel uriaș sau un nufăr, cine mai știe.

Toți i-am adus laude. Au venit și de prin vecini să-i vadă opera. Până și nepoțelul lui drag și-a manifestat sincer admirația. Și uite așa a început totul. A urmat fereastra de

la baie, pe care a împodobit-o cu floricele mărunte de câmp, albăstrele, dar a lăsat-o baltă, şoldie, încât acest motiv floral pictat direct pe sticla geamului crea iluzia unei perdele un pic ridicate.

De atunci s-a apucat serios de treabă, picta neobosit, zile întregi, tot timpul cu ţigara în colţul gurii (când era linişte, din plămânii lui se auzea un şuiertat ca de foaie). Decora cu floricele fanteziste tot felul de lăzi scorjite, porţelanul abajururilor, sticlele de coniac, vase din sticlă ordinară, borcanele de nescafe, caseta de lemn pentru ţigări. Pe un sifon mai mare a încondeiat pe fundalul acvamarin numele unor cafenele belgradene, cu caligrafia lui de pe albumaşele cu insule: Brioni, Boka, Pescăruşul, Marinarul, Zori de zi, Cafeneaua sârbă, Poarta Vidinului, Poarta Stambulului, Skadarlija, La trei pălării, La doi cerbi, Sub tei, La trei ciorchini, Šumatovac, Şapte zile, Marşul de pe Drina, Kalemegdan, Kolarac, Patria, Plugarul, Obrenovac, Oplenac, Oraşul lui Dušan, La vărsare, Smederevo, Cornul de vânătoare, Semnul mirării, Ultima şansă.

Redactorilor vigilenţi nu le-a scăpat nici momentul morţii lui, exact în ziua când primul lui nepot împlinea doisprezece ani. Ca de altfel nici faptul că tata s-a împotrivit ca ultimul său nepot să-i poarte numele. Noi crezuserăm că prin asta i-am fi măgulit orgoliul şi i-am fi dat o dovadă în plus de afecţiune şi preţuire. El, în schimb, a bombănit ceva, şi-n ochii lui am văzut umbra palidă a acelei spaime care avea să-i licărească în dosul ochelarilor un an mai târziu, când şi-a simţit sfârşitul aproape. Această succesiune a viilor şi morţilor, acest mit universal despre schimbul de generaţii, această vană consolare pe care omul a închipuit-o ca să îndure mai uşor gândul dispariţiei, toate astea le-a simţit tata în acele clipe ca pe o profundă jignire, ca şi cum prin actul magic al atribuirii numelui său pruncului nou-născut, măcar că era sânge din

sângele lui, „îi mâncau coliva”. Numai că pe atunci n-aveam cum să știu că el își simțea excrescența *dubioasă* în adâncul măruntaielor și că bănuia, poate chiar avea certitudinea, că în pânțele îi înflorea, ca dintr-un bulb, o necunoscută plantă otrăvitoare.

Enciclopedia, într-unul din paragrafele finale, relatează și despre desfășurarea ceremonialului înmormântării, numele preoților care i-au cântat prohodul, descrierea coroanelor, lista celor care l-au însoțit de la capelă, numărul lumânărilor aprinse pentru sufletul lui, textul ferparului din *Politika*.

Discursul ținut de Nikola Bešević, vechiul lui coleg de la Direcția de cadastru („Tovarășul Djuro a slujit patria cu cinste atât înainte de război, apoi în timpul ocupației, cât și după război, în perioada reconstrucției și refacerii patriei noastre distruse și îndurerate”), a fost transcris în întregime, căci dincolo de tonul exagerat și de unele locuri comune sau retorisme, discursul lui Bešević la catafalcul camaradului și compatriotului decedat purta, fără îndoială, ceva din mesajul și principiul pentru care pleda *Enciclopedia morților*. („Amintirea lui va dăinui de-a pururi. Să-i fie țărâna ușoară!”)

Cu asta aș putea să închei, aici se opresc și însemnările mele. Nu voi întocmi un inventar macabru al lucrurilor care au rămas de la el: cămașa, pașaportul, alte câteva acte, ochelarii (lumina zilei se reflecta dureros în lentilele goale scoase din toc) – toate obiectele care i-au fost înmânate mamei, la spital, a doua zi după moartea lui. Totul era menționat cu minuție în *Enciclopedia*, nu lipsea nici măcar batista, nici cutia de țigări Morava ori *Politika ilustrată* în care dezlegase parțial un careu de cuvinte încrucișate.

Urma apoi o listă cu numele medicilor, al infirmierelor, al vizitatorilor, ziua și ora când a fost operat (când doctorul Petrović l-a deschis și l-a închis la loc, înțelegând

că operația era zadarnică: sarcomul prinsese toate organele vitale). Nu am tăria să vă descriu privirea aceea cu care și-a luat rămas-bun de la mine pe scările spitalului cu o zi-două înaintea operației: concentrarea unei vieți întregi și toată groaza la aflarea morții... *Tot ceea ce un om în viață poate cunoaște despre moarte.*

Reușisem deci, înțepenită de frig și cu ochii jucându-mi în lacrimi, ca în câteva ore să răsfoiesc toate paginile care se refereau la el. Pierdusem noțiunea timpului. Stătusem în biblioteca aceea friguroasă ceva mai mult de o oră sau se făcuse deja dimineață? Uitasem complet de timp și spațiu. Mă repezisem să-mi notez cât mai multe date despre tata, ca să pot avea în momentele mele de deznădejde o mărturie că viața lui nu fusese părelnică, fiindcă existau pe lumea asta oameni care înregistrau și valorificau fiecare viață, fiecare suferință, fiecare dăinuire omenească. (Și asta era totuși o consolare.)

Aruncând încă o privire peste ultima pagină în care se vorbea despre el, văd o floare, o floare neobișnuită, care la început mi s-a părut a fi o vinietă sau o prezentare schematică a unei plante aflate acum în lumea morților, ca un exemplar de floare dispărută. Însă în nota explicativă voi citi că, de fapt, era motivul *fundamental* din desenele tatei. M-am apucat, cu mâinile tremurânde, să copiez și eu floarea mirobolantă. Cel mai mult aducea cu o uriașă portocală cojită care explodase, străbătută de linii subțiri și roșii aidoma unor vase capilare. Pe moment am fost dezamăgită. Îi știam doar toate desenele cu care ornase pereții, dușumelele, sticlele, cutiile, dar niciunul nu aducea cu ce din carte. Da, mi-am zis, până și *ei* pot greși. Apoi, terminând de copiat uriașa portocală cojită, citind ultimul alineat, am scos un țipăt. M-am trezit lac de sudoare. Atunci m-am apucat să-mi notez tot ce-mi aminteam din acel vis. Și iată ce mi-am amintit... Știți ce scria în acel

ultim alineat? Că D.M. Se apucase să deseneze în clipa în care se făcea simțit în el primul simptom al cancerului. Deci desenarea obsesivă a motivelor florale coincidea cu evoluția bolii.

Când i-am arătat doctorului Petrović desenul, mi-a confirmat, vizibil surprins, că sarcomul din pânțele tatălui meu arătase întocmai. Și că *eflorescența* durase luni de zile.

Legenda adormiților

Rămaseră în grotă trei sute de
ani la care se mai adăugară nouă.
Coranul, XVIII, 25

1

Zăceau cu fața-n sus pe velința scorțoasă și jilavă, răpănoasă de atâta terciuială și zvârcoleală a trupurilor, iar pe alocuri, unde părul de cămilă se rosea, sub ceafă, sub spete, sub coate, urzeala era mai bățoasă, ca și sub călcâie ori sub pulpele țepene ca niște furci.

Zăceau cu fața-n sus, cu mâinile împreunate a rugă, ca și morții, pe velința muruită și putregăită care se rărise sub povara trupurilor lor, căci arareori mai fremătau printr-un zvâcnit involuntar adormiții vlăguți de viață și mișcare, pe deplin adormiți; membrele îi mai trădau uneori, ce-i drept, tresăltând pe ascuns, iar pe alocuri velința se subțiasse, acolo unde piatra stâncii o bătucise de atâta somn împovăraător, de atâta încremeneală a trupurilor, ori când mai palpitase lutul trupului, când mai fojgăiseră oasele, căci velința putredă și rugoasă se mâncase de la duritatea diamantină a stâncii grotei.

Zăceau cu fața-n sus în tihna tihnită a adormiților, iar zvâcnirea membrelor în bezna vremilor murise velința jilavă de sub ei, mușcând urzeala părului de cămilă, care se mâncase temeinic, așa cum doar apa, însoțită cu timpul, sapă în miezul dur al pietrei.

Zăceau cu fața-n sus în bezna beznelor din dealul Celionului, cu mâinile împreunate a rugă, precum morții cei morți, ei trei, Dionisie și prietenul său Malhus, iar ceva mai încolo, Ioan, cuviosul păstor, cu al său câine, Kitmir.

Sub pleoapele plumbuite, îngreunate de somn, sub

pleoapele lor aghesmuite cu balsamul și cucuta visului, nu se întrezărea semiluna verzuie a ochilor pieriți, căci bezna era deplină, bezna jilavă a timpului, negura veșnică a grotei.

De pe ziduri și din bolta peșterii se prelingea, picătură cu picătură, apa veșniciei, susurând lin pe vâna stâncii, precum sângele în venele adormiților, iar uneori stropii cădeau pe trupurile lor împietrite, pe chipurile lor încremenite, râurind printre ridurile frunții înspre scoica urechii ori oprindu-se în arcada pleoapelor, după care se scurgeau ca niște lacrimi de gheață în găvanele verzui ale ochilor, ca apoi să fie zăgăzuite de genele ochilor împietriți.

Dar ei tot nu se trezeau.

Surzi, cu auzul pecetluit de plumbul somnului și de catranul beznei, zăceau neclintiți, cufundați în bezna lăuntrică, în bezna vremii veșnice care le împietrise inimile adormite, care le oprise respirația și contracția plămânilor, care le înghețase susurul sângelui în vene.

Numai că, dăinuind în jilăveala grotei și în tihneala trupului, înfundați în cenușa uitării și în viitoarea vedeniilor, lor le creștea părul, ca și barba, ca și puful de pe trup și de la subsuori, iar pe nevăzute, așa cum doar apa zidește și năruie pe nevăzute, noaptea le trosneau unghiile, creșteau și ele.

2

Cel mai tânăr, cel care avea trandafirul în inimă și care zăcea între păstorul Ioan și prietenul său, Malhus, se va deștepta primul, dintr-odată, ca pălit de adierea timpului și a cugetului. Mai întâi va auzi susurul apei din bolta grotei, mai întâi va simți ghimpele din inima sa. Scăldat în tihnă, cugetul său de adormit trudnic, cugetul său cufundat în bezna jilavă a grotei nu se putea dezmetici numaidecât,

căci trupul i se vlăguise de atâta tihneală, iar sufletul îi era bântuit de vedenii.

Chemă în sinea sa numele Domnului și chemă în sinea sa și dulcele nume al Priskăi, retrăind poate cele petrecute, retrăindu-le cu înfiorarea muribundului și cu desfătarea îndrăgostitului. Toate câte se petrecuseră în sufletul său și în trupul său, nici el nu mai știa când, acum îi apăreau ca-n vis, poate chiar fuseseră doar un vis, coșmarul vieții și coșmarul morții, coșmarul iubirii neîmplinite, coșmarul timpului și al veșniciei.

În preajma sa, la stânga și la dreapta, îi simțea pe cei doi prieteni ai săi, pe păstorul Ioan și pe Malhus, căzuți într-un somn letargic, îi simțea, deși erau duși cu dușii, neclintii și fără-de suflare, ca îmbălsămați, nu mai aveau niciun miros de om, nicio miasmă de putregăciune, deși el le simțea prezența nepământească, presimțind mai la stânga sa, la picioarele lui Ioan, și trupul nepământească și îmbălsămat al câinelui păstorului care, cu labele din față întinse, zăcea lângă stăpânul său, veghindu-l pierdut la poarta somnului său letargic.

3

Trupuri încremenite, membre înțepenite pe velința răpănoasă, a cărei jilăveală n-o simțea Dionisie, căci se căznea să-și desfacă și să-și dezdoaie degetele mâinilor încrucișate, amortite de somn și nemișcare, ce parcă se lipiseră între ele, și să-și redobândească trupul împovărat, inima care, iată, se însuflețise; dar și pântecul avea să se însuflețească, apoi plămânii și chiar ochii ferecați de plumbul somnului, ca și mădularul său adormit și rece, înstrăinat precum se înstrăinase păcatul de el.

Apoi reveni cu cugetul în inima peșterii, în catranul vârtos al beznei, deslușind clepsidra veșnică a timpului, pentru că voia să-și strămute vremelnicia pământească în

timp, să-și statornicească trupul și cugetul în miezul timpului, ca să se întoarcă în vremea dinaintea somnului și a peșterii. Mai întâi își aminti de dulcele nume al Priskăi, pentru că ea fusese în visul său și în veghea sa, în inima sa și în miezul vremii, în inima somnului și în miezul deșteptării sale.

În prima clipă nu se putu dumiri ce se petrece, pentru că nu voia să-și deștepte osteniții săi copărtași de letargie, copărtași întru vise, așa că doar cugetul său se afundă în hăurile vremii ca să despreuneze somnul de trezie, ca, mai apoi, slujindu-se de cugetul său și de amintirile sale, și cu ajutorul Domnului căruia i se rugase, să-și poată veni în simțiri.

Numai că în șinele său nu află altceva decât năluca visului și a deșteptării, a aceluia de dinainte și de acum; în sinea sa nu află nimic decât bezna aceea bălmăjită care, de bună seamă, fusese înaintea creației, înaintea facerii, când Domnul nu despărțise încă lumina de întuneric și ziua de noapte, când Domnul încă nu despreunase somnul de trezie și veghea de vis.

Și de n-ar fi fost trandafirul din inima sa, de n-ar fi fost dulcele nume al Priskăi, dacă amintirea ei nu i-ar fi fost pecetluită în trup, în inimă, în piele, în pânțele-i secătuit, probabil că nu s-ar mai fi trezit.

4

Pentru că ea nu mai era Priska de dinainte, Priska din visul său de altădată, cea pe care o aflase la poarta somnului său de altădată, în miezul treziei lui de pe vremuri. Vai, nu mai era aceeași Priska cu care se legase pe vecie, nu mai era Priska lui din visul de altădată și din trezia lui de altădată, nu, nu mai era ea, iar Domnul va trebui să aibă îndurare față de acea femeie, față de Priska, fiica regelui Decie, potrivnicul creștinismului, nu, nu putea

fi același vis despre aceeași femeie, nu putea fi Priska lui cu care se legase pe vecie, putea fi o altă femeie cu numele ei, aidoma ei, doar că ea nu putea fi Priska, chiar dacă avea înfățișarea ei, tot nu putea fi ea.

În cuget i se redeșteptă amintirea chipului ei, al Priskăi, cu o patimă dureroasă, doar că acum avea chipul a două femei îngemănate, în timp și-n amintirea sa, într-unul singur, într-o deplină potriveală, căci trupul se zămislise din pulberea și cenușa a două amintiri, din lutul a două făpturi, în care visul insuflase un singur suflet, pe al ei.

Iar cele două chipuri i se învârtosau în cuget, în închipuire, frământând lutul din care ele fuseseră zămislite, încât aproape nu mai avea cum desluși două femei, două vise, ci doar una singură, pe Priska lui cu ochi migdalați, pe Priska de acum și dintotdeauna, nălucirea ei îl umplea de bucurie și parcă îl întrema, îndeajuns să-l dezmeticească din somn, dar nu îndeajuns să-i miște măduarele înțepenite, și se înfiora de gândurile sale, de cum răsucea firul amintirilor, care-i redeșteptau toate cele petrecute înaintea aceluia somn.

5

Și văzu lucirea făcliilor care, aidoma unor aștri, ardeau deasupra capetelor lor, sub bolta grotei, și-și aminti freamătul mulțimii care se îmbulzea să-i vadă, apoi tăcerea care se așternuse pentru o clipă, ca apoi iar să se stârnească zarva când Ioan, cuviosul păstor, își va ridica mâinile spre cer, chemând numele Domnului.

Și dacă fusese doar un vis? Dacă fusese doar visul unui lunatic, un vis în vis, mai aievea decât visul visat, și asta pentru că n-ai cum să-l asemui cu trezia, pentru că n-ai cum să-l asemui cu amintirea și pentru că dintr-un vis ca ăsta te trezești tot în vis? Și dacă fusese un vis profetic, visul veșniciei și al timpului? Un vis fără himere ori

șovăieli, un vis al zicerii și al înțelegerii, un vis deopotrivă al sufletului și al trupului, al cugetului și al trupului, un vis cu contururi precise și limpezi, un vis cu un grai al său și cu o anume rostire, un vis care se lasă pipăit, care se lasă gustat, adulmecat și deslușit, un vis mai viu decât trezia, un vis pe care-l visează doar răposații, un vis ce nu se lasă ras cu briciul cu care-ți razi barba.

Căci imediat țâșnește sângele, căci tot ce faci e doar mărturia treziei și a deșteptării, în el pielea sângerează, și inima sângerează, în el freamătă bucuria trupului și a sufletului, în el nu există altă minune decât viața; din visul ăsta, trezia e doar în moarte.

Nici măcar nu apucară să-și ia rămas-bun unii de la alții, întrucât fiecare din ei se îngrijea de pocăirea sufletului, fiecare pentru sine, apoi toți într-un glas, cu buzele uscate, șoptindu-și rugăciuni, fiindcă mulțimea avea să se întoarcă, era dusă să-i întâmpine pe legionarii lui Decie, ori poate să mai dreagă ceva pe la cuștile cu fiare sălbatice, deși câțiva dintre ei rămăsese, totuși, de strajă la intrarea în grotă, cât durau pregătirile hecatombei, la care mulțimea, gloata păgânilor, avea curând să se desfete.

6

Și iar veniră cu torțe, care luminau altcumva grota, parcă mai sfredelitor, veniră cu cântări și psalmi; copiii purtau făclii și icoane, iar peștera vuia de cântările lor pioase, de rugăciunile lor, răsunau vocile preoților, glasurile copiilor, ale băieților îmbrăcați în alb, aidoma unui cor de îngeri.

De îndată grota se împânzi de fumul torțelor și de mireasma tămâii, toți cântau într-un glas întru slava Domnului, preoți, copii și ei trei, Dionisie, Malhus și cuviosul păstor Ioan, cântau într-o simțire psalmi întru

slava lui Iisus Nazarineanul, Făcătorul de Minuni și Mântuitorul.

Și dacă și ăsta fusese vis? Și dacă și asta era o nălucire, dacă se aflau deja la porțile raiului? Era oare capătul coșmarului și al nălucilor sau era mântuirea lor?

Îi privea cu inima strânsă, tot așa cum și ei îi priveau din logii pe cei trei. Și el le văzu, în pâlpâirea torțelor, chipurile și straiile și se înfricoșă, căci straiile le erau dintr-o țesătură străvezie, erau din purpură și carmin, din piei de oaie înroșite și aveau podoabe de aur, argint și bronz. Iar fiecare ținea la pieptul său câte o icoană pe care scânteiau aurul și argintul și pietrele prețioase.

7

Apoi din mulțime se vor desprinde câțiva tineri vâjnoși, care se vor înclina în fața lor făcându-și semnul crucii, apoi le vor săruta picioarele și mâinile, după care, toți deodată, se vor ridica sprinten pornind-o cu ei prin găvanele grotei, purtându-i cu mare grijă, ca pe niște odoare, abia atingându-i cu mâinile lor puternice, în vreme ce mulțimea le lumina pașii și calea, cântând laolaltă întru Slava Domnului.

În frunte îl purtau pe Ioan, cuviosul păstor; cu mâinile împreunate își șoptea o rugăciune simplă, atât de dragă Domnului; apoi urma Malhus cel cu lungă-i barbă cânepie, îl înfășuraseră și pe el cu straie țesute în fir de aur, iar imediat venea, legănat ca-ntr-o luntre pe umerii vâjnoși ai purtătorilor săi, el, Dionisie.

Oare și ăsta fusese tot vis?

Și atunci văzu capetele rase chilug ale tinerilor pe ai căror umeri se odihnea trupul său, în litieră, un trupșor ca de copil ori de bătrân neputincios; oare și ăsta fusese tot vis, mântuirea? apoi cântările și ochii tinerilor care-l purtau și care nu se încumetau să și-i ridice spre el, le

vedea doar sprâncenele dese de sub fruntea îngustă, ca și pleoapele întredeschise de sub gene; apoi gâturile țepene și dezgolite, iar pe cefele acelora care-l purtau înaintea sa pe Malhus se răsfrângea lumina pe când urcau spre înălțime, ca spre ceruri, ca spre rai, în vreme ce mulțimea, aflată pe de lături, ținea deasupra capetelor făclii aprinse, neîncumetându-se să-i privească în ochi, măcar pe furiș, cu o uitătură mijită, prin care s-ar fi întrezărit albeața, ca la lunatici, dar ei cântau psalmi și rugăciuni; astfel erau ei purtați de lunatici ca prin somn prin galeriile peșterii, pe sub bortele cavernei, printre găvane adânci cu temple din spumă de cristal, prin galerii înguste cu arcada joasă.

Dar de unde, oare, atâta siguranță în pașii lor, de unde acea liniște solemnă în care se deplasau printre atâtea obstacole, purtându-și povara cu atâta sprinteneală și îndemânare, deși abia de-o atingeau cu palmele lor zdravene?

Zadarnic căuta el să-și limpezească îndoielile, să surprindă o privire, un ochi în care să se recunoască, în care să-și prindă uitătura, imaginea dovezii că visul se sfârșise. Dacă ar fi putut măcar să prindă privirea vreunui copil, a unuia dintre îngerașii în straie albe, pe care-i zărise pe de lături ori în logia de cristal ca un templu; zadarnic însă. Abia i se păru că unul dintre copii îl privea cu niște ochi lumești, și totuși angelici, abia i se păru că unul din ei îi căuta privirea, nici n-apucă să întoarcă bine capul spre el, că acesta capitulă, coborând peste ochi cortina plumburie a pleoapei cu liziera genelor, văzându-și mai departe de cântare, cu ochii închiși și cu o gură deschisă rotund, ca un pește, încât Dionisie presimți în privirea camuflată, în gura ca de pește o anume fățarnicie, o detașare voită, poate spaimă, poate considerație, dacă nu doar o moțâială de lunatic.

Căci astfel merg doar lunaticii, purtați peste abisuri de mâna Atotțiitorului, de o cutezanță care nu vede hăurile,

de o nesăbuintă ce vine dintr-o credință ancestrală, de forța păgână a trupului în care încă mai dăinuie credințele străbunilor care se prosternau în fața lunii: mersul lor cu mâinile întinse în față vine de la adorația păgână a zeiței Luna, de unde erau chemați de sufletele strămoșilor, iar umbletul lor era chemarea sângelui, chemarea vremilor; de aceea el nu s-ar fi încumetat să scoată un sunet, căci i-ar fi putut trezi pe păgânii somnolenți, pe lunaticii adunați în grotă ca să-și slăvească zeitățile păgâne, căci, de bună seamă, afară era lună plină.

8

Și nu se încumetă să scoată un sunet, în afară de rugăciunea pe care-o îngâna întruna în sinea sa, abia mișcându-și buzele uscate, căci se temea că el însuși s-ar fi putut trezi din vraja lunatică, încât toți s-ar fi prăvălit în adâncurile neguroase pe deasupra cărora bâjbâiau acum purtătorii săi cu tălpile goale în grotă jilavă, luminată de scânteieri vâscoase; glasul său – deșteptarea sa – i-ar fi tras pe toți în bezna hăului pe deasupra cărora îl purtau ei pe umeri, tot mai pieziș și mai sus, așa că toți ar fi pierit de grozăvia trezirii în abisul care se căsca sub ei, în negura de nepătruns a peșterii, unde nu biruia lumina torțelor, însă adâncurile adâncoase erau aieva în cugetul lor treaz de lunatici: auzea cum se surpa piatra sub tălpile goale ale acelor care-l purtau, cum se prăvăleau pietrele, sărind de pe o stâncă pe alta, ciocnindu-se sfredelitor și năprasnic, apoi tot mai domol și mai depărtat, zgomotul dispărând într-un ecou al cărui sunet nu înceta, ci se stingea, căci piatra nu atingea străfundurile de nepătruns, ca și cugetul lor treaz-ațipit.

Poate era vis ori nălucire a cugetului său ațipit, un vis al trupului său păgân, ori poate trimis de strămoșii săi păgâni, idolatrii lunii, ai lunii pline, ai străbunilor care

acum îl chemau. Afară era de bună seamă lună plină sau poate lună nouă, se deșteptau sufletele strămoșilor, ale strămoșilor strămoșilor, cei dinspre partea bărbătească îi chemau trupul păgân, iar cei dinspre partea femeiască - sângele păgân.

Oare asta era mântuirea, ceasul în care sufletul se desprinde de trup, sufletul creștin de trupul păgân, trupul păcătos - de sufletul păcătos, care e astfel milostivit, căruia îi sunt iertate păcatele?

Poate era tot vis câinele pe care-l duceau pe brațe, ca pe mielul Domnului, ca și băiatul ce-l strângea la piept pe câinele Kitmir, ca pe mielul jertfit, ca pe un idol păgân, purtându-l peste abisuri și hăuri, ținându-l la piept ca un păstor cuvios, cu ochii-n pământ, neîncumetându-se nici el să se uite în ochii întunecați ai lui Kitmir, oblioniți de albeața somnului, ochi brumării, ca pruna, închiși pe jumătate, aproape stinși. Nici el, Dionisie, nu se încumetă să prindă privirea lui Kitmir, chiar când băiatul se oprișe lângă el la intrarea în galeria îngustă, ca să le dea întâietate celor care-l purtau, care se încovoiaseră până la pământ, mergând aproape de-a bușilea; iar el, Dionisie, parcă plutea pe deasupra stâncilor, stând tot în șezut, cu capul ușor înclinat și proptit pe pieptul unuia din cei care-l purtau, abia auzindu-i răsuflarea stăpânită. Nu mai era nici băiatul și nici Kitmir, căci băiatul rămăsese în fundătură, ca să-i lase pe cei care-i purtau pe cei trei, adică pe Ioan, pe Malhus și pe el, Dionisie, rămăsese la intrarea în galeria îngustă a grotei, așteptând parcă să-i vină rândul, ținându-l în brațe pe Kitmir cel cu ochi brumării.

Dinspre fundătură venea o lumină pâlpâitoare, cea din străfundul galeriei, mai degrabă presimțită, și cea din fața sa, tot mai sfredelitoare, care răzbătea printre dinții tăioși

ai fălcii căscate a lui Polifem, căci lucrurile stăteau de bună seamă astfel: aceea era vechea intrare în peșteră, își amintea bine, ca și de povestea pe care i-o spusese Ioan, cuviosul păstor, în primul său vis sau poate în prima sa trezie, că trecerea fusese lărgită, sau cel puțin așa i se părea lui acum, căci putea vedea de după umerii purtătorilor săi că stânca grotei fusese netezită, caninii fățuiți la vârfuri, lustruiți, strălucitori, de un alb cristalin ca sarea, pe alocuri cu grunji ruginii.

Oare și ăsta fusese tot vis?

Ologii care începură să mișune printre picioarele lor, să fojgăiască precum viermii, le sărutau picioarele și mâinile, înainte să apuce vâjnoșii lor purtători să-i scoată din peșteră. Poate și ăsta era tot vis, intrarea în peșteră, de care își amintea atât de bine după bolta întinată cu desene scrijelite de păstori în stânca tare, probabil cu piatra sau cuțitul, idoli mincinoși și capete de măgar mânjite pe ziduri de mâna păcătoasă a păstorilor, apoi mai erau niște mângălituri nerușinate, și miasma scârnei de om.

Ca acum, iată, toate acele scrijelituri nerușinate, ca și capetele acelea de măgar, să fie șterse, deși se mai vedeau pe piatră urme proaspete de răzuială, duhoarea scârnei se dusesse, curățiseră locul; acum pe stânca grotei ardeau făclii și torțe de rășină parfumată înfipse în crăpături, bolta era încărcată cu flori și cununi de laur, cu icoane îmbrăcate în aur, iar pe jos era întins un covor de flori pe care călcau tălpile goale ale purtătorilor săi, iar mulțimea cânta psalmi și șoptea rugăciuni.

Orbii și ologii, fojgăind precum viermii, mișunau printre picioarele lor, le sărutau trupurile și îi implorau cu vorbe tânguitoare și jalnice, îi implorau în numele dragostei și al credinței, al soarelui și al lunii, al vieții și al morții, al iadului și raiului, îi rugau și îi implorau să li se redea vederea, să li se vindece rănila și măduarele amorțite, să li se redea lumina zilei și lumina credinței.

Oare era vis sau coșmar cohorta aceea de ologi care cerșea și implora, nefericiții aceia care se loveau cu toiegele și scociorau cu unghiile cerând îndurare, tămăduirea trupului, oare era vis? Neputința lui de a îngăima ceva, de a face ceva pentru acei sărmani, pentru acei ologi, pe care tinerii vânjoși îi alungau din calea cortegiului, îi îmbrânceau pe acei orbi neputincioși, schilozi, nevolnici, oare fusese tot vis? Era neputința lui de a se dezmetici din deznădejde, din pătimire, din sfârșeală, era slăbiciunea lui de a nu putea face nimic pentru acele făpturi sărmene care cerșeau și cereau îndurare, de a nu le putea mărturisi neputința sa și de a le cere *lor* îndurare, pentru a le cere să-i spună măcar o vorbă omenească, pentru a le cere să creadă în neputința sa, căci poate prin jurăminte și implorări i-ar fi putut îndupleca să-i spună ce se petrece cu el, dacă totul e vis, dacă visa ochii aceia stinși de pâlpâirea vieții, care, în rotirea lor congestionată, teribilă, îl căutau și-l aflau, căci numai ochii aceia îl priveau, își întorceau privirea după el, se milostiveau să-l ținuiască, pentru că ologii care se târau cu ciaturile membrilor și îi sărutau picioarele cu buze înghețate nu îl învredniceau cu o privire, îl îmbrățișau și-l implorau bezmetic, nătâng, fără să-l vadă, ridicând spre el doar brațele schiloade într-o scălâmbă îmbrățișare, împreunându-și sinistru a rugă ciaturile mâinilor, care se terminau la coate într-o piele smochinită, cârpitura jumătății de braț schilod.

Oare tot coșmar era mântuirea asta a lui? Poate era coșmarul purgatoriului, unde trupul trebuia să se abată, drept supremă caznă și suprem avertisment dat trupului păcătos, căci doar în grozăvia acelui loc sufletul, înaintea izbăvirii sale, poate să-și amintească de iad.

O fi fost un coșmar sau golgota trupului și a sufletului său, dacă n-o fi fost chiar iadul, unde ajunsese trupul pentru a fi ars și sfârtecat, poate rugăciunile, cântările

pioase, lumina aceea și purtatul pe umeri, pe aripile îngerilor, or fi ultime ispite ale sufletului păcătos, tocmai ca sufletul să-și amintească de paradisul pierdut, de grădinile raiului și de minunățiile raiului, de care el nu era vrednic; poate de aceea Domnul îl purta pe aripile îngerilor peste acele grădini, tocmai ca sufletul să le presimtă dulceața și desfătarea, să simtă mireasma tămâii și a olibanului, blândețea rugăciunii, tocmai ca să-i cadă și mai greu chinurile iadului, cât îi mai răsunau în închipuire rugăciuni și cântări, cât îi mai erau încă vii în simțire izul tămâii și al făcliilor de rășină, cât mai presimțea lumina cerului.

10

Chiar o fi vis? Un vis – lumina zilei Domnului, lumina care lumina năprasnic, căci oamenii se depărtaseră de la gura peșterii, căci în zidul mulțimii se deschisese cale și se arătase o altă lumină, desigur dumnezeiască, lumină rătăcită, depărtată și totuși apropiată, lumina unei zile cu soare, lumina vieții și a limpezimii?

La început fusese siniliul bolții cerului, depărtat, străluminat de seninul dinăuntru său, de deasupra capului său, azuriul potolit al mării liniștite și limpezi de după maree; apoi zări în siniliul blând al cerului câțiva nori alburii, ce n-aduceau nici a miei, nici a cireadă, albă cireadă cerească păscând, ci doar a fuioare de lână albă plutind pe întinderea azurie a bolții cerului, atât cât ochiul să nu se îndoiască de albastrul cerului, atât cât sufletul să nu aibă năluciri.

Căci aceea era cu siguranță lumina zilei lui Dumnezeu, căci aceea fusese cu siguranță lumina senină a cerului și a mântuirii lui; dar dacă o fi tot vis? Străluminarea de care-și ferea ochii până să iasă cu totul din grotă, legănat ca-ntr-o luntre pe umerii vânjoși ai purtătorilor săi, care îl va

inunda ca o apă, îi va scălda sufletul în limpezimea albastră, văluroasă, ca în apa botezului, până la gât, amețindu-l cu o blândă desfătare care venea din trecutele trăiri ale sufletului său, vise depărtate ce-i biciuiau ochii ca o văpaie, ca dogoarea aripilor de îngeri, încât el va închide ochii strâns, dureros de strâns, iată, nu de beznă și năluciri, ci de preaplinul luminii; dar le desluși felurimea de după pleoapele temeinic trase, căci în cuget, în mijlocul frunții, în țeastă, chiar între ochi, chiar în miezul văzului, pâlpâiau rotocoale roșiatice, roșiatice și sinilii, și vineții, și gălbui și verzuții, și iarăși rumenii, care, de bună seamă, tot lumină erau, nicidecum nălucire, sau poate doar nălucire a văzului, oricum era lumină!

11

Dar vai, dacă era tot vis, o nălucire a trupului, o nălucire a văzului, nălucirea lunaticului care nesocotește hotarul, despărțitura dintre noapte și lună, stavila dintre zori și clarul lunii, iar el sărise drept în ziua, în lumina răsăritului, a soarelui, eternă divinitate care se tot înfruntă cu zeița Lunii, anume să risipească lumina părelnică și plăsmuită a zeiței alungate, pizmuitoarea lui? Asta da, lumină! Nu lumină pâlpâitoare și prizărită, care se macină pe sine, care se aprinde și se stinge pe sine, care se întetește și se săvârșește pe sine, care se isprăvește în flacără și fum, în pâlpâire și întetire, în jar și tăciune; într-adevăr, aceea era lumina!

Nu era lumina rece a lunii, ci lumina zilei lui Dumnezeu, lumina soarelui, care răzbate prin pleoapele oblonite, lumina care, aidoma unei rumene văpăi, se strecoară prin împletitura deasă a genelor, care se vâra prin porii trupului, lumina zilei care se simte cu fiecă pârțică a trupului ivit din bezna rece a grotei, lumina caldă și blândă, lumina dătătoare de viață a zilei lui Dumnezeu!

Dar vai, dacă era tot vis?

Oare rumeneala ce-i intrase deodată în sânge, invadându-i trupul și inima, care acum tresăltau, oare sângele cald și năvalnic, roșu și viu ca o mantie solară, o mantie străvezie și aurie care-i învăluia trupul precum propria-i piele fierbinte, ușoară mantie solară ce-l acoperă peste velința jilavă și rece pe deasupra căreia purta odoare scumpe, erau tot vis?

Oare și ăsta era tot vis, izul pământului care-i umplea nările amortite de atâta somn și lăncezeală, mirosul reavăn al pământului și al ierbii, binecuvântata suflare a luminii și a vieții care, după miasma mucedă a grotei, îl îmbia ca o mireasmă de măr?

Oare și ăsta era tot vis? Binecuvântata licoare a spiritului și a trupului său, străfulgerarea din pricina căreia nu se încumeta să deschidă ochii, pentru că-l pălea în frunte cu atâta silnicie, încât văzul i se înnegura în rumeniu și gălbui, în siniliu și ruginiu și verzui, încât trebuia să țină ochii bine închiși, căci de după pleoape stăruia bezna rumenie și caldă, de parcă și-ar fi înfundat capul în sângele clocotitor al unei jertfe.

12

Precum pruncul în leagăn ori în brațele mamei, așa se legăna el acum pe umerii purtătorilor săi; un prunc picotind în spinarea mamei, pe ogor, cu ochii închiși de o toropeală binefăcătoare, simțind căldura soarelui pe piele, pe mădularele amortite, de după pleoapele bine oblonite.

Buimac de preaplinul luminii și de miresme, la hotarul dintre trezie și amorțeală, asculta rugăciunile și cântările pelerinilor, corul angelic al vocilor de copii și scârțâitul instrumentelor, gemetele țiterei și jalea flautului, cufundându-se în marea cântărilor care veneau în șuvoi, în sunetele trâmbițelor care tot dădeau de veste.

Scăldat mereu de alte și alte voci, de larma mulțimii, de bocete și plânsete, de blesteme și rugă, purtat pe aripile a mereu alte izuri, de izul gloatei nădușite care-i năpădise deodată nările, chiar în clipa în care trupul său strâns într-o platoșă de gheață, îmbălsămat de amorteală și muzezeala beznei, va fi străbătut de sângele purpuriu al soarelui cald, așadar, atunci simți duhoarea purtătorilor săi, sudoarea capetelor lor rase și a subsuorilor, ca și mirosul uitat de vite, în clipa în care fură așezați toți trei în carul tras de boi, unde erau așternute pielicele de miel.

Cu capetele înălțate pe perne moi, zăceau în car ca-ntr-o luntre, deslușind scârțâitul molcom al roților amestecat cu gemete și cântări. Vrând să-și mijească pleoapele sub care se prefirase lumina, va fi săgetat de o durere precum tăișul lamei de oțel a briciului pe pupilă, după care va privi în jur, în stânga și-n dreapta, apoi la chipurile lui Ioan și Malhus, confrății săi, chipuri stinse, ca și al său, probabil, dar toți trei cu ochii pironiți la azuriul cerului ca la minunea lumii.

Oare și asta era tot vis? Încremenirea lor înfocată, seninătatea, abandonul – ca de copil sau animal – în fața soarelui și luminii zilei lui Dumnezeu, ochii lor ațintiți la bolta cerului, la bolta albastră a cerului, fără urmă de nor, de un albastru mistuitor, de un albastru tămăduitor, de un albastru ciudat de albastru – o minune a cerului. Oare și asta era tot vis?

Și atunci simți bucuria trupului său care se despuia de învelișul muced, vâcos al beznei, era o desfătare copilărească a pielii, a măruntaielor și a oaselor, o bucurie a oaselor, o bucurie animalică, o bucurie de amfibie, de reptilă, când trupul, în durerile facerii, se slobozește de pielea zoioasă, de învelișul muced, de pojghița vârtoasă a negurii, ce intră prin pori, jilavă și nepieritoare, era o sângerare epidermică, precum veninul șarpelui când intră în trup, în carne, până la oase, până la măduvă,

pătrunzând aievea precum carul și lumina caldă a soarelui.

Oare și asta era vis? Îmbăierea la soare, care stârnise bezna din măduva oaselor, sudoarea trupului prin care elimina, prin pori, veninul verzuliu al șarpelui, pentru ca trupul să se primenească la lumina vieții de seva dătătoare de viață, pentru ca sângele iarăși să se împurpureze.

Oare și asta era vis, clipa în care în fața lor se deschiseseră stâncile greoaie ale grotei, așadar, ale mormintelor lor, de după care răzbătea lumina cerului?

13

Acum, iarăși în negura grotei, își putea aminti totul, dureros de clar, pentru că trupul înghețat își putea rememora căldura, pentru că sângele își putea rememora lumina, pentru că ochiul își putea rememora albastrul cerului, pentru că auzul își putea rememora cântările și sunetele muzicii.

Numai că acum era iarăși liniște, iarăși beznă, iarăși încremenire, contenise orice mișcare, dispăruse lumina și totuși el își amintea *lumina*, și-o amintea înfiorat și carnea i se tulbura, ca atunci când i se aninase pe umeri, când îi învăluisese șalele, pe când fusese în stare de vis sau în stare de veghe, pe când îi încolțise în pânțele, pe când îi susurase în sânge, pe când îi încălzise oasele.

Ca, iată, acum totuși să fie iarăși mormântul trupului și temnița sufletului, împărăția negurii, cetatea mucezelii verzulii, care i se virau iarăși în inimă și sub piele, în măduvă, deși zadarnic căuta el să se încredințeze, zadarnic pipăia cu degetele uscate și amortite piatra jilavă și înghețată a grotei, zadarnic își dilata pupilele, zadarnic se atingeau cu degetele, ca să se încredințeze dacă era vis sau nălucire liniștea străpunsă de picătura din bolta nevăzută a grotei, negura mistuită de un susur firav, zadarnic își încorda auzul să deslușească sunetele muzicii, să audă

cântecul pe care îl reținea aievea, pe care și-l amintea făptură sa.

Nimic, doar ecoul surd al închipuirilor sale, ca și liniștea stridentă a grotei; sunetul liniștii, tihna timpului, lumina negurii. Apa somnului. Apa.

14

Carul intră hurducând în cetate, iar sus, deasupra capului său, se înălțau porticurile intersectate pe alocuri de albastrul cerului, printre bolțile de piatră albă, printre punțile aruncate peste maluri nevăzute, arcade de piatră, erau acolo, doar să întindă mâinile care zăceau inerte de-a lungul trupului său vlăguit, într-o stare aproape letargică.

Printre arcade, în locurile unde crăpase piatra, se mai ivea câte-un smoc de iarbă verde, câte-o rădăcină alburie și răzlețită ori câte-o frunză ruginie de ferigă crescută în piatră; nu, asta nu mai era vis! Soarele acela secționat de umbra de sub bolta arcadelor, feriga, iarba, mușchiul, toate la îndemâna lui, nu, într-adevăr, nu puteau fi în vis!

Pentru că poți visa cerul, apa, focul, poți visa bărbatul și femeia, mai ales femeia, poți visa un vis în trezie sau un vis în vis, dar în niciun caz piatra aceea îngustă și albă, arcadele, cetatea aceea durabilă.

15

Carul la care fuseseră înhămați boii scârțâia și se zgâlțâia din încheieturi pe sub bolta porților cetății, prin umbra caselor, de o parte și de alta a drumului, numai că el abia dacă zărea vreo casă, căci privea pierdut doar în sus, cu ochii încremeniți de mirare sau de vis, presimțind doar prezența caselor înalte de piatră, după cum îi cădea umbra pe chip și pe ochii-i vlăguiți, presimțind prezența caselor joase după care soarele nu se adăpostea, dar la fel

de prezente, de nevăzute și atât de reale, mai reale decât cerul de deasupra capului său, mai reale decât scârțâitul oiștii carului și decât larma mulțimii care îi însoțea, murmurând rugăciuni și cântări.

16

Oh, fiți binecuvântați, voi cei care ieșiți în întâmpinarea împăratului! – Nu, ăsta nu mai era vis; mai avea încă în urechi glasul acela, nu atât chipul, ci glasul extaziat, înflorat de teamă și de ardoare. „Oh, fiți binecuvântați!”

Deodată, cum stătea nemișcat în car, văzu o barbă roșiatică și ochii albaștri ai unui tânăr care se aplecă deasupra lui de-a curmezișul, cu chipul răsturnat peste fața sa, și care, înclinat peste el, îi lua tot soarele. „Oh, fii binecuvântat!” Oare lui, lui Dionisie, îi vorbea, ori visul sau nălucirea îi mai jucau o festă?

Privind neîncrezător în ochii tânărului, observă cum ochii aceia temători, oarecum rușinați, îi căutau privirea cu o semeție tinerească.

Și văzu Dionisie, privindu-l pierit, văzu cum buzele subțiri i se mișcau laolaltă cu barba roșiatică, deslușind din gura tânărului aceleași vorbe, înainte ca auzul să-i dea de știre: „Oh, fii binecuvântat!”

Dacă era o batjocură, o împunsătură, dacă era glasul visului său lăuntric ori glasul nălucirii sale lăuntrice?

Iar Dionisie întrebă: „Cine ești?” cu o voce pierită, minunându-se și el să-și audă glasul. Dar parcă privirea semeată dispăru din ochii aceia albaștri pe care tânărul și-i lăsa în jos, coborându-și genele, și ele roșiaticice la vârfuri, așa că doar buzele începură iar să freamăte:

„Oh, fii binecuvântat! Sunt sclavul tău și al stăpânului tău!”

Oare și ăsta era tot vis? Buzele acelea fremătânde și barba tremurătoare?

„Decie nu e stăpânul meu!” rosti el, așteptând să audă răgetul leilor. Numai că iată, de cum închise ochii să poată auzi mai bine răgetul leilor, chipul tânărului cu barba roșiatică se făcu nevăzut, iar deasupra sa se ivi iarăși denecuprinsul cerului.

17

Dintr-odată se lăsă o liniște deplină, care va spulbera sâcâitoarele bocete și cântări ale mulțimii; încetase și scârțâitul, smucitura roților prin hârtoape: carul se oprise locului.

Și ăsta era tot vis? Acea potolire care-i făcea atât de bine sufletului său după atâta vânzoleală și zarvă, tot vis era? Glasul mulțimii amuțise, scârțâitul carului încetase, ca și opinteala oiștii. Razele soarelui, care până atunci îi căzuseră drept pe față, acum pieriseră, poate ascunse de vreun portic nevăzut de el. Trupul i se odihnea pe pielicelele de miel, iar izul lânii îi umplea nările, ca și mireasma chiparosului, ca și adierea zilei însorite și calde, ca și boarea îmbătătoare a mării.

Cum până atunci moțâise ca-ntr-un leagăn, legănat de scâncetul roților, trupul său amorțit, cu oasele-i firave, cu măruntaiele-i secătuite, cu inima-i tihnită, cu pielea-i veștejită, se lăsa acum în voia desfătării, într-o suflare lină, simțindu-se ca un prunc abia deșteptat din somn.

Nu, acela nu mai era vis, acea desfătare, acea iluminare!

18

Înainte să se uite-n stânga și în dreapta sa, înainte să se întrebe dacă era vis, înainte să poată pricepe minunăția mântuirii trupului său, în mirosul învăluitoare al acelei zile de vară, își aminti de dulcele nume al Priskăi, iar trupul îi fu brusc scăldat de desfătare, încât văzduhul se înmiresmă

de adierea trandafirilor.

Oh, ce bucurie!

Și doar amintirea trupului ei și a sufletului ei în acel ceas de tihnă, în acea maree de extaz, atunci, la porțile palatului, când vacarmul mulțimii încetase, iar scârțâitul carului se curmase, și când în suflet i se creștase dulcele nume al Priskăi, iar în nări avea mireasma trandafirilor, în acel ceas, aflat iarăși în negura grotei, în mormântul veșnic, se trezi în el o fericire tulbure și îndepărtată, o suflare înduioșătoare a amintirii care îi umezea trupul cu o lumină caldă și îndepărtată, ca apoi totul să devină tăcere a sufletului în negura vremii.

19

Zăcea în bezna grotei și zadarnic încerca să-și încordeze privirea, zadarnic îi tot striga pe Malhus, prietenul său, pe Ioan, cuviosul păstor, pe Kitmir cu ochii brumării, zadarnic îl striga pe Domnul său: negura era deplină, păcurie, liniștea era de mormânt veșnic. Se auzea doar picurarea apei din bolta nevăzută, doar măcinarea veșniciei în clepsidra vremii.

Dar vai, cine va despica visul de trezie, ziua de noapte, noaptea de zori, amintirea de nălucire?

Oare cine va pune un însemn clar între vis și moarte?

Oare cine, Doamne, va pune o stavilă, un hotar, între prezent, trecut și viitor?

Oare cine, Doamne, va despărți bucuria dragostei de tristețea amintirii?

Doamne, fericiți cei care trăiesc nădăjduind, căci lor li se vor împlini nădejtile.

Doamne, fericiți cei care știu ce e ziua și ce e noapte, căci ei se vor bucura și de ziua, și de noapte, dar și de tihna nopții.

Doamne, fericiți cei pentru care trecutul a fost,

prezentul este, iar viitorul va fi, căci viața li se va scurge ca o apă.

Doamne, fericiți cei care noaptea visează, iar ziua își amintesc de visele lor, căci vor trăi în desfătare.

Doamne, fericiți cei care pe timp de ziua știu unde se duc pe timp de noapte, căci a lor va fi ziua și a lor va fi noaptea.

Doamne, fericiți cei care pe timp de ziua nu-și amintesc căile nopților lor, căci a lor va fi lumina zilei.

20

Zăceau cu fața-n sus în grota întunecoasă din dealul Celionului, cu mâinile împreunate a rugă, ca și morții, ei trei, Dionisie și prietenul său Malhus, iar ceva mai încolo, Ioan, cuviosul păstor și câinele său pe nume Kitmir.

Zăceau ca și morții în somnul morții.

Dacă ai fi dat întâmplător peste ei și i-ai fi văzut în starea aceea, te-ai fi îndepărtat degrabă și ai fi fugit; dacă nu ai fi împietrit de groază.

Oglinda necunoscutului

Povestirea nu va începe *in medias res*, brusc, ci treptat, ca atunci când se-ntunecă în pădure. Într-o pădure de stejari, atât de deasă, încât razele ultime ale amiezii abia străpung, ici și colo, coroanele rămuroase, pentru o clipă, atunci când câte-o frunză unduitoare, parcă ezitând, cade agale pe pământ, ca un strop sângerieu, care se va mistui de îndată. Fetița n-are cum desluși toate astea, așa cum nu deslușește că ziua-i în cumpănă și că încet se lasă noaptea. Ea e prinsă cu altceva: urmărește cu privirea salturile amețitoare ale veveriței, a cărei coadă lunecă dibaci de-a lungul trunchiului, încât ai impresia că se fugăresc două vietăți, la fel de sprintene, și totuși atât de diferite: o veveriță cu blană scurtă și roșcată, și o alta care se târăște după ea, cu blană mițoasă și aurie. Nu sunt gemene (gândea fetița), doar surori: de aceeași mamă și de același tată. Așa cum sunt ele trei, Hana, Miriam și Berta (adică ea), trei surori de aceeași mamă și de același tată, semănând între ele și totuși atât de diferite. Hana și Miriam au, de pildă, părul negru ca smoala, iar ea, Berta, are părul arămiu, un arămiu înfocat, prins în coamă, aidoma cozii de veveriță. Astfel gândea fetița, călcând pe frunzele moarte, în timp ce în pădure se lăsa noaptea. Apoi, ca-ntr-un vis, dădu de niște ciuperci cu gâturi lunguiete, o ditamai grămăjoara de ciuperci cu gâturi lunguiete, de care era sigură, deși nimeni nu-i spusese, că erau otrăvitoare; pentru că într-adevăr arătau înflorător. (Fetița nu se înșela, fetița avea dreptate: erau ciuperci otrăvitoare, *Ithyphallus Impudicus*, ceea ce ea nu știa, nici nu s-ar fi cuvenit să știe). Le lovi cu pantofiorii de lac, frângându-le ca-ntr-un acces de furie. Doar că pantofii nu s-au înnoroiat, pentru că ea pășea pe frunze ca pe-un covor, însă pe suprafața lucioasă a lacului se-ntinsese o

boare fină, ca peste un măr sau ca atunci când respiri în oglindă. Ea-și scoase din buzunar oglinjoara rotundă pe care tatăl ei i-o cumpărase de la un țigan, dintr-un iarmaroc de la Seghedin. (Țiganul, un mustăcios tânăr, șchiop de-un picior, cu mulți dinți de aur, vindea cazane de aramă. Oglinjoara aceea era singura pe care o avea. Îl implorase pe gospodar s-o cumpere, zicea el, „să-și facă pomană”, atât era de ieftină. În ziua aceea nu vânduse nimic, și pruncu-i era bolnav, pe moarte... „Minciuni de-ale țiganilor.”)

Fetița își apropie oglinda de față, dar pentru o clipă nu văzu nimic. Doar pentru o clipă.

Drumul de țară pe care se putea ajunge, mergând spre vest, la Mako (iar apoi, luând-o un pic mai spre nord-est, chiar la Budapesta), era în acea perioadă a anului ușor de străbătut, încă nu începuseră ploile, apele Mureșului încă nu se umflaseră. Drumul pornea imediat din mahalaua Aradului - în macadam, care se curma brusc la cărămidărie, de unde începea un drum de țară, vara prăfos, iar toamna bălțit și noroi, dacă nu era cu totul desfundat. Dar și ploaia prefăcea praful într-o norioială aurie vârtoasă, care se lipea de roți și de spițe, iar caii se înglodau în lut ca-n aluat. Chiar și șaretele ușoare, ba până și trăsura domnului subprefect, lăsau urme adânci în glod, darămite o căruță greoaie la care erau înhămați doi cai povarnici și silnici.

Pe locul din față, fără coviltir, stătea un domn în jur de patruzeci de ani, cu niște ochi mari, negri, și cu pleoapele oblonite de oboseală. Pe cap avea o pălărie cu boruri tari, cam roase. Ținea hăturile slobode într-o mână, ca un căruțaș destoinic, înfășurând ambele curele în palma sa mare, acoperită de o mânășă din piele de căprioară. Cu cealaltă mână strângea biciul, nou-nouț, de gospodar, din tulpină de bambus, cu ornamente de aramă în vârf, și fâșii

subțiri de piele care, după ciucurele roșu din punctul unde se sfârșea împletitura, ajungea un solid bici aprig ce șfichiuia ca un șarpe.

Proprietarul îl folosisese până atunci doar o singură dată, la ieșirea din Arad, acolo unde macadamul se pierdea într-un drum de țară. De fapt, ca să fim mai exacti, de două, prima oară în fața prăvăliei, în gol, de probă, așa cum se probează o pușcă de vânătoare, când cumpărătorul o sprijină de umăr, își înclină capul, mijește ochiul stâng, ochind cucul care tocmai iese din ceasul din perete, ca apoi, de cum l-a ochit, să zică „pac-pac”, o dă jos de pe umăr, apoi o desface, se uită pe țeavă, privește incrustația de pe patul puștii (un cerb în plină goană), o cântărește-n palmă, în vreme ce cucul dispare pe după perechea de ușițe pictate cu trandafiri roșii și frunze verzi, de parcă l-a și făcut țândări cu alicele minuscule care au țâșnit deodată din ambele țevi (pac-pac), pentru că vânătorul l-a ochit înainte să apuce să se ascundă după ușițele năpădite de trandafiri agățători, abia izbutind să zică de trei ori *cucu*; acele ceasuri arătau orele trei, prăvălia târgovețului arădean Rosenberg se deschisese doar cu câteva clipe înainte, dar cumpărătorul nostru, sau poate posibilul cumpărător, intrase primul în prăvălie în acea după-amiază.

Lăasă, așadar, pușca (zicem noi că nu fără părere de rău) și luă în mână un bici care se afla într-un colț cu încă cincișase identice, toate din bambus, de aceeași lungime și la același preț, îl înșfăcă zdravăn și începu să-l încovoae: bambusul uscat trosni, arătându-și elasticitatea. Apoi se plesni de două-trei ori peste carâmbul cizmelor, și, ca și cum nu era destul, ieși în fața prăvăliei, pe stradă, și-l învârti deasupra capului în aer, așa cum fac căruțașii năraviți. Biciul șfichiui ca un șarpe, iar fericitul proprietar schimbă atunci brusc direcția de mișcare a biciului, îl ridică, așa cum ridici bățul de bambus al undiței când tragi

la o cegă mai mare sau la un șalău, sau cum tragi hățurile ca să te ferești de o încercare neașteptată, când din marginea pădurii îți sare în fața căruței un urs ori îți apar doi tâlhari, dintre care unul înhață calul de zăbală, iar celălalt îți împlântă țeștile puștii în piept, luând el frâiele; se aude o împușcătură bubuitoare ca dintr-o armă de vânătoare, sau aproape la fel de răsunătoare, pe strada pustie care dilată ecoul.

A doua și ultima oară cumpărătorul folosisese biciul când trecuse de pe macadamul arădean pe un drum desfundat. Abia atunci fusese proba adevărată, nu mai lovise în gol. Ridicase o dată mâna deasupra capetelor celor doi cai (Valdemar și Cristina, așa se numeau) și pocnise în aer pe deasupra urechilor. Din pleoștiți cum erau, caii tresăriră și așa, greoi, iavaș-iavaș, o porniră în galop prin glod, spre marea bucurie a fetițelor din căruță, care se îmbrățișară și prinseră să țipe, chipurile înfricoșate, deși le plăcea goana bezmetică.

Gospodarul era-ntr-un costum de tweed englezesc (căci nu trebuie să omitem acest amănunt din cauza biciului nou, abia cumpărat), peste care purta un pardesiu tot din tweed englezesc, dar cu-n alt desen. În măsura în care aparențele nu înșală, și în ciuda oboselii evidente, dădea impresia unui om mulțumit de sine, nu din pricina biciului cumpărat (era un fleac), ci fără îndoială și a treburilor bine făcute. Fiindcă (vezi, Doamne!) era și asta o împlinire, să-ți înscrii fiicele la *gimnaziul*, printre copiii „de familie bună”, cum se zice. Fără îndoială că fusese nevoie de oarecare protecție și, pe deasupra, de o sumă de bani, de fapt, de o mică atenție... Dar, mulțumită lui Iehova, lucrurile se aranjaseră bine. Hana și Miriam – cea mare de paisprezece ani, cea mică de treisprezece – aveau să stea în gazdă la doamna Goldberg din Arad, iar doamna Goldberg era o femeie severă și cuviincioasă, atât de cuviincioasă că nici nu se măritase, cu toate că nu fusese

nici atât de săracă și nici atât de - să zicem - neatrăgătoare, ca să nu se fi găsit și pentru ea un evreu cinstit care s-o facă fericită. Probabil că la toate astea reflecta domnul Brenner (pentru că așa se numea), săltând în șareta sa ori de câte ori roțile dădeau prin hârtoape. Până la Seghedin mai era încă mult, cel puțin două-trei ore, el însă nu se zorea. Nu se mai folosea deloc de bici și slăbise și hăturile. Caii știau drumul pentru că trăgeau deseori la șareta asta (așa să-i spunem) pe direcția Arad-Seghedin și invers, fiindcă domnul Brenner făcea drumul ăsta măcar o dată pe lună pentru negoț, fie la Arad, fie la Mako, Timișoara, Kecskemét, Subotica, Novi Sad, Szolnok și chiar la Budapesta - cu șareta. Lăasă deci șareta pe seama cailor și se lăasă și el pradă gândurilor. La ce se gândea un târgoveț evreu din Europa Centrală în ziua morții sale - putem numai presupune. Așa cum putem doar intui vag la ce se gândeau sau visau ficele târgovețului evreu (de paisprezece și treisprezece ani) din Europa Centrală în prima zi a înscrierii la gimnaziu și după prima întâlnire cu lumea largă. Cu o altă lume.

Căci n-o plăcuseră deloc pe ruda lor mai îndepărtată, după mamă, pe doamna Goldberg. Nu numai pentru că avea tuleie (Hana îi șopti soră-sii la ureche „mustăți”), ci pentru că din prima clipă își arătase severitatea. Și, de fapt, în mod deplasat, când la masa de prânz le obligase să întingă cu pâine în farfuria din care mâncaseră linte! Și apoi toate sfaturile alea, de parcă ele nu erau niște fete mari. Aia se cădea, aia nu se cădea. Aia era *hoch*, aia nu era *hoch*. Deci duse erau acum poveștile mamei despre doamna, de fapt, corect, domnișoara Goldberg, că era o femeie cu o „inimă de aur”. Dacă avea o „inimă de aur” (îi șopti Hana soră-sii), atunci de ce nu se măritase, de ce nu-și găsisese un bărbat care să șteargă blidul cu linte! Miriam era de acord, fără cuvinte, și clipi din ochi în semn de încuviințare: ăsta era adevărul - domnișoara Goldberg era

o plicticoasă bătrână *Fräulein*! Asta era. Cât despre școală... Ce-i drept, doamna profesoară era frumoasă, tânără și amabilă; purta o pălărie cum nu vedeai în Seghedin, cu panglică și pene, și avea o rochie care, sigur, era de la Budapesta, dacă nu chiar de la Viena. Deși gimnaziul, trebuiau totuși să recunoască, le cam dezamăgise. Pe dinafară, în regulă, chiar măreț, vărut în galben, cu acoperiș nou și cu grădină de jur-împrejur. Dar înăuntru... Băncile (pentru că li se arătaseră sălile de clasă unde aveau să învețe), băncile erau aidoma celor din școala de la Seghedin, poate mai înalte c-un centimetru, cine naiba mai știa, dar la fel de întunecate, de un verde închis, și tot așa de mâzgălite, zdrelite, cu pete de cerneală și cu creștături care nu se mai puteau șterge, nume, desene, formule. Și tabla era la fel, mai mult neagră decât verde închis (cum fusese cândva), roasă și ea, încât liniile, care altădată trasau pătrățele roșii, abia se mai zăreau, și asta numai pe margini. Catedra era acoperită cu o hârtie ordinară, albastră, fixată cu piuneze de tăblie. Ferestrele înalte aveau zăbrele, ca în mănăstirile din romane. Asta era gimnaziul de fete!

Deci nici urmă de chiotele de entuziasm în care se treziseră în zorii zilei, înainte de răsăritul soarelui, ca s-o pornească la drum. Din bucuria care le umpluse sufletul de copii într-un moment ce semnifica o cotitură în viața lor. Din toate astea rămăsese doar o tristețe înăbușită, păstrată tainic în sinea lor. S-ar fi rușinat dacă ar fi recunoscut una în fața alteia că trăiseră o dezamăgire cruntă, definitivă, după zile lungi de bucurie și încântare și după acea dimineață, când avuseseră impresia că inima le va ieși din piept de atâta emoție că, în sfârșit, venise *ziua cea mare*!

Stăteau așa sub coviltirul cu marginile ridicate, înfășurate într-o cergă călduroasă, prefăcându-se că, moțăie, căci erau tare îngândurate. Vântul fremăta printre

crengile stejarilor. Deschideau din când în când ochii, pe furiș una față de alta, și se uitau în sus, peste umărul tatălui, la bolta de frunze pe sub care treceau ca printr-un tunel. Din când în când vântul sufla câte o frunză pe bancheta din piele. Frunza se așternea cu un ușor fâșâit, ca de șoricel.

Și ce-aveau să-i spună mamei - de bună seamă că se gândeau și la asta cum să-i ascundă că le pierise entuziasmul? Cum să nu-și dezamăgească mama, care-n dimineața aceea le petrecuse cu lacrimi în ochi până la marginea satului, de parcă le petrecuse la cununie sau, Doamne iartă-mă, la moarte?... Vai, în niciun caz, în niciun caz! N-or să-i spună mamei că le dezamăgiseră tabla, băncile. Erau niște copilării, care totuși ar fi durut-o pe mama. Dar în ce-o privea pe *Fräulein* Goldberg, eh, aici era altceva! Vor trebui ca tot anul școlar să șteargă farfuria cu pâine? Ce sens avea? De acord, odaia lor era „ca o cutie”: un pat mare, cu cearceafuri apretate, cu o plapumă moale și călduroasă, fereastra dădea într-o grădină cu flori și tufe de liliac, totul ar fi fost frumos și încântător, dacă buna lor mamă ar fi putut s-o roage, cât se poate de frumos și respectuos, într-o scrisoare, să le „scutească” de „măsurile ei educaționale”. Ce-i drept, în odaia lor, pe masă, era o vază cu stânjenei proaspeți, perdelele scrobite ca hârtia și albe ca neaua, totul perfect rânduit, iar baia cu plăci de faianță roz și prosoape cu monogramă H de la Hana și M de la Miriam, dar... Nu, n-ar fi cutezat să-i spună nimic mamei, căci, după câte se petrecuseră, după șase luni de discuții lungi, seară de seară, înainte de culcare, despre plecarea lor la Arad, la gimnaziu, ar fi fost un sacrilegiu și o copilărie să se-arate acum indiferente și nerecunoscătoare.

Afară era încă lumină, deși soarele stătea să apună. Doar domnul Brenner putea să-l vadă de pe locul său ca un tron, și poate-i trecu prin minte un vers - pentru că domnul

Brenner iubea poezia, negustoria nu-i secătuisese de tot simțul frumosului –, un vers despre un soare care cade la orizont aidoma unui cap de monarh, atunci când se prăvale de pe un butuc. Îngândurat, domnul Brenner își scoase o țigară din buzunarul interior al pardesiului.

În acel moment, chiar în acel moment, fetița din pădure scoase din buzunar oglinjoara rotundă, placată cu sidef, și și-o apropie de față. Își văzu întâi nasul pistruiat, apoi ochii și părul roșcat, precum coada veveriței. Apoi chipul ei dispăru, întâi pistrii de pe nas, apoi numai nasul, apoi ochii. Peste oglindă se așternu suflarea ei, ca boarea ușoară de pe un măr verde. Iar ea ținea mai departe oglinda în dreptul chipului, pentru că acum vedea pădurea și frunzele unduitoare ale stejarilor. O pasăre își luă brusc zborul dintr-un tufiș, fără niciun zgomot; un fluturaș ruginiu ca o frunză uscată se făcu nevăzut pe trunchiul unui stejar; un cerb se opri deodată din goană, ca împietrit și parcă mirat, ca imediat s-o ia din nou la fugă ca din pușcă; o creangă putredă căzu dintr-un copac; o pânză de păianjen legăna un strop de rouă care reflecta razele sângerii ale soarelui. Un con de pin căzu pe nesimțite, o creangă se frânse fără niciun scrâșnet, de parcă ar fi fost de scrum.

Fetița se uită în oglindă, apropiindu-și-o de ochi ca o mioapă (ca Hana, care purta ochelari). Apoi zări imediat în spatele ei, de fapt în spatele oglinzii – pentru că în spatele ei nu se afla nimeni și niciun fel de drum un drum de țară noroios străbătut de o șaretă. Pe locul din față stătea tatăl ei. Își scosese chiar o țigară din buzunar, de care-și apropie flăcăruia chibritului, lăsând biciul în poală. Acum arunca chibritul printr-un arc înalt, în noroi. După care trase brusc hățurile. În ochi îi lucea groaza... Doi bărbați se năpustiră asupra șaretei.

Fetița țipă în vis, după care se ridică din pat și strânse în mână oglinjoara placată cu sidef, pe care până atunci o ținuse în palma nădușită de sub așternut. Doamna Brenner, care în noaptea aceea dormea cu copila în aceeași odaie – altfel, cele trei fete aveau dormitorul lor –, sări din somn și, năucă, încercă să găsească lumânarea. Fetița urla ca scoasă din minți. Era un țipăt sălbatic, inuman, care-ți îngheța sângele-n vine. Răsturnând sfeșnicul, doamna Brenner fugi la fetiță, îi apăsă căpșorul pe pieptul ei, dar nu reuși să zică nimic, îi pierise vocea, nici ea nu știa ce se petrecea, de parcă cineva îi sugruma fetița sau o înjunghia. Printre țipete și urlete, distinse ceva neclar, ceva cumplit, auzi numele fiicelor ei și un strigăt îngrozitor: „Nu! Nuuu!”.

Dădu până la urmă de sfeșnicul de pe noptieră și, cu mâinile care abia o ascultau, aprinse chibritul. Fetița urla întruna, cu privirea înnebunită ațintită în oglinjoara pe care o ținea strâns în palmă. Doamna Brenner încercă să i-o smulgă din mână, dar fetița ținea oglinjoara cu înverșunare, într-o încheștare agonizantă. Doamna Brenner se așeză pe pat, înălțând lumânarea pâlpâitoare. În lumina tulbure a flăcării văzu pentru o clipă, doar pentru o clipă, în oglindă privirea înspăimântată a fiicei celei mici. (Dacă nu erau chiar ochii ei înspăimântați.) Atunci alergă la dulap. Se auzi clinchetul cristalului. După care, zgomot de sticlă spartă.

Doamna Brenner se întoarse ținând în mână o sticlă cu oțet sau apă de colonie ori săruri. Fetița ședea pe pat, trupșorul ei era zgâlțâit de convulsii, ochii-i priveau în gol. Lângă ea, pe podea, oglinda spartă. Fetița își privi năprasnic mama de parcă o vedea pentru prima oară în viață.

— Toți sunt morți, zise cu o voce aproape străină.

Domnul Martin Benedek, primarul, își aprinse sfeșnicul

de pe noptieră și se uită la ceas; trecuse de unsprezece. Câinele din curte lătra întruna, îndârjit, se auzea cum se smucea în lanț și cum lanțul aluneca pe sârma întinsă. Cineva lovea puternic cu pumnul în ușă. Domnul Benedek își îmbracă halatul de casă și ieși fără să-și scoată de pe cap fesul de noapte cu ciucurele care-i cădea pe-o ureche. Înălțând mult lumânarea, o recunoscă în pragul ușii pe doamna Brenner, care-și strângea în brațe fetița. Copilul se zguduia sufocat de suspine. Doamna Brenner nu putea scoate o vorbă, iar primarul, cam fără chef, o conduse în hol.

Câinele urla întruna, jelind sfâșietor, mai degrabă ca o bocitoare bătrână decât ca un copil. Doamna Brenner, palidă de moarte, cu copilul care gemea animalic, căuta, confuză, să-i expună domnului primar motivul venirii sale.

— Vedeți și singur în ce stare este, zise abia auzit.

— Da, văd, zise primarul. Dar, scuzați-mă, nu prea vă înțeleg.

Atunci copilul se întoarse spre el cu o privire pe care domnul Benedek n-o mai văzuse niciodată.

— Toți sunt morți, zise fetița. După care începu iar să plângă-n hohote. Trupu-i era cutremurat de spasme.

Domnul Benedek se uită întrebător la mama copilului.

— Zice că i-a văzut în oglinjoară. Toți - zise ea - au fost uciși. Vedeți și singur în ce stare este.

— În oglinjoară? întrebă domnul primar.

Urmară tot soiul de lămuriri. Domnul Benedek, ca un bărbat cu o îndelungată experiență de primar (de cincisprezece, dacă nu chiar de douăzeci de ani) nu credea în presimțiri, el se încredea numai în știință. Gândea în sinea lui că fetița are o criză de isterie sau poate epilepsie (deși nu pronunțase cuvântul). A zis doar că a doua zi de dimineață era bine să fie dusă la doctor; putea avea constipație; iar acum - curând era miezul nopții - să poftască frumos acasă, totul avea să fie în regulă. Copilul

avusese un coșmar (pronunțând *cauchemar* în dicțiune franceză, foarte apăsător, de parcă astfel cuvântul în sine avea forță de convingere, ca un diagnostic medical pronunțat în latină); trebuia să i se dea sare amară („uite, luați-o, puteți să păstrați tot flaconul, dar vă rog, doamnă Brenner, doar n-o să vă închipuiți că acum, în miez de noapte, o s-o pornesc cu jandarmii în pădure, să verific coșmarul unei fetițe bolnave! Să zicem că dacă nu e vorba de o boală serioasă, atunci poate c-o avea friguri. A avut oreion? Dar tuse măgărească? Ei, vedeți...”). Poate avea tuse măgărească. Primul simptom, nervozitate, o tulburare generală a organismului. Slăbiciune. Pentru că atunci când trupul pătimește, sufletul... Și atunci domnul Benedek dezvoltă teoria interdependenței fenomenelor sufletești de cele trupesti, teorie pe care o auzise cândva, la o partidă de cărți, fără îndoială de la doctorul Weiss. Dacă n-o citise în vreo carte. Sau în *Aradi Napló*. (Vă rog, totul va fi în regulă.)

Sfârșitul acestei povestiri îl aflăm în același ziar, *Aradi Napló*, din colecția anului 1858 (citit cu consecvență de domnul Benedek și, evident, și de domnul Brenner), care-și înștiința cititorii despre logodne, decese, incendii ale pădurilor, crime, despre prețul lemnului, al pieii și al cerealelor. (Ziarul mai publica, alături de știri oficiale, și poezioare bucolice, articole instructive privind agricultura, sfaturi juridice, ca și relatări de la cursele de cai din Budapesta, apoi despre rășcoalele din Grecia și despre loviturile de palat din Serbia.) Tot în acel ziar de pe vremea domniei lui Franz Josef vom da de unele declarații chiar ale domnului primar, depuse sub jurământ, declarații cu atât mai prețioase cu cât veneau de la un om care, după propria-i apreciere, era lipsit de orice urmă de superstiție, aplecător fiind spre „pozitivism”.

„Scena era cumplită” (spunea domnul Benedek în *Aradi*

Napló). „Doar din considerație pentru cititor, ne vom abține să expunem starea deplorabilă în care se găseau victimele. Domnul Brenner era literalmente *decapitat*, cu un pumnal sau satâr, iar fetele...” Se făcea o aluzie prudentă la faptul că fetele fuseseră violate de doi bărbați, apoi sugrumate.

Făptuitorii îngrozitorului masacru (relatăm cele publicate în *Aradi Napló*) nu au fost greu de depistat, întrucât fetița îi văzuse pe ucigași în oglindă. Unul era un oarecare Fuchs, de douăzeci și opt de ani, calfa la un negustor, celălalt, Mészáros, fără slujbă. Amândoi slujiseră cu un an în urmă la domnul Brenner. Au fost găsiți în atelierul lui Fuchs, având asupra lor portmoneul cu sânge încă proaspăt pe el. Constrânși în fața dovezilor, mărturisiră tot, spunând că în vădirea crimei lor recunoscuseră mina Domnului. Cerură un preot să se spovedească.

Despre acel straniu eveniment vor relata și alte ziare europene, unele însă manifestând o reținere mefientă, ceea ce era doar efectul pătrunderii puternice a pozitivismului în cercurile burgheziei progresiste. Spiritualistii declaraseră - influența lor fiind covârșitoare - că acel caz dovedește forța magnetică incontestabilă a omului. În final se pronunțase și celebrul Kardeck, o autoritate absolută, omul care făcuse legământ cu forțele întunericului.

Povestea cu Maestrul și discipolul

Cele ce urmează s-au petrecut la sfârșitul secolului trecut la Praga, „orașul misterelor”. Întâmplarea – dacă poate fi numită astfel – va fi relatată de diverși autori, în tonalități distincte, diferențele nefiind însă semnificative, iar eu mă voi opri la versiunea lui Haim Franckel, narațiunea sa având un cert ascendent asupra celorlalte, întrucât reunește numeroasele mărturii ale discipolilor privitoare la Maestru. Dacă din acest text s-ar suprima digresiunile lungi și indigeste pe marginea credinței, moralei, hasidismului, pe alocuri împănate cu citate pilduitoare din Talmud sau cu pedantisme ale lui Franckel, povestirea s-ar putea rezuma astfel:

Învățăatul Ben Haas (pe numele său adevărat Oscar Leib) se apucase pe la paisprezece ani să scrie poeme în ebraică. Cam pe la o mie opt sute nouăzeci, întorcându-se dintr-un pelerinaj în Țara Sfântă, se va stabili la Praga, unde își va reuni confrății întru credință în jurul ziarului *Hai*, care se multiplica de mână în atâtea exemplare câți discipoli erau. Ben Haas se va ocupa de morală și literatură. Învățătura sa, expusă în numeroase scrieri, dar publicată numai parțial, de curând (grație aceluiași Haim Franckel), se întemeia pe dilema morală ce-și avea sorginea în Platon și care se putea reduce la câteva vorbe: arta și morala se întemeiau pe două premise divergente, fiind, așadar, incompatibile. S-ar putea spune, după cum susținea Franckel, că întreaga operă a lui Ben Haas, și cea poetică, și cea filosofică, nu urmărea decât această demonstrație care să anuleze, o dată pentru totdeauna, incongruența celor două concepte. Deși el căuta să tempereze acel „sau-sau” kierkegaardian, exemple din istoria ideilor și

îndeosebi din literatură vor dovedi că dilema era aproape insurmontabilă. „Arta este creația vanității, iar morala este absența vanității”, va puncta el în mai multe rânduri, talmăcind biografii de titani, de la regele David până la Iuda Halevi și Solomon Ibn Gabirol. Gruparea în fruntea căreia se va afla Ben Haas (după unii fiind vorba de cinci persoane, după alții de șapte) își constituise drept țel depășirea dilemei prin varii acțiuni, încât „însăși vâna trăirii lirice” trebuia subordonată unei morale riguroase, care, după spusele lui Franckel, se întemeia pe tradiția iudeo-creștină, pe precepte talmudice, pe Kant, pe Spinoza și Kierkegaard, fără a exclude însă unele „elemente anarhiste”. Dacă îl vom fi înțeles bine pe Franckel, acest „riguros imperativ moral” (citatul e din Ben Haas) nu excludea deci, din codexul său, anume principii hedoniste: în ciuda oricăror așteptări, cânepa indiană, votca și desfătarea trupească erau așezate pe același plan cu cititul, călătoria și pelerinajul. Franckel vedea în toate astea, și eu nu-l cred prea departe de adevăr, nivelul cel mai de jos al interferenței celor două energii, unde arta și morala se confruntau la modul elementar, „dincolo de bine și de rău”: adevărata dilemă morală începea și se termina în planul vanității, restul fiind în afara moralității. Anumite paralelisme pe care Franckel le stabilea din perspectiva învățaturii budiste, ca și a practicii *bonz*-ilor – în care desfătarea trupească nu era o piedică în calea absolutului și care se numea Tao – s-ar zice c-ar fi fost mai degrabă consecințele speculațiilor lui Ben Haas decât înrâurirea nemijlocită a înțelepciunii Orientului. Așadar, faptul că Ben Haas, la cei treizeci de ani ai săi, ar fi fost văzut într-un cartier praghez rău famat (în perioada în care își constituise deja codexul moral) nu putea fi taxat drept o atitudine scandaloasă care ar fi venit în contradicție cu principiile sale expuse în lucrarea *Vară și pustie*. „Arta e cunoaștere, iar cunoașterea e asexuată, cu alte cuvinte

«amorală»”, citează Franckel o aserțiune fundamentală a lui Haas. Învățatul Ben Haas, care era îngemănarea poetului cu moralistul, două vocații contradictorii, se va strădui așadar ca acea cunoaștere asexuată a artei, căreia orice trăire îi era prețioasă, să fie în consonanță cu acele principii etice care nu o vor sărăci: „A crede în cuvânt, chiar dacă e vorba de *Sfânta Scriptură*, implică un risc cu mult mai mare de decădere morală decât însăși încălcarea *Sfintei Scripturi*”. Acest citat din opera de tinerețe a lui Haas conține cât se poate de lapidar una din ideile sale esențiale, care peste ani va plămădi o doctrină filosofică stufoasă și complexă, exprimată într-un limbaj cabalistic sufocat de neologisme și concepte ale căror semnificații ne scapă. Și totuși, e greu să-i dai dreptate lui Franckel atunci când susține că netransparența învățăturii de mai târziu a lui Ben Haas ar fi doar consecința nesiguranței și rodul „vârstei împlinite”. (Multe piedici au stat în calea publicării unei ediții critice a operelor sale complete, adversarii lui Haas fiind în primul rând rabinii și moraliștii din chiar consiliul editorial.)

Întâmplarea care ne interesează și pe care o vom relata succint nu prea are tangențe cu doctrina filosofică a lui Ben Haas, dar oricât ar părea de neînsemnată în sine, își are rădăcinile în aceste învățăminte, întrucât este pus în discuție un complicat sistem de valori, căci, dacă vreți, este vorba despre o povestioară moralizatoare.

În anul 1892 Ben Haas, care deja purta titulatura de Maestru, va întâlni în acel cartier rău famat un tânăr care-l va ruga să poarte o discuție cu el. Maestrul, ezitând între principiul etic și cel poetic – căci după primul l-ar fi respins, iar după al doilea l-ar fi ascultat –, va sta cu el într-o crăsmă întunecoasă și va comanda două votci pascale, pare-se, conform ritualului. Jeshua Krohal, căci așa se numea tânărul, îi va mărturisi Maestrului că

frecventa acel cartier de când îi picase în mână o lucrare a sa care îl încredințase că experiența e „asexuată, deci amorală”, numai că nu putuse afla acea împăcare a spiritului propovăduită în *Vară și pustie*. Maestrul a fost cuprins de îngrijorare și de căință, întrucât abia atunci a realizat că învățătura sa, ca oricare altă doctrină care se întemeia pe morală, putea provoca, ajungând în mâna unui ins imatur, tot atâta rău, pe cât bine (căci, după cum însuși Platon o spune, dacă maestrul e cel care își alege ucenicii, cărțile nu-și aleg cititorii). Aprins de gânduri necurate și încins probabil de votcă, Ben Haas hotărî ca dintr-un ins total neinteresant - ucenicul nefiind în stare să răspundă la nicio întrebare disimulată a Maestrului - să facă un *hasidic* (cuvânt ce înseamnă „instruit, inițiat, smerit”), dacă nu cumva era vorba de o pornire inconștientă de parodiare a lui Pigmalion, după cum crede Franckel. Tânărul va admite că *Vară și pustie* i-ar fi dat forța morală de a frecventa casele de toleranță, socotind că era vorba doar de un „act experimental”, conștient fiind că acel „act experimental” nu avea nicio valoare în sine dacă nu era pus în slujba actului creator.

Când Jeshua Krohal va pronunța titlul cărții la care lucra, *Drumul spre Canaan*, Ben Haas va pune brusc paharul cu votcă pe masă. Cel căruia i se spunea Maestru se va lămuri însă chiar din seara aceea că viitorul său discipol avea toate însușirile pentru care, dacă era să-și asculte glasul rațiunii, n-ar fi trebuit să se încumete a-l lua sub oblăduirea sa, căci prostia spoită cu fudulie este mai păgubitoare decât orice altă țicneală. Își vor da însă întâlnire peste trei luni în aceeași crâșmă, după care îl va părăsi, nu înainte de a-i dicta o listă cu douăzeci și șapte de cărți pe tema minunilor din Canaan și a mântuirii. La sfârșitul lui august Jeshua Krohal își făcu apariția la locul stabilit, aducând și manuscrisul *Drumul spre Canaan*, cam vreo sută douăzeci de pagini peste care Maestrul va

arunca o privire de *ansamblu*; în afara caligrafiei apăsate va mai sesiza și unele greșeli de ortografie. Următoarea întâlnire va fi fixată peste încă trei luni, în același loc, nu înainte de a-i mai dicta o listă de cărți, printre care și ortografia limbii ebraice.

La a treia lor întâlnire, în februarie 1893, Maestrul va răsfoi manuscrisul cu degetele sale ca niște clenciuri, constatând îngrozit că temerile-i fuseseră întemeiate; doar greșeala de ortografie de la pagina șaptezeci și doi fusese îndreptată, în rest manuscrisul arăta neatins. A fost cuprins de căință și poate chiar de milă (pentru că înțelegea sau poate doar bănuia că dintr-un nefericit cetățean făcuse un *hasidic* încă și mai nefericit, și-n acest caz nu mai exista remediu sau întoarcere). Apoi Maestrul luă manuscrisul de pe masă și dispăru. Își va petrece o noapte întreagă aplecat peste textul *Drumului spre Canaan*, a cărui găunoșenie îi va dezvălui propria greșeală, anume că, dacă în acea noapte din urmă cu nouă luni ar fi îmbrățișat principiul etic, iar nu pe cel poetic (și cine mai știe dacă există o delimitare netă!), nu ar mai fi avut pe conștiință o existență vană pe care acum trebuia, constrâns de legea morală, s-o salveze din hăul pe marginea căruia se găsea. Și dacă tânărul zdravăn de altădată nu s-ar fi contaminat de învățătura sa, măcar că prost înțeleasă și greșit tălmăcită, el n-ar fi trebuit ca în noaptea aceea să vegheze asupra acelui text deșănțat cu o caligrafie apăsată, text din care răzbătea dorința deșartă de a justifica absurditatea existenței, sau bănuiala acestei absurdități, printr-un act creator oarecare. Ben Haas avu brusc revelația faptului că toate cele întâmplare se datorau vanității sale, extravagantei sale lirice, precum și pasiunii sale pentru polemică: de a le demonstra ucenicilor că Pigmalion nu avea forța morală a unui mit, fiind vorba doar de o ordinară cronică de scandal căreia i se dăduse o aparență de mit.

Ca să nu arunce chiar tot textul *Drumului spre Canaan*, și odată cu el și pe nefericitul Jeshua Krohal, care astfel ar fi fost abandonat la cei treizeci și trei de ani într-o situație limită (în criptografia sa Franckel va remarca pe drept influența simbolicii cabalistice asupra lui Ben Haas), cel căruia i se zicea Maestru va scoate din manuscris tot ce ar fi putut însemna imaginea autorului, imaginea vanității sale, singura însușire pe care se sprijinea făptura-i șubredă; va elibera, așadar, manuscrisul de acele micimi în care s-ar fi reflectat, ca pe luciul unei bălți, chipul cu obrazul ciupit de vărsat al lui Jeshua Krohal, cearcănele sale vineții și trupu-i trândav; apoi va tăia dintr-un condei orice aluzie răutăcioasă la adresa unor stări de lucruri, ca și unele digresiuni biblice ca aceea despre femeia lui Lot, în care se recunoștea nemțoaica roșcovană din crâșma Coroana (care nemțoaică roșcovană avea o tainică legătură cu Lot prin pata albă de nădușeală care i se întindea la subsuoară și pe care Jeshua Krohal, după propria-i mărturisire, „o sodomizase”).

Din cele o sută douăzeci de pagini ale *Drumului spre Canaan*, Ben Haas lăsase cam o treime, îmbinând acele paragrafe în care se întrezărea sămânța mitică, sămânța din care ar fi putut ieși aparența plenitudinii. A doua zi, nedormit și sastisit, plecă spre crâșma Coroana, cu manuscrisul *Drumului spre Canaan* în buzunarul caftanului II găsi pe Jeshua Krohal tare abătut. Tânărul părea descumpănit, căci înțelesese *zădărnicia* alegerii sale. Dacă Maestrul considera că *Drumul spre Canaan* nu se putea limpezi, lui nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se *retragă*. Acel ultim cuvânt părea să aibă însă un anume tâlc, poate chiar o semnificație nefastă față de cel din *Vară și pustie*. („Dacă nu poți îmbina cele două forțe contradictorii, cea morală cu cea poetică, atunci retrage-te. Cultivă-ți grădina cu varză, iar trandafirii îngrijește-i doar în cimitir. Pentru că trandafirii dăunează sufletului.”)

Cel căruia i se spunea Maestru va scoate atunci din buzunarul interior al caftanului de mătase manuscrisul limpezit și îl va pune în fața tânărului.

„Dacă înțeleg eu bine”, va spune descurajat Jeshua, „n-a mai rămas nimic”. „Dimpotrivă”, zise Ben Haas, „a rămas atât cât să dea Aparență plenitudinii. Iar între Aparență plenitudinii și Plenitudine diferența este atât de imperceptibilă încât doar mințile cele mai ascuțite o pot sesiza. Cum însă astfel de minți sunt mult prea rare – căci după unii ar fi cam treizeci și șase în toată lumea puțini sunt cei care pot distinge acea diferență. Căci pentru cei mai numeroși Aparență este totuna cu Plenitudinea”.

Chipul lui Jeshua Krohal radia, căci în spusele Maestrului își descoperea aievea gândul tainic, gândul său călăuzitor, cum că toate pe lume erau părelnice și se aflau pe muchie, între Plenitudine și Aparență plenitudinii, și că, deci, nimănui nu-i era dat să judece ce era una și ce era cealaltă (aici concepția sa se deosebea de cea a Maestrului), valoarea, că era morală sau poetică, fiind în ultimă instanță doar o chestiune de abilitate sau șansă, o formă goală. Ben Haas bănuia gândul ascuns al discipolului său, căci cel numit Maestru deosebea Adevărul de Minciună, și atunci se decise să-i dezvăluie ucenicului hotarul dintre esență și aparență. Îl va lua acasă la el și toată noaptea va căuta să-i explice pe text (sau pe ce mai rămăsese din manuscris), cu pilde simple și grăitoare, cum un gând, umbra unui gând ori o imagine poate duce – prin magia cuvântului sau a vrăjii necuvântului – până la starea de grație a întruchipării... Jeshua Krohal va părăsi în zori odaia Maestrului (în care izul cărților legate în piele era înăbușit de cel al santalului care ardea în minore²² de bronz, suveniruri dintr-un pelerinaj). Se întoarce la crâșma Coroana, comandă gulaș și o stacană de bere, apoi se adânci în rescrierea manuscrisului. Cam pe la amiază avu

22 Obiecte de artă rituală evreiască, sfeșnice.

în față manuscrisul parabolei biblice *Drumul spre Canaan*, transcris pe curat de mâna sa cu slove mari. După care luă exemplarul masacrat al manuscrisului și-l azvârli într-o sobă impunătoare, aidoma unei catedrale, cu o ușă ca poarta raiului ori a iadului. Când flăcările înghițiră urmele mâinilor Maestrului și, odată cu ele, ca pe rug, și sufletul acestuia, Jeshua Krohal își puse manuscrisul copiat de mâna sa în buzunarul interior al hainei și, încins de o dogoare neștiută de el până atunci, mai comandă o stacană de bere. Karolina abia ce puse berea pe marginea mesei când Jeshua, sărind sprinten, reuși să-i înșface rotunjimea sinilor revărsați. Pentru o clipă Karolina încremeni, precum femeia lui Lot prefăcută într-un stâlp de sare, după care, dezmeticindu-se, dădu să-l pocnească. Palma sa greoaie și rumenă șterse aerul chiar pe lângă obrazul tânărului.

„Asta este Aparența plenitudinii”, zise Jeshua pe un ton sentențios, „iar cealaltă e Plenitudinea”, și aici întinse palma și-și desfăcu degetele...

Drumul spre Canaan va fi publicat la finele anului o mie opt sute nouăzeci și patru, mai întâi în revista *Hai*, în ebraică, pentru ca la începutul anului următor să fie tradus în germană sub formă de carte. Cartea a fost lăudată unanim de exegeți, toți descoperind în ea, după spusele lui Franckel, Plenitudinea. Doar tânărul Bialik (cunoscut mai târziu sub numele de Haim Nahman), analizând riguros cartea, va desluși mâna Maestrului, „care încercase să salveze parabola de găunoșenie”. Această critică a lui Bialik va avea următoarea consecință: în postfața noii ediții a *Drumului spre Canaan*, Krohal îl va declara pe Bialik sifilitic și se va dezice public de învățătura lui Ben Haas, numindu-l șarlatan și „otrăvitor de suflete”. Apoi, tot în spiritul denigrărilor, se va ralia cu adversarii Maestrului și, într-o revistă abia apărută, *Kadima*, va porni un atac josnic și prelungit împotriva acestuia, apelând la „bârfe și intrigi,

dovedind că nu era lipsit de o anume vocație”. O parabolă neterminată găsită printre scrierile lui Ben Haas, cu titlul *Povestea cu Maestrul și discipolul*, fiind, aşadar, neisprăvită, nu putea avea o morală în sine. Poate doar următoarea sentință: între Plenitudine și Aparența plenitudinii este greu să faci o demarcație netă din perspectivă morală.

„Nu i-a reuşit nici chiar celui numit Maestru”, zicea Franckel. „Aplecându-se peste hău, nici el nu şi-a putut înfrâna mulţumirea deşartă de a încerca să-l umple cu Sens.” De aici ar putea rezulta o altă morală, care ne-ar putea sugera o înţelepciune paremiologică, şi anume că e periculos să te apleci peste găunoşenia altuia, dintr-o pornire deşartă de a-ţi reflecta chipul ca-n fundul unei fântâni, căci asta este tot deşertăciune. Deşertăciunea deşertăciunilor.

Slavă celui mort pentru patrie

Când în zorii acelei dimineți de aprilie - era ziua stabilită prin decretul împăratului pentru execuția sa - străjerii intrară în celulă, tânărul Esterházy stătea îngenunchat, cu mâinile încleștate a rugă. Capul îi era ușor aplecat, iar lumina ce cădea pieziș îi dezvăluia gâtul lung și firav și osatura șirei spinării, care se pierdea în cămașa de in fără guler. Pentru o clipă străjerii se opriră locului, considerând conversația contelui cu Dumnezeu un motiv întemeiat ca să uite, pentru moment, preceptele riguroase ale ritualului spaniol. La fel și preotul se dădu înapoi, încordându-și mâinile împreunate a rugă; palmele îi transpiraseră, lăsând urme trădătoare pe copertile albe ale breviarului: mătăniile cu boabele cât măslinea se bălăngăneau în tăcere. Doar cheile de pe uriașa verigă din mâna unui străjer clincăniră de două-trei ori, alandala.

„Amin”, șopti tânărul terminându-și ruga de dimineață. După care adăugă cu glas tare: „Iartă-mă, părinte!”.

În acel moment, ca la comandă, bubuiră tobele, lugubru și monoton ca ploaia.

Un ofițer de husari cu chip rubicond și cu mustăți zbârlite, încadrat de puștile lungi a doi ulani croați care-i stăteau de-o parte și de alta, începu să citească sentința. Avea o voce spartă, care răsuna a gol în celulă. Sentința era crâncenă și neîndurătoare: moarte prin spânzurare. Tânărul nobil participase cu arma în mână la o revoltă, la unul din acele puciuri care din când în când mai zguduiau imperiul, tâșnind pe neașteptate cu înverșunare, cu deznădejde, cu multă vărsare de sânge, ca apoi, tot pe neașteptate, cu înverșunare și deznădejde, să fie înăbușite. Originea sa, ca și rangul familiei sale, vor fi tratate de judecător ca circumstanțe agravante și ca o trădare nu doar a monarhului, ci chiar a clasei sale sociale. Pedepsa

trebuia să fie exemplară.

Condamnatul abia dacă deslușea câte-o vorbă din siragul monoton al silabelor care îi bubuiau în ureche precum răpăitul tobei. Timpul se oprise-n loc. Trecutul, prezentul și viitorul se amestecaseră, își simțea tâmplele zvâcnind din pricina pulsului agitat, iar tobele duduiau aidoma sunetelor îndepărtate ale bățăliilor câștigate, ale convoaielor triumfale și ale asalturilor, aidoma bubuiturilor altor tobe înfășurate în doliu, dar care pe atunci vesteau nu moartea sa, ci pe a altuia.

În pofida vârstei (părea mai degrabă un puștan decât un tânăr în toată puterea cuvântului), el văzuse deja moartea cu ochii, dar niciodată nu-i fusese atât de aproape și tocmai acea apropiere, adierea morții pe gâtul-i dezgolit, îi denatura imaginea realității, așa cum un astigmatic, cu cât se apropie mai mult de obiecte, cu atât le vede mai deformat. Ceea ce îl preocupa acum – căci în lumea sa era prețuită nu numai o existență onorabilă, ci și o moarte onorabilă – era să-și păstreze demnitatea care se pretindea unui Esterházy în astfel de momente.

Își petrecuse noaptea în stare de veghe, dar cu ochii închiși, cu respirația stăpânită, încât străjerul, cu ochiul lipit de vizetă, s-a putut încredința cum condamnatul dormise buștean, de parcă-l aștepta nunta, nu moartea. Chiar și el, ca într-o scurgere pe dos a timpului, auzise *deja* cum acel ofițer povestise la popotă: „Domnilor, tânărul Esterházy a dormit buștean astă-noapte, fără să se clinească, de parcă-l aștepta însurătoarea, nu execuția. Vă dau cuvântul meu de ofițer! Domnilor, să-i aducem omagiul nostru!”. Atunci se auzi (el auzi) clinchetul cristalin al paharelor ciocnite. Cin! Cin!

Extazul morții, ca și autocontrolul, îl vor ține încordat toată dimineața, își va păstra sângele rece prin rugăciune, cu îndârjire, cu dinții încleștați, înfrânându-și viscerele și sistemul simpatic, în ciuda pornirii lor trădătoare, căci își

călise bravura, instruindu-se în spiritul legendelor de familie. De aceea, ca ultimă dorință care i se rezervase prin protocolul caritabil, nu va cere un pahar cu apă, cu toate că-l ardeau măruntaiele, ci o țigară, așa cum pe vremuri unul din strămoșii săi ceruse câteva fire de tutun pe care, după ce le mestecase, i le scuiase călăului în față.

Ofițerul bătu din călcâie și îi oferî tabachera sa de argint. („Domnilor, vă dau cuvântul meu de onoare, nu-i tremura mîna mai mult decît îmi tremură mie cînd țin paharul ăsta. Să bem! Cin! Cin!”) Razele soarelui la răsărit cădeau pieziș, ca-n cripta unui sfînt dintr-o ilustrată veche, iar în lumina lor fumul brumăriu al țigării se înălța precum zorile. Condamnatul simți cum fumul, superbă iluzie, îl moleșea pentru o clipă, auzind parcă din depărtări sunetul taragotului care se prelingea peste câmpie, și atunci aruncă țigara pe podea și o stinse cu cizma sa de husar căreia îi fusese desprins pintenul.

„Domnilor, sunt gata!”

Aleasă anume pentru simplitatea-i cazonă, scurtă ca un ordin, fermă precum o sabie trasă din teacă, dar atît de rece, acea propoziție trebuia să fie pronunțată ca o parolă, fără patos, ca atunci cînd spui după o beție: „Noapte bună, domnilor!”. Deși atunci i se păru că nu-i prea reușise. Vocea îi era pură și sonoră, silabele tăioase, mesajul simplu, dar întru cîtva înmuiat, ca o plesnitură.

Din ziua în care îl vizitase mama, el înțelesese că, în ciuda nădejzii ei demente, demente și deșarte, din momentul acela viața sa va fi o farsă tragică scrisă de niște indivizi cu puteri supranaturale.

Stătuse acolo, în fața lui, trupeșă, viguroasă, cu un vâl peste față, umplînd celula cu personalitatea sa, cu persoana sa, cu caracterul său, cu o pălărie imensă cu pene și cu veșmintele ei care tot foșneau, deși nu făcea nicio mișcare. Refuzase scaunul acela ordinar, cu trei

picioare, care îi fusese oferit de ulani, ce îi arătaseră astfel o considerație cum poate nimănui nu i se arătase vreodată acolo, doar că ea se prefăcuse că nu vede scaunul acela ordinar de lemn, oribil de ordinar lângă volanele sale de mătase. Stătuse în picioare tot restul vizitei. Vorbise cu el în franceză, ceea ce îl tulburase pe ofițerul ulanilor, care stătea deoparte, la o distanță acceptabilă, cu sabia scoasă, ținută la umăr. Ținută care trăda mai degrabă salutul de onoare al străjii față de o aristocrată (a cărei descendență era tot atât de veche ca și a împăratului), decât o măsură de precauție sau chiar un avertisment adresat vizitatoarei trufase din temnița imperială.

„Mă voi arunca la picioarele lui”, îi șopti ea.

„Sunt pregătit să mor, mamă!” zise el.

Ea îl întrerupse tăios, poate prea tăios:

„*Mon fils, reprenez courage!*”

Atunci, pentru prima oară, își va întoarce ușor capul în direcția străjerilor. Vocea ei era acum șoptită și se îngemăna cu foșnetele volanelor de mătase.

„Voi sta în balcon”, zise abia auzit. „Dacă voi fi în alb înseamnă că am reușit...”

„Iar dacă nu, veți fi în negru, presupun”, zise el.

Dezmeticindu-l din toropeală, toboșarii se porniseră iar, îi simțea tot mai aproape și înțelese, după scena din fața sa, care acum se însuflețise, și care până atunci fusese încremenită într-o muțenie totală, că se citise sentința, după care ofițerul făcu sul documentul; preotul se aplecă spre el și îl binecuvântă cu semnul crucii; străjerii îl luară de brațe. Nu le va îngădui să-l înșface, ci va sări sprinten în picioare și abia atunci cei doi ulani îl vor flanca. Dar, brusc, nici nu trecu bine pragul celulei, și fu copleșit de credința că totul avea să se termine așa cum o cerea logica vieții. Căci totul era acum împotriva morții, totul era de partea vieții în acel vis coșmaresc: tinerețea sa, descendența sa, renumele familiei sale, dragostea mamei

sale, bunăvoința imperială, ca și soarele care cădea pe el pe când se urca în trăsură cu mâinile la spate, ca un tâlhar.

Doar că toate acelea aveau să fie de scurtă durată, până să ajungă trăsura în bulevard, unde era așteptat de mulțimea gălăgioasă, adusă din tot imperiul. Printre bătaile sacadate ale tobelor se auzea murmurul gloatei, un freamăt amenințător, văzu chiar pumni ridicați în semn de ură. Gloata chiuise la pronunțarea sentinței, căci mulțimea îi ovaționează doar pe stăpânitori. Conștiința celui gând îl va copleși. Capul i se lăsă în piept, umerii i se chirciră de parcă se aștepta la o lovitură (chiar mai fu aruncată câte o piatră) și se încovoie și mai mult de spate. De-ajuns ca gloata să simtă că l-a părăsit curajul, că i s-a frânt mândria. Scena stârni chiote de bucurie. (Căci gloatei îi place să vadă cum se frâng cei mândri și curajoși.)

La capătul bulevardului, acolo unde începea curia aristocrată și unde mulțimea se mai rărise, el ridică ochii. În lumina zorilor, la un balcon, văzu o pată de un alb strălucitor. Aplecată peste balustradă, toată în alb, stătea mama lui, iar în spatele ei – parcă pentru a accentua strălucirea de crin a rochiei – uriașe frunze verzi de filodendron. (Știa bine rochia aceea, era o relicvă de familie, una din străbunici o purtase la o nuntă imperială.)

Se îndreptă iute, aproape sfidător, dorind să strige mulțimii întărită că un Esterházy nu putea muri chiar oricum, că nu putea fi executat ca un tâlhar de drumul mare.

Astfel va sta și sub spânzurătoare. Chiar când călăul îi va lua băncuța de sub picioare, tot mai aștepta o minune. Apoi trupul i se învârti în ștreang, iar ochii îi ieșiră din orbite de parcă vedea ceva cumplit și nemaîntâlnit.

„Domnilor, m-am aflat la câțiva pași de el”, va povesti la popota ofițerilor chiar în seara cu pricina același ulan cu mustăți zbârlite. „Când i-au pus ștreangul de gât, se uita

calm la mâinile călăului, de parcă îi lega o eșarfă de brocart... Vă dau cuvântul meu de onoare, domnilor!"

Ar fi posibile două concluzii. Ori tânărul aristocrat a murit brav și demn, fiind conștient de sfârșitul său, cu capul sus, ori a fost o scenă bine regizată în spatele căreia s-ar fi aflat orgolioasa lui mamă. Prima variantă, cea eroică, va fi susținută și propagată verbal și apoi întocmai consemnată de sanculoți și iacobini. A doua variantă.

În care tânărul va spera, până-n ultima clipă, la o întorsătură magică, va fi consemnată de istoricii puternicei dinastii habsburgice pentru a preîntâmpina nașterea legendelor. Istoria este scrisă de învingători. Legende sunt urzite de vulg. Scriitorii nascocesc. Doar moartea e de netăgăduit.

Cartea regilor și a nebunilor

I

Crima care se va produce cam cu patruzeci de ani mai târziu va fi prefigurată într-un ziar petersburghez din luna august a anului o mie nouă sute șase. Astfel, vor apărea foiletoane semnate de redactorul-șef al acestui ziar, un oarecare Krusevan, A.P. Krusevan, de fapt instigatorul pogromurilor de la Chișinău, ce avea pe conștiință vreo cincizeci de crime. (În odăi întunecoase zăceau în bălți de sânge trupurile căsăpite ale unor bărbați, iar fetele violat, cu ochi înspăimântați, priveau în gol, după draperiile sfâșiate. Scena era cât se poate de reală, la fel de reală ca și cadavrele. În această scenografie coșmarescă, doar zăpada era artificială. „Pe stradă erau împrăștiate piese dispartate de mobilier, oglinzi, veioze zobite, rufărie și veșminte, saltele, plăpumi de puf sfâșiate. Strada părea acoperită de nea, peste tot se așternuse puful penelor, chiar și în copaci. M) Lui Krusevan îi va reveni faima publicării, pentru prima oară, a unui document ce dovedea existența unui complot general împotriva creștinismului, a țarului și a orânduirii existente. El, însă, nu va dezvălui *originea* documentului misterios – pe baza căruia va face rechizitoriul ci se va mulțumi doar cu o remarcă aruncată în treacăt, că era vorba de un text scris „unde va în Franța”. Traducătorul anonim îi dăduse titlul *Conspirația sau Unde se află rădăcinile prăbușirii societății europene*.

Krusevan va depune la cenzura țaristă versiunea lărgită a *Conspirației*, care, un an mai târziu, sub înaltul patronat al Gărzii țariste, va apărea sub formă de carte. Editor va fi Asociația surdomuților din Petersburg. (Este greu de dovedit dacă aici se ascunde o anume simbolistică.)

Textul lui Krusevan va stârni patimi și nedumeriri, dar până la urmă va cădea pe un teren fertil și va destupa auzul unui pustnic ciudat, care, în sihăstria sa de la Țarskoe Selo, aștepta semne cerești și pregătea pentru tipar revelațiile sale mistice. Părintele Serghei – căci așa i se spunea – va găsi în *Conspirație* consfințirea propriilor sale nedumeriri și dovada decăderii credinței și a moravurilor, de aceea va include prețiosul document în *Antichristul* său, ca parte organică a iluminării sale, care străfulgerase două suflete deodată. Și ca o mărturie că nu fusese încă biruită ceata îngerilor.

Editorul cărții va fi Crucea Roșie din Țarskoe Selo. Lucrarea se va tipări în ediție bibliofilă pe hârtie japoneză, cu litere aurite, amintind cititorului de iscusința omenească, care putea fi uneori ultimul refugiu în fața răului, ca și o sursă de trăiri platonice. Un exemplar va fi hărăzit țarului Nikolai al II-lea. (Țarul citea pe nerăsuflăte tot ce era operă mistică, întrucât socotea că prin instruire și istețime iadul putea fi depășit.) Privilegiații, inițiații în Marea Taină dezvăluită în carte, vor fi ca loviți de trăsnet: în fața lor se afla mecanismul istoriei europene, cam de la Revoluția franceză. Tot ce părea până atunci rodul întâmplării și al mecanicii cerești, o luptă de principii înalte, un joc al destinului, fluctuații ale istoriei, precum hachițele zeilor din Olimp – dintr-odată va fi clar ca lumina zilei: un pământean trăgea toate sforile. Dovada era nu numai că Antichrist exista (lucru de care nimeni nici nu se îndoise), dar că Necuratul își avea complicități săi pământenii. Mitropolitul rușilor de pretutindeni, căruia parcă îi căzuse un vâl de pe ochi, vedea aieva legiunile lui Antichrist cucerind Sfânta Rusie, de aceea va ordona ca în toate cele trei sute șaiszeci și opt de biserici moscovite să se citească la liturghii și unele pasaje din acea scriere.

Astfel încât preceptelor aspre ale Bibliei, care provăduiau dreptate și cazne, li se vor alătura și cele din

misterioasa *Conspirație*. În care, măcar la prima vedere, găseai tot ce aveau cărțile sfinte: precepte și cazne pentru acei care le-ar fi încălcat. Apariția sa era cam tot atât de misterioasă ca și apariția *Bibliei*, iar modestul ei alcătuitor – Nilus – va apărea în postură de comentator și redactor, un fel de exeget. Singura deosebire consta în faptul că textul *Conspirației*, în pofida obscurei sale origini, era totuși creație omenească. Ceea ce o făcea mai captivantă, necurată și nelegiuită.

Acesteia vom încerca noi să-i cercetăm originile, aruncând o privire fugitivă asupra celor care au creat-o, care și-au atribuit cu insolență prerogativele divinului anonim, ca în cele din urmă să putem demonstra dezastrul provocat de un atare gest.

2

Serghei Aleksandrovici Nilus, autorul *Antichristului*, pentru inițiați părintele Serghei, va intra pe scena istoriei direct din bezna feudalismului rus. Pierzându-și domeniile, va peregrina mănăstirile, aprinzând lungi lumânări galbene de ceară întru odihna sufletelor păcătoase, lovindu-și fruntea de piatra rece a chiliilor. Adâncindu-se în biografiile sfinților și ale blajinilor, va da de unele potriveli cu viața sa spirituală. Astfel îi va încolți gândul de a-și depăna rătăcirile – de la anarhism și ateism până la adevărul credinței –, ca apoi să vestească lumii iluminarea sa: civilizația contemporană se prăvălea în abisuri, Antichristul era la ușă, deja își puna însemnul său rușinos pe locuri ascunse: sub sânii femeilor și pe șalele bărbaților.

În momentul în care Nilus își încheiase opusul biografic, începură să apară foiletoanele mai sus-numitului Krusevan. „Sămânța căzuse pe un teren fertil.”

Călătorul francez Duchelle va publica în luna mai a anului 1921 (crezând că revoluția îl măturase de pe

suprafața pământului pe bătrânul păcătos) un articol în care va vorbi despre Nilus cu un respect cuvenit doar răposaților: „Înainte de a deschide prețiosul cufăr, va începe să-mi citească din cartea sa, apoi fragmente dintr-o lucrare cu caracter documentar: visurile mitropolitului Filaret, apoi citate din enciclica Papei Pius al X-lea, din profețiile sfântului Serafim de Sarov, din Ibsen, Soloviov, Merejkovski... Apoi va deschide relicvariul, unde zăceau azvârlite de-a valma un samovar, gulere de gumilastic, linguri de argint, ecusoane de școli tehnice, monograme ale împărătesei Aleksandra Fiodorovna, crucea Legiunii de Onoare. În toate aceste obiecte imaginația sa înfierbântată descoperise pecetea lui Antichrist sub forma triumghiului sau a două triumghiuri dispuse cruciș: pe galoșii produși de fabrica «Triumghiul» din Riga, în monogramele stilizate ale împărătesei, în crucea Legiunii de Onoare”.

Domnul Duchelle, instruit în tradiția Iluminismului, îi va urmări pledoaria cu neîncredere, solicitându-i *dovezi pozitive*: *Carta împărăției lui Antichrist* era, fără îndoială, o mistificare, asemeni celor ale lui Eduard Drumont sau Léo Taxil, care la vremea lor derutaseră întreaga lume catolică. În timp ce neîncrezătorul discipol al pozitivistilor își exprima îndoiala, părintele Serghei se va scula brusc și va stinge lumina, înșfăcând flacăra lumânării cu mâna goală. Se așternu bezna, deși în odaie se întrezărea o lumină: de la licărul zăpezii de afară și de la luciul samovarului, aidoma unui lampion. Nilus îi făcu semn oaspetelui său să vină până la fereastră. În albul imaculat al zăpezii se deslușea silueta unuia care se îndrepta spre mănăstire, iar ei auzeau scârțâitul zăpezii sub pași. „Știți cine era? M îl întreabă părintele Serghei, când pașii se îndepărtară. Ochii săi aveau o strălucire dementă. „Farmacistul Da vid Kozelsk sau Kozelski. (Cu de-alde ăștia niciodată nu știi.) Sub pretextul că ar lua-o pe scurtătură spre bac – care de altfel se află de partea cealaltă a mănăstirii el stă la pândă

după biserică anume să smulgă *asta*.” Și cu palma sa greoaie de țaran acoperi o carte într-un etui negru care zăcea pe masă. În clarobscurul odăii, pe carte se distingea clar o iconiță aurită a arhanghelului Mihail. Părintele Serghei îi făcu semnul crucii ca atunci când sfințești pâinea.

3

Maria Dimitrievna Kașkina, născută contesa Buturlin, relatează despre părintele Serghei de la o distanță în timp de circa treizeci de ani. „În casa care aparținea mănăstirii, Nilus trăia împreună cu soția sa, născută Ozerova, și cu prima lui iubită, o femeie divorțată. Și mai era o a treia, o femeie cam bolnăvicioasă, permanent însoțită de fiică-sa, care avea doisprezece ani, și care li se alătura uneori. Se zicea că Nilus ar fi fost tatăl fetei. (La ședințele de spiritism ținute de prietenii lui Nilus, fetița le slujea drept medium.) Îi vedeam deseori plimbându-se împreună. Nilus era la mijloc, cu barba sa albă și lungă, într-o rubașcă de culoare deschisă, încins la brâu cu o funie, precum călugării. Cele două femei mergeau de o parte și de alta a lui, sorbindu-i vorbele. Fetița, însoțită de mamă, se ținea mai deoparte de ei. Ajungând în pădure, se așezau la umbra unui copac. Ozerova începea să picteze în acuarelă, iar celelalte două tricotau. Nilus se tolănea pe pământ lângă ele și privea fix spre cer, fără a scoate o vorbă.”

Aceeași M.D. Kașkina va mai ridica un pic vâlul de deasupra acelei lumi nebune în care *Conspirația* găsisese un teren fertil pentru tot ce însemna superstiție, practică ocultă, delir mistic, inclusiv fanatism religios și desfrâu.

„La mănăstire Nilus se va împrieteni cu un călugăr, un individ cu o moralitate dubioasă, cu oarecare talent la pictură. La sugestia lui Nilus, călugărul va picta o scenă înfățișând familia țarului plutind printre nori. În jurul lor,

de după cumulușii sinilii, se arătau diavoli cornuți cu furci, sâsâind amenințător cu limbi șerpuitoare spre tânărul țarevici. Cetei de diavoli i se împotrivea Mitia Kaliada, un călugăr din Kozelsk, zis Mitia cel Desculț, care venea într-un suflet pentru a birui silnicia diavolească și pentru a-l salva pe țarevici. Datorită soției sale, născută Ozerova, Nilus va reuși să trimită pânza la Sankt-Petersburg. Curând Mitia va fi chemat la curte. Va fi însoțit de Nilus, care va tălmăci bâiguielele confuze ale nătângului Mitia.”

4

O biografie a lui Nilus, apărută la Novi Sad în anul 1936, îl prezenta pe Serghei Aleksandrovici Nilus ca pe trimisul lui Dumnezeu și ca pe un om al dreptății, iar misteriosul document privind conspirația – că ar fi autentic, căci prin gura acestui medium grăia însuși diavolul. Prințul N.D. Jevahov (care va ajunge la Novi Sad prin Istanbul, aflând sub cerul Frușkăi Gora un ținut aidoma celui din copilăria sa, unde șesul urcă lin panta colinei, ca un talaz verde) nu se îndoiește o clipă de argumentele *Conspirației*, ca fiind „creația hulitorului, scrisă sub dictatul Necuratului, căruia i se arătase felul în care puteau fi distruse statele creștine și modul în care putea fi stăpânită întreaga lume”. În privința prințului Jevahov, mă întreb dacă nu l-am întâlnit în iarna geroasă a anului 1965, la Novi Sad, într-un lactobar din preajma catedralei catolice. Era un tip înalt, uscățiv, cu pince-nez, puțin adus de spate, într-un sacou uzat și cu o lavalieră neagră, soioasă. Întocmai cum va fi descris de contemporanii săi. Vorbea cu un puternic accent rus, iar la rever purta ordinul Nikolai. Stătea la o masă și cu degetele-i uscate și tabagice răsfoia, ca pe-o carte, foitajul unei plăcinte cu brânză.

Din biografia lui Jevahov aflăm, în mod surprinzător, că, după revoluție, Serghei Aleksandrovici Nilus trăise ani de

zile în plata Domnului, undeva în sudul Rusiei, împreună cu soția sa, născută Ozerova. (În haosul revoluționar li se pierduse urma celorlalte două femei, iar unele indicii trimiteau la faptul că fetița de altădată devenise informatoarea poliției.) Nilus își împărțea locuința cu un sihastru pe nume Serafim și ținea predici la o bisericuță din apropiere. Teroarea, foametea, vărsările de sânge erau mărturii incontestabile că stăpânirea lui Antichrist se înfăptuia conform scenariului expus în *Conspirație*. Triunghiurile, care cândva se iviseră ca niște însemne oculte, acum roiau precum cărăbușii, gravate pe nasturi și pe cozeroacele șepcilor militare (iar aici părintele Serghei scotea din adâncul buzunarului sutanei, precum *corpus diabolici*, un pumn de nasturi metalici).

Dintr-o scrisoare (care-i parvenise prințului Jevahov ca un mesaj de pe o altă lume, cu ștampila orașelor Oran, Marsilia, Constantinopol, Paris, Sremska Mitrovica, Novi Sad), aflăm că, în teribilul an 1921, un detașament al Armatei Roșii dăduse de-o casă în care locuiau doi pustnici, și că soldații voiseră să-i omoare. Atunci a apărut în fața lor un monah care și-a înălțat mâinile la cer. Căpetenia detașamentului, un faimos tâlhar al locului, pe cozorocul căruia străluceau triumghiurile ca o rană deschisă, s-a chircit brusc pe calul său și apoi s-a prăvălit la pământ. Calul s-a cabrat și a luat-o la fugă, urmat de ceilalți tâlhari. Când sihastrul Serafim și părintele Serghei vrură să-i mulțumească misteriosului monah-protector, care îi salvase de la pieire, de pe locul unde nu de mult stătuse cu brațele întinse spre cer se înălța o pâclă ușoară, iar firele ierbii bătucite se îndreptau ca niște arcuri verzi.

Izbânda finală va reveni totuși Necuratului. Într-o zi, un pluton de encavediști va bate în miez de noapte la ușa căsuței. Lanterna va lumina chipul părintelui Serghei, lipit de-o coastă de femeia lui și de cealaltă de soba caldă. Îl vor înșfăca de barbă și-l vor trage din pat. Monahul-protector

care îl salvase odată de data aceasta nu mai apăruse. Serghei Aleksandrovici Nilus va muri de infarct într-un lagăr, în prima zi a anului 1930, neaflând niciodată că *Antichristul* său pregătise masacrul care avea să se petreacă foarte curând. (Soția sa, Ozerova, fostă doamnă de onoare la palat, își va sfârși zilele șapte ani mai târziu într-un lagăr de pe coasta arctică.)

5

În timp ce părintele Serghei, departe de zarva lumii, aduna semnele Satanei, un exemplar al cărții sale va ajunge în mâinile ex-împărătesei exilate în vila familiei Ipatiev, din Ekaterinburg. Un escadron bine echipat de ruși albi va reuși să ajungă în oraș cu scopul de a salva familia țaristă. Însă fusese prea târziu, căci din familia țarului mai rămăsese doar o grămăjoară de oase. Iată cum un contemporan, un oarecare Bîkov, va descrie evenimentul: „În jurul orei două dimineța vor răsună împușcături în subsolul vilei familiei Ipatiev. Se vor auzi strigăte sfâșietoare care cereau îndurare, apoi câteva împușcături răzlețe, erau lichidați copiii. După care se va lăsa o liniște grea, ca și noaptea siberiană. Cadavrele, calde încă, vor fi duse în taină într-o pădure apropiată, unde vor fi dezmembrate, îmbibate cu acid sulfuric, apoi stropite cu benzină și arse. Această înfiorătoare mixtură fetidă de rămășițe pământești, de cioturi de oase arse și bijuterii, de carne purulentă în care străluceau diamantele va fi aruncată pe ascuns într-o mină părăsită...”

O comisie ad-hoc va întocmi un proces-verbal cu bunurile rămase de la familia țaristă în vila Ipatievilor – samovare de Tuia cu minere de fildeș, tapiserii, oale de noapte din porțelan franțuzesc, icoane, câțiva maeștri din secolul al optsprezecelea și o pânză nesemnată în care membrii familiei țarului, cu ochii perforați, pluteau pe

crestele norilor spre paradis), iar sub un morman de mobilier și de icoane prețioase se afla biblioteca personală a țarului. Alcătuită, în general, din cărți bisericești și mistice în limbile germană, franceză și rusă. Trei din acele cărți aparținuseră, fără îndoială, țarinei. *Biblia* în rusă, primul volum din *Război și pace* și cartea lui Nilus (ediția a treia, din 1917), pe care țarina, bănuindu-și inevitabilul sfârșit, desenase svastica, simbolul fericirii și binecuvântării Domnului.

6

Surprinzătoarea descoperire a *Conspirației*, cu svastica desenată de mâna binecuvântată a împărătesei, a însemnat pentru mulți o revelație. După mărturia ofițerilor englezi din armata lui Denikin, se va lansa o ediție populară adresată „tuturor soldaților care știau carte”, menită să susțină moralul labil al ostașilor, și, totodată, ca un gest de pioșenie întru pomenirea sufletului muceniței Aleksandra Fiodorovna. Strânși în jurul focului, soldații se aciuau pe lângă ofițerii care citeau cu o voce gravă prorocirile din *Conspirație*. În pauza dintre două cuvinte se auzea doar foșnetul fulgilor mari, iar uneori, ca de la mari depărtări, nechezatul cailor cazacilor.

„Cum orice stat are doi dușmani” – răsuna vocea cristalină a ofițerului – „și cum statului îi este permis ca, față de inamicul extern, să folosească orice formă de represiune, cum ar fi ambuscade de noapte sau asalturi cu efective net superioare, de ce astfel de măsuri sunt socotite nepermise și nefirești față de un dușman cu mult mai perfid, distrugător al orânduirii sociale existente și al bunăstării?”

Ofițerul lăsă pentru o clipă cartea, ținând arătătorul între pagini.

„Iată, domnilor, ce fel de morală propovăduiesc ei”

(Ordonanța folosi prilejul de a scutura zăpada așternută pe foaia cortului de deasupra capului ofițerului.)

„Cuvântul libertate” – și pronunță acest cuvânt de parcă îl vedea scris cu caractere cursive – „incită comunitățile umane la nesupunere față de orice autoritate, față de orice guvernare, chiar divină. Iată de ce, când *noi* vom stăpâni lumea...” (Aici puse iar cartea deoparte ținând arătătorul între pagini). „Domnilor, cred că nu trebuie să vă mai explic cine sunt în acest text misterioșii noi... *Noi sunt ei.*” Apoi *ridica* brusc cartea, întrucât figura de stil își făcuse din plin efectul. „Când deci noi – *adică ei* – vom stăpâni mapamondul, vom socoti de datoria noastră ca acest cuvânt – libertate – să fie exclus din dicționare, întrucât incarnează o forță vitală, din care pricină gloata devine o haită de fiare însetată de sânge. Este adevărat că aceste fiare adorm de fiecare dată când se îmbată cu sânge și atunci pot fi ușor ferecate în lanțuri.”

Armata fanatizată, înarmată cu o astfel de învățătură, o pornea cu inima curată la pogromuri. Primele victime în masă ale cărților ucigașe deja se numărau cu zecile de mii. O anume *Enciclopedie* – a cărei obiectivitate e contestată de mulți, mai ales de adepții *Conspirației* – consemnează cifra de circa șaiszeci de mii de victime în perioada 1918-1920, numai în Ucraina.

7

În bagajul ofițerilor albi (care păraseau țara în vapoarele aliaților), printre *Noul Testament*, *Dicționarul explicativ* al lui Dai și prosoapele cu monogramă, se afla și *Antichristul*, cu paginile însemnate cu unghia. Cât de curând volumul va fi tradus în franceză, germană și engleză, prețioasa prestație lingvistică datorându-se emigranților ruși.

În comentarii docte o seamă de experți vor încerca să lumineze *originea* misterioasă a manuscrisului. Se vor

lansa opinii contradictorii și confuze, care ar fi trebuit să conducă la concluzia - *tout compte fait* - că la acel protocol pe baza căruia se constituise *Conspirația* se ajunsese cu prețul înfruntării unor mari primejdii, arhiva în care se păstra manuscrisul în original fiind un fel de anticameră a infernului, unde nimeni nu intra de două ori. O dată numai a putut intra, pe acea ușă pecetluită cu cele șapte pecetei ale tainei, o făptură înzestrată cu șiretenia vulpii, sprinteneala pisicii și inima vidrei. Surse franceze susțineau că manuscrisul ar fi fost furat din Alsacia (ori Nisa) de către o femeie de la iubitul ei care dormea somnul celor drepi, nebănuind că tainicul său vis despre stăpânirea lumii va fi curând adus la cunoștința omenirii oarbe și surde. Conform declarației lui P. Petrovici Stepanov, fost procuror al sinodului moscovit, fost consilier de palat etc., declarație dată sub jurământ în 19 aprilie 1927 la Stari Futog, acesta ar fi avut în mâinile sale manuscrisul cărții de la sfârșitul secolului trecut. Îl tipărise pe cheltuiala sa, tradus în rusă, fără a se menționa anul și locul apariției, fără numele autorului și al editorului, doar „pentru uz personal”. Manuscrisul îi fusese adus de o cunoștință de la Paris. O anume doamnă Șișmarev susținea, la rândul ei, că autorul textului era Asher Ginsberg, adept al lui Maimonide. Exemplarul principe scris în limba ebraică, apărut la Odessa, va sta la baza celorlalte traduceri. Planul privind cucerirea lumii, născut în mintea bolnavă a adeptului lui Maimonide, după cum susținea doamna, va fi însușit de complotiști la un congres secret ținut la Bruxelles în anul 1897. Emigranții ruși îi vor răsplăti pe mecenai cu câte un exemplar dactilografiat al traducerii *Antichristului* (care încorporează *Conspirația*), iar la un bal mascat de la Paris din anul 1923, pe lângă pateul de găscă și caviar, printre premiile tombolei va figura *Antichristul*. Chiar și nefericitul Ioachim Albrecht de Prusia va distribui în exil cartea lui Nilus ospătarilor,

taximetriștilor și liftierilor. Să poftească Domniile Lor să citească, și atunci se vor lămuri care era cauza exilului său, motivele inflației galopante, ca și decăderea scandalosă a prestației hoteliere. Un exemplar cu autograful în grafie gotică al ultimului Hohenzollern (cartea fusese dedicată unui șef-bucătar dintr-un faimos restaurant parizian, ca apoi nevrednicul moștenitor s-o vândă la o licitație) dovedea că prințul avusese la dispoziție ediția princeps în germană, cea din anul 1920. Cartea fusese tipărită prin grija elitei germane naționaliste care editase și celebrul *Auf Vorposten*: „Nicio carte, de la apariția tiparului și descoperirea alfabetului, nu făcuse mai mult pentru deșteptarea sufletului național ca aceasta”, constata revista mai sus menționată, cu vădită exagerare. Concluzia era apocaliptică: „Dacă popoarele Europei nu se vor ridica împotriva inamicului comun, care-și dezvăluie planurile secrete în această carte, civilizația noastră va fi distrusă de același ferment de descompunere care a nimicit civilizația antică de acum două milenii”.

Cinci ediții succesive vor sta mărturie în privința ecoului nemaivăzut în rândul cititorilor.

În ce privește autenticitatea, nimeni n-a pus-o vreodată la îndoială, *Antichristul* lui Nilus, pe baza căruia s-au făcut toate celelalte traduceri, figurând negru pe alb în fondul Bibliotecii Muzeului Britanic. Iar cum majoritatea muritorilor au față de litera tipărită aceeași venerație ca față de Sfânta Scriptură, mulți vor admite această dovadă fără crâcnire și fără circumspecție intelectuală. „Oare este posibil”, se întreba îngrozit un redactor de la *Times*, „ca o bandă de criminali să elaboreze un astfel de plan pe care la ora actuală să-l pună senin în aplicare?” Fondul bibliotecii în care se păstrează această supremă dovadă ascunde în colbul rafturilor multe taine amenințătoare. Când întâmplarea, destinul și timpul se vor afla într-o conjuncție prielnică, atunci aceste trei elemente se vor

intersecta și vor răzbi din bezna Bibliotecii Muzeului Britanic.

8

Acțiunea acestui roman încâlcit ne va duce la un hotel de mână a treia din preajma unei piețe. În prim-plan se înalță un lăcaș de cult, catedrală sau geamie. Judecând după timbrele de un verde pal de pe cartea poștală, ar putea fi Aga-Sofia. Pe ștampilă este imprimat anul 1921. În hotel locuiește emigrantul rus Arcadie Ipolitovici Belogorcev, căpitan de cavalerie, în viața civilă inginer forestier. Trecutul său ne este insuficient cunoscut, căci el însuși îl evoca arareori. (în corespondența sa pomenea despre climă, despre Dumnezeu, despre obiceiurile din Orient.) De când trăia în exil, serviciile făcute pe vremuri Ohranei îi apăreau mai puțin glorioase. Părăsise Rusia, susținea el, în primul rând din pricina jurământului față de țară: jurământul militar nu putea fi încălcat. Imperativul său categoric – concepția onoarei de iuncher – îl va aduce deci pe vaporul englez, până la Constantinopol. Unde se va stabili. Hoteluri sordide, gândaci, nostalgie. Lui A.I. Belogorcev îi va fi tot mai greu să-și conserve mândria. Întâi își va amaneta ceasul de argint cu monograma împăratului și lănțișorul de aur (un dar de la tatăl său), apoi va vinde *Dicționarul explicativ al limbii ruse* de Dal (dezlipindu-i *ex-libris*-ul, două spade încrucișate cu crucea în mijloc), sabia de paradă, tabachera de argint, un inel cu sigiliu, niște mănuși din piele de căprioară, un muștiuc de chihlimbar și, în final, galoșii de cauciuc.

Într-o bună zi va veni și rândul cărților din valiza vișinie. (Într-o teribilă inactivitate, nostalgicii ofițeri albi, din motive de igienă sufletească, vor înlocui pasiunea pentru politică cu aceea pentru poezie. Opera poeziilor ruși, prin mijlocirea anticariatelor, se rotește asemeni cărților de joc

de pe masă.) Arcadie Ipolitovici Belogorcev se va consola în cazul de față cu butada: la maturitate iei din cărți doar ce te-apasă – mistificarea și necredința. Fiindcă nu poți căra mereu, ca melcul, o bibliotecă în spinare. Biblioteca personală este doar ceea ce rămâne în cuget – chintesența, zațul. (Chiar numele lui Dai îi răsuna în minte precum titlul unei poezii.) Dar ce era chintesența, zațul? Pe *Oneghin* îl știa pe dinafară, pe *Ruslan și Ludmila* – aproape pe de rost, pe Lermontov îl recita după bărbierit, când apăsa cu lapis pe tăieturi (*Cu plumbul în piept...*), uneori pe Blok, Annenski, Gumiliov... Și pe atâția alții, dar fragmentar. Ce era deci zațul? Câteva strofe din Fet, Byron, Musset. (Flămânzirea nu priește memoriei, orice ar spune stoicii.) Verlaine, *Le colloque sentimental*, Lamartine, ca și unele versuri care-i apăreau disparat, rupte din context: „*Vous mourûtes au bord où vous fûtes laissée*” de Racine sau Corneille.

„De altfel, domnilor, la ce-ar folosi o bibliotecă personală? În primul rând ca memento. Dar să lăsăm deoparte poezia”, continua fostul proprietar al bibliotecii de familie, „și să trecem la *lucruri mai serioase*. (Pe bună dreptate susțin bolșevicii că poezia este ori ceață, ori propagandă.) Ne aflăm într-o pădure, undeva în Anatolia sau în Serbia. (*Â propos*, acum toți se pregătesc să plece în Serbia.) Sunt împreună cu stimata noastră (se apropie de ea, o ia de mână, «se plimbă prin pădure») Ekaterina Alekseievna... Clar de lună. Eu sunt cel ce sunt, cum ar spune Trismegistul, așadar Arcadie Ipolitovici Belogorcev, în viața civilă inginer forestier. (Ăsta este, domnilor, un lucru foarte important: *inginer forestier*.) Deodată, Ekaterina Alekseievna va pune întrebarea fatală: «*Vă rog, ce floare e asta?*». Eu, om onest, nu pot să fabulez. *Stimată etc. etc., trebuie să admit că nu știu! Dar* – voi adăuga imediat – *pot să verific în biblioteca mea portabilă.*”

Toți începură să râdă. Era clar că Arcadie Ipolitovici

vorbea astfel nu atât din pricina ebrietății ușoare, ci pentru a-și descărca sufletul din pricina bibliotecii vândute, pe care o cărase ca melcul în spinare, pe mare și pe uscat, în valiza de piele.

Domnul X, fericitul cumpărător, care privea totul „cu oarecare distanță”, se simțea penibil. I se părea că toate privirile erau îndreptate spre el, cu o undă de reproș.

9

A doua zi X, el însuși puțin mahmur, cotrobăi prin cărți, pe care până atunci nici nu le văzuse bine. Chestia cu valoarea lor – evident, în afara celei sentimentale – i se părea exagerată. Singura demnă de atenție din întreaga colecție i se părea *Jurnalul de campanie al unui ofițer rus* – restul ar fi fost în stare să i le înapoieze lui Arcadie Ipolitovici, dacă o astfel de ofertă n-ar fi sunat ca o jignire. Răscumpărase acele cărți *en bloc*, cum va spune mai târziu, și în primul rând pentru a împiedica „decăderea morală a unui ofițer țarist, ca și a unui prieten”. Nu se putea însă nega faptul că fusese sincer interesat de *Jurnalul de campanie* cu autograful lui Lajecnikov, în clipa în care se aplecase deasupra valizei din piele, în jalnica încăpere a hotelului Royal (nu cel din centru, celălalt, a cărui emblemă rufoasă o purta parcă în derâdere). „Dar ce va rămâne după noi, domnilor?” va spune cu acel prilej cu jumătate de gură, ca pentru sine. „Scrisori de dragoste...” „Și facturi de hotel neachitate”, va striga celălalt.

Lista nu era exagerat de lungă. De Las Cases: *Mémorial de Sainte-Hélène* (fără anul apariției; *impressum*, după toate aparențele, rupt); *Schițe și anecdote ale împăratului Alexandru I*, Moscova, 1826; *Scrisorile lui M.A. Volkov către doamna Lanska*, Moscova, 1874; P.M. Bykov: *The Last Days of Tsardom*, London (fără dată); *Confesiunile lui Napoleon Bonaparte către abatele Maury*, traducere din

franceză, Moscova, 1859; I.P. Skobaliev: *Daruri pentru camarazi sau corespondența ofițerilor ruși*, Sankt-Petersburg, 1833; Marmont: *Mémoires 1772-1841*, Paris, 1857 (primele trei volume cu autograful „Marmont, maréchal, duc de Raguse”); Denis Davidov: *Documente privind istoria războiului contemporan* (fără loc și dată); Mistris Bradon: *Aurora Floyd*, roman, Sankt-Petersburg, 1870; Conte F.V. Rastopcin: *Însemnări*, Moscova, 1889; D.S. Merejkovski: *Tolstoi și Dostoievski*, Sankt-Petersburg, 1903 (cu autograf și dedicație pentru V.M. Șciukina); A.S. Pușkin: *Opere*, Academia Imperială de Științe, sub îngrijirea lui V.I. Saitov (trei volume), Sankt-Petersburg, 1911; Knut Hamsun: *Opere complete* (primele patru volume), Sankt-Petersburg, 1910; *Documente privind istoria pogromurilor din Rusia*, Petrograd, 1919; A.S. Pușkin: *Scrisori 1815-1837*, Sankt-Petersburg, 1906; L.N. Tolstoi: *Război și pace*, ediția a treia, Moscova, 1873; L.N. Tolstoi: *Povestiri din Sevastopol*, Moscova, 1913; Richard Wilton: *The Last Days of the Romanovs*, London, 1920; *Culegere de însemnări, jurnale, amintiri, scrisori și note de drum privind istoria Rusiei, tipărite în limba rusă* (trei cărți), Novgorod, 1912; Ila Țion: *Rusia contemporană*, Moscova, 1892; Jehan-Préval: *Anarchie et nihilisme*, Paris, 1892 (există motive întemeiate de a bănuși că sub acel pseudonim s-ar fi ascuns R.J. Racikovski); W.M. Thackeray: *Vanity Fair. A Novel without a Hero*, Tauchnitz Edition, Leipzig (fără dată); N.I. Gretch: *Însemnări despre viața mea*, Sankt-Petersburg, ediție Suvorin (fără dată); Melhior de Vogüe: *Les grandes maîtres de la littérature russe* (vol. 55, 56 și 64), 1884; *Jurnalul de campanie al unui ofițer rus*, ed. I. Lajecnikov, Moscova, 1836; *Lucrările Societății de economie liberă pentru dezvoltarea agriculturii în Rusia*, Sankt-Petersburg, 1814; *Corespondența lui N.V. Gogol*, sub îngrijirea lui Șenrok, Moscova, fără anul apariției; D.I. Zavalishin: *Însemnări ale decembristilor*, 1906 (cu dedicația

lui Zavalișin către Ipolit Nikolaievici Belogorcev) și, în sfârșit, o carte într-o ediție ieftină, fără pagina de titlu.

(Iar cititorul va putea distinge din această listă de cărți pe cele din patrimoniul familiei – cărțile legate în piele – față de edițiile recente, care, într-un fel, evidențiază profilul intelectual al unui fost ofițer al Ohranei, despre care, de altfel, se știe prea puțin).

10

După ce le va răsfoi, nu fără curiozitate și cu un anume frison metafizic („Dar ce va rămâne după noi, domnilor? Scrisori de dragoste... Și facturi de hotel neachitate.”), X vârî iarăși cărțile în valiză, care mirosea a cizme noi și a lavandă, și începu să se uite prin cărțulia fără pagină de titlu. (Mi-l imaginez stând ciucit lângă valiză, înclinând cartea după lumina lămpii.) O întoarse pe toate fețele, după care o duse la nas. (Îi plăcea mirosul de carte veche.) Pe ultima pagină dădu de un cuvânt cu litere mărunte, despre care întâi crezu că era doar titlul unui roman. În pagina a noua găsi o reflecție a lui Machiavelli – sau poate atribuită lui Machiavelli – care-i trezi curiozitatea: „Statele au două tipuri de inamici, externi și interni. Ce fel de arme folosesc ele în războiul împotriva inamicului extern? Oare generalii a două state beligerante își vor comunica unii altora planurile militare pentru a-și înlesni autoapărarea? Oare se vor abține de la atacuri de noapte, de la ambuscade, de la încercuiri, de la o luptă inegală cu inamicul? Oare toate aceste tertipuri belicoase, toate aceste capcane, toată strategia indispensabilă unui război n-ar trebui aplicate împotriva inamicului intern, împotriva instigatorilor la dezordine?”

În acel moment domnul X privea cum cerne zăpada, spiritul său rătăcind departe de camera hotelului.

„Principiul suveranității poporului” – curiozitatea sa

devenea tot mai vie - „distruge orice orânduire, întrucât legiferează dreptul la revoluție și aruncă societatea într-un război declarat împotriva autorității și chiar împotriva lui Dumnezeu. Este principiul întrupării forței. Care prefăce poporul într-o bestie însetată de sânge, care ațipește de cum se aghesmuiește cu sânge și atunci poate fi ușor ferecată în lanțuri”.

Afară era o blândă noapte mediteraneeană, dar X vedea învolburarea fulgilor mari de nea și, în tihna nopții din Istanbul, auzea nechezatul cailor cazacilor. Apoi îl zări pe ofițerul care lăsase pentru o clipă cartea, ținând degetul arătător între pagini. (Iată, domnilor, ce fel de morală propovăduiesc *ei*.) În pauza așternută ordonanța va scutura cu mâna zăpada de pe foaia de cort. Domnul X simți cum zăpada îi alunecă în mâneca mantalei. Brusc se va dezmetici din mahmureală. Scena i se părea atât de îndepărtată, de parcă s-ar fi petrecut în vremuri imemorabile: stând lângă foc, undeva, într-o vâlcea carpatină, soldații se adunaseră în jurul ofițerului care le citea despre perfida conspirație împotriva Rusiei, a țarului și a orânduirii statornicite. Acel ofițer era de fapt colonelul de artilerie Dragomirov, Serghei Nikolaievici. Cartea din care le citise atunci soldaților îi va reveni lui, după moartea glorioasă a lui Dragomirov (în viitoarea cuceririi orașului Ekaterinburg), tocmai lui, lui X.

Cuprins brusc de o bănuială, X căută în biblioteca sa cartea pe care i-o lăsase ca moștenire Serghei Nikolaievici Dragomirov. Care nu era alta decât (cititorul a ghicit deja) *Antichristul* lui Nilus; Dragomirov crezuse în acea carte ca în *Noul Testament*. (X petrecuse nu puține nopți cu dânsul - fie-i țărâna ușoară - discutând despre Rusia, despre Dumnezeu, despre revoluție și moarte, despre femei, despre cai, despre artilerie.) Cărată în ranițe militare, citită și răscită, acea carte mai păstra ceva din strălucirea de altădată a celebrei ediții. Pe paginile-i

îngălbenite rămăseseră dungi ale unghiilor și amprentele degetelor fostului proprietar - poate singurele sale rămășițe pământești.

X compară cele două cărți. Chiar la începutul cărții anonime dădu de un pasaj care i se păru cunoscut: „Ce le ține în frâu pe aceste bestii care se devorează reciproc și care își spun oameni?” era scris acolo. „La începutul vieții sociale acționează forța dură și nestăpânită, iar mai apoi legea, care este tot forță, rostuită în forme legislative: întotdeauna însă forța precedă dreptul.”

În cea de-a doua, în *Antichristul* lui Nilus, apare, într-o anexă cu titlul *Conspirație*, un citat însemnat pe margine cu unghia. (Parcă aude vocea sonoră a răposatului Dragomirov): „Ce le ține în frâu pe aceste bestii însetate de sânge care își spun oameni? Cine sunt cei care i-au călăuzit până în ziua de azi? La începutul vieții sociale se subordonau unor forțe dure și oarbe, iar mai apoi legii, care este tot forță, doar că e mascată. Trag deci concluzia că, după legea naturii, dreptul sălășluiește în forță...” (Iată, domnilor, ce fel de morală propovăduiesc ei.)

În pofida modestiei înnăscute, pe care i-a remarcat-o chiar Graves, cred că X (iar această prescurtare vexantă este doar semnul unei discreții exagerate) a fost conștient de importanța descoperirii sale. Dacă în cartea cu autor necunoscut găsisese originea misterioasă a *Conspirației*, care de două decenii tulburase spiritele, care semănase neîncrederea, ura și moartea, atunci el măcar înlăturase amenințarea groaznică care s-ar fi lăsat asupra celor pe care cartea îi numea conspiratori. (Și aici îi apăru în fața ochilor privirea îngrozită a unei fete din Odessa. Cu capul ițit de după ușa dulapului unde încercase să se ascundă, părând împietrită, deși mai respira. În oglindă, ca-ntr-un citat, se vedeau cadavre mutilate, piese dispartate de mobilier, oglinzi, samovare, lămpi zobite, rufărie și veșminte, saltele, plăpumi de puf sfâșiate, încât strada

părea acoperită de nea, de la fulgii care se așternuseră până și pe copaci). Pe de altă parte - un lucru important pentru el, pentru sufletul său -, avea, în sfârșit, dovada irefutabilă împotriva tezei colonelului de artilerie Dragomirov (dovadă tardivă, ce-i drept) și în sprijinul propriilor îndoieli privitoare la existența unei conspirații internaționale secrete. „În afara celei bolșevice, care de mult, domnilor, nu mai este *secretă*... În treacăt fie spus, vă este cunoscut că la ordinul generalului Denikin am efectuat o anchetă, pentru a constata dacă în Rusia exista vreo grupare conspirativă ca aceea descrisă de Nilus. Și, domnilor, singura organizație secretă pe care am descoperit-o a fost organizația al cărei scop era întoarcerea la putere a Romanovilor... Vă rog, fără proteste. Căci există note oficiale cu declarații ale martorilor... Da. Indiferent care Romanovi... Odată, domnilor, am ajuns după pedepsirea conspiratorilor. Imaginea îmi este încă vie în minte ca o rană deschisă... Domnule colonel, dacă astfel arată conspiratorii dumneavoastră, precum fetița aceea...” (Lăsați-l să termine! Domnilor, puțină toleranță!)... „și dacă ăsta este prețul pe care Rusia trebuie să-l plătească...” - vociferări, proteste, rumoarea întrerupe vorbele și șirul amintirilor. („Domnilor, este timpul să mergem la culcare. Mâine ne așteaptă o zi grea... Domnilor, permiteți-mi să vă atrag atenția, afară s-a crăpat de ziuă.”)

Când X închidea cartea - acum deja subliniată și însemnată pe margini - afară se făcuse ziuă. În pofida oboselii, nu putea adormi. Așteptă ora zece ca să-i telefoneze domnului Graves, corespondentul ziarului *Times*.

același care în urmă cu aproape un an era uluit de „forța de anticipație” a *Conspirației*, întrucât prevăzuse „totul” -, așadar același *Times*, din spirit de frondă, va publica articolul corespondentului său din Constantinopol, domnul Philip Graves. Graves va respecta dorința interlocutorului său de a-i păstra numele sub anonim. (Așa cum unul dintre personajele noastre - episodic, dar esențial în această istorie - va rămâne pe veci ascuns sub inițiala X) Domnul Graves îi va dezvălui numai statutul social: de religie ortodoxă, monarhist constituțional, antibolșevic, în timpul războiului civil ordonanță la colonelul de artilerie Dragomirov. Omitând un detaliu minor, acela al primului contact telefonic, Graves va rezuma pentru cititori conținutul primei lor discuții dintr-o după-amiază, în barul hotelului Royal (cel din centru), discuție care durase de la cinci până la zece seara:

„Un fost ofițer al Ohranei, refugiat la Constantinopol, va ajunge să-și vândă și biblioteca de cărți vechi. Printre ele se afla și o carte în limba franceză, format 14 pe 9, fără pagina de titlu, legată grosier în piele. Pe ultima copertă era tipărit cuvântul Joly. Prefața, cu titlul «*Simple observații*», era datată: Geneva, 15 octombrie 1864. Hârtia și tiparul corespundeau întocmai perioadei 1860-1880. Vin cu aceste detalii, întrucât cred că ar putea ajuta la aflarea titlului... Vechiul ei posesor, fostul ofițer al Ohranei, nu și-o mai amintea și nici nu dădea vreo importanță acestui aspect, dar X bănuia că acel exemplar era o raritate bibliofilă. Într-o zi, răsfoind-o, va rămâne foarte surprins de asemănările dintre unele paragrafe și formulările pe care le întâlnise în faimoasa *Conspirație*. După această descoperire avea să se convingă curând că, de fapt, cea mai mare parte din *Conspirație* era o parafrază a originalului genevez.”

Aceste două cărți – cea a lui Nilus, care va fi însușită de grupări fanatice și care va pricinui vărsări de sânge, ca și cea de-a doua, cea sacrificată, anonimă, unică, orfană printre atâtea alte cărți –, deci două creații divergente ale spiritului uman, atât de asemănătoare și totuși atât de diferite, zăcuseră timp de aproape șaizeci de ani la o distanță de patru litere, ca-ntr-un interval cabalistic (chiar și cuvântul *cabalistic* îl scriu cu teamă). Și în timp ce prima va părăsi lunga poliță întunecoasă a raftului – suflarea ei otrăvitoare venind în contact cu respirația cititorului, iar marginile ei atestând urmele acelor întâlniri, ale acelor iluminări (când cititorul va descoperi în gândurile altora reflectarea propriilor nedumeriri, a gândurilor sale lăuntrice) – cea de-a doua va zăcea înecată în praf, păstrată nu ca un gând, ca un spirit, ci ca un obiect mort și de prisos, și mai apoi ca o *carte* despre care cititorul se va întreba, când îi va pica din întâmplare în mână, dacă altcineva înaintea lui o mai deschisese sau dacă va mai fi deschisă vreodată după el; era una dintre acele cărți care nimeresc din întâmplare în mâna caldă a cititorului, dintr-o eroare (fie că un cititor și-a notat greșit cota, fie că un bibliotecar a confundat autorul), așa încât cititorul să-și închipuie zadarnică orice trudă, inclusiv a lui; căutând ceva anume, un volum de versuri sau un roman, o lucrare de drept roman sau un studiu de ihtiologie sau mai știu eu ce, oricum ceva trebuincios lui, care îi pare mai puțin deșart și mai durabil, dăduse de o lucrare oțioasă, pe care o înghite praful și o roade mucegaiul, în ale cărei file îngălbenite se insinuează cenușa uitării, încât ajunge să semene cu o urnă de gânduri moarte.

Astfel cugeta cititorul descumpănit.

Când întâmplarea, destinul și timpul se vor afla într-o conjuncție favorabilă, interferența acestor trei forțe se va proiecta peste acea carte, străluminând-o, precum razele

soarelui, cu „o văpaie uluitoare”, izbăvind-o astfel de uitare.

13

Într-o zi, la Biblioteca Muzeului Britanic își vor face apariția doi ziaristi cu pălăriile trase pe ochi, ca detectivii, și cu scrisoarea lui Graves în buzunar. Nu era nimic mai ușor decât ca, având numele autorului, al lui Joly, să ajungă la cartea pe care o căutau. Astfel încât misterioasele izvoare ale *Conspirației* (care, după doamna Șişmarev, ar fi fost scrisă în limba ebraică, de mâna lui Asher Ginsberg, iar după prințul Jevahov, la dictatul Necuratului), vor ieși, după atâția ani, la iveală.

Cartea pe care „hiene nesătule”, cum îi numește Delevski, au folosit-o în scopuri mârșave - *Dialog în infern între Montesquieu și Machiavelli sau Politica lui Machiavelli în secolul al nouăsprezecelea scrisă de un contemporan* - este, fără îndoială, după spusele lui Rollin, unul dintre cele mai pertinente îndreptare scrise vreodată pentru uzul personal al dictatorilor moderni, ori pentru cei care doresc să devină, iar după Norman Cohn va prefigura cu o luciditate necruțătoare totalitarismele secolului douăzeci. „Tristă nemurire”, va adăuga el.

14

În privința perioadei de descompunere a rămășițelor pământești ale omului (problemă pe care o studiasse Flaubert din motive pur literare, dacă este să-i dăm crezare), diverși autori vin cu diverse supoziții: de la cincisprezece luni până la patruzeci de ani. Deci atunci când Graves descoperea cartea lui Maurice Joly și o învia din morți, oasele autorului ei erau de mult descompuse, amestecate cu țărână și glod, căci de la moartea sa

trecuseră aproape patruzeci și cinci de ani.

Maurice Joly, fiul unui consilier municipal și al unei italience pe nume Florentina Corbara, se va înscrie în baroul avocaților în anul 1859. În succinta sa biografie Joly venea cu o mărturisire privind geneza *Dialogului*: „Un an de zile m-am gândit la o carte în care aş putea înfățișa teribilul dezastru provocat de legislația imperială în toate domeniile administrației, care va năruia libertatea politică de sus până jos. Mi-am zis că o astfel de carte concepută într-o formă rigidă n-ar putea fi citită de francezi. Atunci am căutat o modalitate de a retopi materialul pentru a-i da o formă afină spiritului nostru caustic care, de la întemeierea Imperiului, a fost constrâns să-și disimuleze atacurile... Brusc mi-am amintit de o carte care mi-a lăsat o impresie de neșters, carte de care au cunoștință doar inițiații și care poartă titlul *Dialog despre grâu, de abatele Galiani*. Așa mi-a venit ideea unui dialog între vii și morți, având ca temă politica din zilele noastre. Într-o seară, plimbându-mă pe malul râului, aproape de Pont Royal, cugetu-mi va fi însuflețit de spectrul lui Montesquieu, numele aceuia care ar fi putut întruchipa concepția pe care doream s-o expun. Dar cine ar fi putut fi interlocutorul său? Și atunci am fost străfulgerat de un gând: Machiavelli! Montesquieu ar fi reprezentat spiritul legilor, iar Machiavelli, care ar fi fost Napoleon al III-lea, i-ar fi expus politica sa oribilă”.

Dialog în infern între Montesquieu și Machiavelli va ajunge în Franța cu o șaretă, sub o claie de fin (un țăran contrabandist fusese încredințat că în cutia de carton dosea tutun de contrabandă), ca pe filiera celor care disprețuiau tirania să se propage în întreaga țară. Dar cum oamenii iubesc mai degrabă siguranța nelibertății decât nesiguranța datorată schimbărilor, primul om care va deschide cartea (și se pare că ar fi fost un modest slujbaş de la poștă, „sindicalist activ”), citind dialogul din

împărăția umbrelor, va pricepe aluziile la adresa suveranului și va azvârli cartea cât colo, „cu groază și scârbă”. Nădăjduind că va fi promovat în slujbă, va denunța cazul poliției. Când agenții poliției vor deschide cutia cu cărți, contrabandistul de tutun, sincer mirat, va jura că acela care îl trăsese pe sfoară va plăti scump. După părerea inspectorului de poliție, nu lipsea nicio carte. Cum arderea era socotită o uzanță barbară din pricina unor asociații de gânduri cu Evul Mediu, așadar nepopulară, cărțile vor fi duse pe malul Senei, undeva, la marginea orașului, și stropite cu acid.

Maurice Joly va fi adus în fața justiției în ziua de 25 aprilie 1865. Din pricina unei ploi torențiale de primăvară, ca și a tăcerii presei, la proces participară câțiva curioși ocazionali. Prin sentința tribunalului cartea va fi interzisă și confiscată, iar Joly condamnat – „pentru provocarea urii și a disprețului față de guvernarea suveranului” – la o amendă de două sute de franci (prețul acidului și manoperei) și la cincisprezece luni de închisoare. Însemnat cu pecete de anarhist, părăsit de prieteni, dar neînduplecat, va pricepe că nu prin cărți se va putea îmbuna lumea, așa că într-o dimineată de iulie a anului 1877 își va zbură creierii cu un glonț. „Ar fi meritat o soartă mai bună”, va spune Norman Cohn. „A avut un extraordinar simț al premoniției în privința forțelor care vor lua amploare în anii de după moartea sa, provocând cataclismul politic al secolului nostru.”

Grație unei „manipulări ordinare” (expresia lui Delevski), pamfletul împotriva tiraniei și a despoților-diletanți, ca în cazul lui Napoleon al III-lea, se va transforma într-un program ocult de dominație mondială, în *Conspirația*. Mistificatorii vor miza în mod cinic pe

rapoartele polițienești, care consemnaseră că acidul sulfuric distrusese toate exemplarele cărții lui Joly (în afara unuia singur, care nu se știe cum fusese sustras). Schimbând anumite cuvinte, răstălmăcind unele expresii încât să sune batjocoritor la adresa creștinilor, din fantezia caustică a lui Joly, lipsită de ironia lui veninoasă, se vor naște niște acuze (atribuite lui Machiavelli) rupte de contextul istoric, plămădind astfel faimoasa *Conspirație*.

Compararea celor două texte dovedea fără putință de tăgadă că numita *Conspirație* era un fals și că, prin urmare, nu exista un program care ar fi fost elaborat de către „misterioasa, obscura și perfida forță care ținea în mâinile sale cheile multor enigme îngrijorătoare”. Descoperi rea senzațională din *Times*, publicată sub titlul *Sfârșitul irevocabil al Conspirației*, ar fi trebuit, în mod firesc, să pună capăt acelei penibile afaceri, care otrăvise deja multe suflete și luase atâtea vieți.

Urmărirea făptașilor, așadar aflarea mistificatorilor, va începe cu o întârziere de vreo douăzeci de ani. Cea mai mare parte a participanților răposase deja, Rusia fusese izolată de restul lumii. Nilus²³ (părintele Serghei) cerceta arhivele mănăstirilor.

Această căutare a surselor primare ale *Conspirației*

23 Nilus va încerca să găsească jurnalul unui pustnic. Pustnic care, după Jevahov, vorbea cu un extraordinar realism despre fenomenele de după moarte. „Autorul jurnalului nu se va mărgini doar la elucidarea unor fenomene ancestrale sau la unele profeții, căci va dezvălui cititorului imaginea vieții de pe lumea cealaltă, cu un realism care-i singularizează nu numai intuițiile, ci și revelațiile primite de la Dumnezeu. Îmi amintesc de povestea unui tânăr care, după blestemul mamei, va fi luat de o forță misterioasă, smuls de pe pământ și înghițit de hăul unui găvan unde va trăi patruzeci de zile. În tovărășia spiritelor, supus legilor care domneau acolo. În acea poveste era atâta insolit incit era exclusă orice născocire, ceea ce chiar dovedea existența reală a lumii de dincolo și a vieții spiritelor.” (Prințul N.D. Jevahov: *Serghei Aleksandrovici Nilus. Scurtă prezentare a vieții și operei*, Novi Sad, 1936)

poate constitui un capitol aparte dintr-un stufos roman fantastic. (Cuvântul *roman* apare în text pentru a doua oară, cu toată încărcătura acestui concept. Însă rațiuni economice se vor opune ca această povestire, care este o parabolă despre rău, să se împlinească la dimensiunile unui roman a cărui acțiune ar fi putut avea loc într-un timp incert, pe imense întinderi ale continentului european, până la Ural și până după Ural, ca și în cele două Americi, cu numeroși protagoniști și cu milioane de morți, pe fundalul unui peisaj sinistru). Numai că acest capitol, jalnic schematizat și despuiat – asemeni cronicilor abstracte din reviste, unde esența operelor se reduce la intrigă – s-ar putea deci comprima astfel: *Conspirația sau Unde se află rădăcinile prăbușirii societății europene* va fi concepută undeva, în Franța (după cum afirma, pe bună dreptate, Krusevan), în ultimii ani ai secolului trecut, în plină desfășurare a afacerii Dreyfus, care divizase Franța în două tabere. Traducerea în rusă era plină de stângăcii stilistice și abunda în pleonasme (era celebra traducere care avea pe prima pagină o imensă pată de cerneală, aidoma „pecetii sângeroase a lui Antichrist”), dar dovedea că autorul acestui prim fals fusese un rus. Așa cum toate drumurile duc la Roma, zicea Burcev, tot așa și mărturiile privind apariția primei versiuni a *Conspirației* (care în mod infam despuia și deprecia cartea lui Joly) conduceau la un oarecare Racikovski – „talentatul și maleficul Racikovski” șeful poliției secrete țariste de la Paris. Acest Racikovski, afirma Nilus, luptase cu abnegație împotriva tuturor sectelor satanice din lume și, făcuse enorm spre a mai reteza din ghearele vrăjmașilor lui Hristos”. Un oarecare Papus, care avusese prilejul să-i fie în preajmă, îi va face portretul într-o manieră care amintește, și nu doar din pricina folosirii majusculilor, de prozodia simbolistilor: „Dacă îl veți întâlni vreodată în Viață, mă îndoiesc că-l veți suspecta de ceva, întrucât nimic din Ținuta sa nu-i

trădează menirea tenebroasă. Corpulent, dinamic, totdeauna cu un surâs pe buze, cu barba în formă de potcoavă, cu ochi vii, aducea mai degrabă cu tipul Juisorului decât cu tipul rus, corintian. Indiferent de slăbiciunea sa față de micuțele Pariziene, el era, fără îndoială, unul dintre cei mai destoinici Organizatori din câți existaseră în zece capitale europene” (*L’Echo de Paris*, 21 noiembrie, 1901). Baronul Taube, care, la vreo zece ani de la Revoluție, încercase în cartea sa *Politica rusă* să explice, în primul rând sieși, cauzele destrămării Imperiului și să arate rolul major al poliției secrete în toate acele evenimente, avusese, de asemenea, ocazia să-l cunoască. „Felul său ostentativ slugarnic, ca și exprimarea-i obsecvioasă – care te făceau să te gândești la un uriaș motan care își ascunde ghearele cu prudență – n-au putut să-mi estompeze decât pentru o clipă viziunea clară asupra personalității sale, a unei inteligențe insinuante, a unei voințe inflexibile, ca și a atașamentului profund față de interesele Rusiei țariste.”

Drumul vieții acestui om cu o voință neclintită ne va dezvălui un anumit tip de destin; deplasarea sa de la stânga spre dreapta sau de la dreapta spre stânga pe tărâm ideologic este astăzi un loc comun pentru intelighenția europeană, deci o dovadă că în dialectica dezvoltării omenirii nu există constante. În tinerețe Racikovski participase la cenecluri studențești clandestine, unde se citeau în șoaptă cărți și manifeste interzise, aveau loc discuții conspirative și iubiri tainice, strălucite de zorile unui viitor neclar, iar „romantica revoluție era singurul program”. Cu șapca trasă zdravăn pe frunte, se fofila prin ganguri dosnice până în pivnițele întunecoase unde mirosea a cerneală tipografică, se tipăreau pamflete de culoarea *sang de bœuf* și se întocmeau acte de identitate false, cu nume teribil de fanteziste. Era o viață plină de capcane, de pericole și de exaltări, când, conform

unei parole prestabilite, erau găzduiți tipi bărboși și fete cu mâini clorotice care, din superbe mantouri de blană, scoteau pistoale elegante de damă. Un astfel de tip bărbos, cu ochi incandescenti, va denunța în iarna lui 1879 după o noapte de veghe, fumând pe întuneric, un atentat, întrucât „se îndoia de oportunitatea punerii unei bombe în biserica parohială”. Racikovski – care va destăinui că doar în urmă cu două nopți în culcușul său înnoptase unul dintre cei care atentaseră la viața generalului Drentel – va ajunge în mâinile Secției a treia de poliție țaristă. De la acest punct se va desfășura o scenă demnă de Dostoievski; evaluând personalitatea acuzatului, procurorul îi va așine calea cu o propunere: ori domnul Racikovski va accepta colaborarea cu poliția („la urma urmei, porumbelul meu drag, poliția nu este mai prejos decât revoluționarii, în chestiunea atașamentului față de Rusia”), ori... Racikovski nu va sta mult pe gânduri. Între surghiunul în Siberia („Siberia, castraveciul meu, este romantică până și la Dostoievski, sper că sunteți de acord cu mine. Dar, dacă îmi permiteți, Siberia este reconfortantă doar dacă citești despre ea la căldurică, sub plapumă”) și perspectiva unei călătorii la Paris („schimbarea de peisaj, sufletețul meu”) o va alege pe cea de-a doua. Cum va remarca unul dintre contemporanii săi, gura mieroasă a lui Racikovski, „vorba sa suavă”, se plămădise în acea zi de februarie a anului 1879, când acceptase propunerea procurorului. „Acesta va fi primul său fals, pastişarea procurorului, de un mimetism stupefiant.”

De-acum încolo, în drumurile sale, gările se vor perinda ca văzute de la fereastra trenului: la nici patru ani de la arestarea sa (după o încarcerare măsluită), Racikovski va ajunge director-adjunct al Siguranței Statului de la Sankt-Petersburg, ca deja în anul următor să fie numit șef peste toate serviciile secrete, având sediul la Paris. La prima vedere, rețeaua țesută de el se va lăbărța pe harta Europei

absolut haotic, până în clipa în care-i descopereai arhitectonica perfectă: Paris-Geneva-Londra-Berlin. O încrengătură (conturată pe harta din biroul său) se extindea peste Carpați până la Moscova și Sankt-Petersburg, „asemenea aortei care duce până în inima problemei” – va scrie un contemporan nostalgic.

Prin lingușiri, mituiri, urmăriri, vicleșuguri, ca și grație cinelor în care șampania curgea în valuri, iar oamenii sporovăiau ca niște coțofene, Racikovski va descoperi, spre sfârșitul anului 1890, o organizație revoluționară secretă care confecționa bombe în atelierul unui lăcătuș dintr-o suburbie pariziană. Bombe pentru teroriștii din Rusia. Secția a treia a poliției țariste va reuși astfel să trimită în Siberia șaizeci și trei de teroriști predați de Racikovski. Vor trece mai bine de douăzeci de ani (deținuții siberieni răposaseră în mare parte), când Burcev, cercetând acest caz, va descoperi mașinația: bombele erau făcute de oamenii lui Racikovski, iar atelierul din suburbia pariziană era înregistrat pe numele unuia dintre colaboratorii lui francezi.

Asta a fost epoca de aur a anarhiștilor și a „nihilistilor”, va spune Norman Cohn, iar moda confecționării artizanale a bombelor se răspândise în întreaga Europă și Rusie. Astăzi știm perfect că în spatele acestor atentate (cum a fost cel cu o bombă umplută cu cuie, care a avut drept țintă Camera Deputaților, ca și a exploziilor în lanț de la Liège) stătea, precum un Dumnezeu invizibil, „fermecătorul nostru Racikovski”. Obsesia lui fusese să arunce sămânța suspiciunii în Europa, iar prin asta să o apropie de Rusia. „Nemulțumit în postura sa de șef al poliției, perfidul rus va juca totul pe cartea politicii înalte... Întrucât ambiția exagerată a lui Racikovski avea egal doar în lipsa sa de scrupule.”

Cu indiscutabila sa agerime, Racikovski va pricepe curând că efectul bombelor era relativ; în fața crimelor gratuite, ca în fața oricărei crime cu motivație confuză, opinia publică închidea ochii strâns, ca la lumina năucitoare a fulgerului; atât de teamă, cât și din dorința ca treaba să fie cât mai curând uitată. Practica însă dovedise că intrigile puteau provoca explozii cu mult mai nimicitoare decât niște bombe. Oamenii sunt dispuși să creadă orice intrigă, mai ales dacă sunt îndrumați spre un individ care pare de o moralitate ireproșabilă. Depravații nu cred că ar exista oameni diferiți de ei, ci doar unii care știu să disimuleze. „Până când veți dovedi minciuna calomniei, va curge, sufletelul meu, multă apă pe Sena.” Biografia vor afirma că era un intrigant înnăscut pentru care ticluirea scrisorilor anonime devenise un hobby încă din timpul liceului, pe care le adresa profesorilor, colegilor, părinților și chiar sieși.

Ajuns în acea funcție își va aminti de efectele nefaste ale jocului său juvenil. Având la dispoziție bani și tiparniță va începe să publice pamflete sub forma unor mărturisiri făcute de foști revoluționari care își dezvăluiau dezamăgirea amară. Unor astfel de pamflete le răspundea el sub un alt nume... Deruta provocată va fi infernală.

Într-un pamflet semnat „P. Ivanov”, Racikovski îi va expune unui potențial colaborator mecanismul calomniei, ca și eficiența sa. „Până ajungi să-ți încălzești fața, porumbelul meu, ți se răcește dosul. Ca la un foc de tabără. Tot timpul ai o extremitate expusă, dacă pot spune așa, căci există doar două moduri prin care te poți apăra, ambele ineficace. (Al treilea încă nu a fost inventat.) Ori taci, crezând că lumea nu va lua în serios minciuna care se răspândește pe seama ta – și, să nu uităm, *pe calea tiparului* –, ori, indignat, răspunzi la calomnie. În primul caz, se va afirma: tace fiindcă nu are ce spune în apărarea

sa. În al doilea caz: dacă se apără, se presupune că se simte vinovat. Dacă nu se simțea vinovat, de ce naiba trebuia să se justifice? Calomnia se întinde, castraveciorul meu drag, ca febra spaniolă.” (Febra spaniolă era în acea vreme la modă.)

17

Versiunea falsificată a *Dialogului în infern* al lui Joly, elaborată în „atelierul lui Racikovski”, va ajunge în mâinile lui Nilus cu o rezeziune uluitoare. „Această întâlnire dintre două suflete afine, dintre doi fanatici, era inevitabilă”, va nota un contemporan. Diferența dintre ei consta doar în faptul că Nilus, în fanatismul său mistic, credea în autenticitatea *Conspirației* cum credea în *Viețile Sfinților*. Manuscrisul va ajunge la el indirect, prin doamna I.M. Glinka; aceasta, aflată la Paris, ținea ședințe de spiritism și-i spiona pe teroriștii ruși în exil. Confesându-se unui ziarist, va pretinde o parte din gloria care îi revenea lui. Dar cum, cu acea ocazie, ea va afirma că ține legătura cu lumea cealaltă, comunicând cu membrii răposați ai familiei țariste, ziaristul va primi mărturisirile ei cu oarecare scepticism. Rămânea însă faptul că tocmai doamna Glinka îi trimisese exemplarul ei lui Krușevan (cel care îl va publica primul în ziarul său). De aici, cum am văzut, va ajunge în mâinile lui Nilus.

Zvonurile propagate de această „capodoperă a calomniei” se vor răspândi prin lume cu viteza cu care se transmit doar știrile nefaste și febra spaniolă. Această carte va ajunge de pe continentul european în insulele britanice, de acolo în America, apoi, luând calea inversă, chiar până la împărăția Soarelui Răsare. Datorită originii sale misterioase și a nevoii oamenilor de a însăila, cu nemiluita, povești într-o lume fără Dumnezeu, *Conspirația* va deveni un breviar care te învață că, în spatele tuturor

înfrângerilor istoriei, se află o „forță misterioasă, obscură și primejdioasă”, ce ține în mâinile sale soarta lumii, ce dispune de resurse tainice, declanșează războaie și revolte, revoluții și tiranii; ea era „sursa tuturor relelor”. Revoluția Franceză, Canalul Panama, Liga Națiunilor, Tratatul de la Versailles, Republica de la Weimar, metrour parizian – erau operele ei. (Ă *propos*: acest metrou nu era nimic altceva decât o lagună sub zidurile orașului, prin intermediul căreia se vor arunca în aer capitalele Europei). Această „ocultă și iresponsabilă organizație” îi plătea din fonduri obscure pe detractorii religiei și ai legii, pe statul de plată figurând Voltaire, Rousseau, Tolstoi, Vilson, Loubet, Clemenceau, Eduard Sam, Lev Davidovici Bronstein. Ca victime ale intrigilor ei căzuseră țarul Alexandru al II-lea, generalul Seliverstrov, arhiducele Ferdinand; membri și totodată executori erau Machiavelli, Marx, Kerenski, B.D. Novski, chiar și Maurice Joly (era un nume fals, o anagramă, ușor de descifrat în prenumele Maurice).

18

Fără îndoială, cea mai completă și mai celebră ediție a *Conspirației* poate fi considerată cea publicată la Paris prin anii douăzeci, în patru volume: monseniorul Junius trudise șapte ani la această lucrare și își va încheia treaba cu succes la vârsta de optzeci și doi de ani. Este opera unui erudit, a unui fanatic și a unui poliglot, care, la o vârstă înaintată, nu se va sfii să se apuce a învăța limbi slave, „îngrozitor de grele și fără vreun folos imediat”, cum va nota un biograf al său. În ediția sa sunt reunite toate datele referitoare la acea temă, traducerea franceză fiind confruntată cu cea rusă, cu cea germană, cu cea polonă și apoi toate între ele, după care vor fi consemnate diferențele lingvistice, de altfel minime, vor fi sesizate

numeroase *lapsus mentis* și *lapsus calami*, ca și nenumărate greșeli de tipar grosolane din edițiile precedente, greșeli care uneori schimbau enorm sensul originalului; apoi vor fi adnotate și comparațiile cu *Biblia*, în care sunt condamnați vehement creatorii acestei cărți scandaloase. („Mina lor nu era călăuzită de mâna Binefăcătorului.”)

Se poate spune că truda sa nu a fost zadarnică. Orice editor al *Conspirației*, și nu numai din Franța, ci oricare editor serios care nu se mulțumea cu o glorie imediată obținută prin mijloace meschine și nu se gândea numai la beneficiul financiar va apela de acum încolo la informațiile erudite din ediția în patru volume a monseniorului Junius. (Există indicii cum că un oarecare A. Tomić se folosisese de datele monseniorului Junius. Versiunea sa, cu titlul *Bazele adevărate*, va apărea la Split în anul 1929; la fel va proceda și comentatorul anonim, care semnase cu *Patrioticus* și a cărui traducere va apărea la Belgrad cinci ani mai târziu, sub titlul neechivoc *Cine subminează omenirea*.)

În Germania, încrederea în autenticitatea *Conspirației* va fi „fermă și trainică precum stânca”, pe baza acestei cărți formându-se conștiința și patriotismul câtorva generații. În timp ce ziarele social-democrate demonstrau cu osârdie absurditatea acuzațiilor expuse în acea scriere obscură, cealaltă parte a presei, care nu participase la răspândirea zvonurilor periculoase, va opta pentru a doua alternativă din cele două posibile („la fel de ineficace”), trecând sub tăcere descoperirea făcută de *Times*, considerând neîntemeiată orice polemică pe această temă. Într-o perfectă concordanță cu evaluarea psihologică făcută de Racikovski și ca o consecință a acestor două atitudini contrarii, un oarecare pictor amator, necunoscut (încă) pe atunci, va declara că insistența asupra caracterului mistificator al cărții era „tocmai dovada

autenticității sale” (*Mein Kampf*). În anul semnificativ 1933, când acest pictor amator va fi deja *foarte cunoscut*, *Conspirația* din Germania va avea peste treizeci de ediții, iar Editura Der Hammer va celebra la un cocteil vânzarea exemplarului o sută de mii...

Traducerea americană, după versiunea lui Nilus, va atinge în jurul anului 1925 o jumătate de milion de exemplare, datorită, în primul rând, susținerii unui ziar de mare tiraj, al cărui proprietar era Henry Ford, omul care în viața sa avusese două obsesii: automobilele și societățile secrete. În America Latină, ani de zile această carte își va găsi aplicarea eficientă în luptele aprige dintre partide, fiind chiar un îndreptar pentru fanatici, îndeosebi din rândurile populației de origine germană. A treia ediție în limba portugheză (São Paulo, 1937, pe a cărei copertă erau un crucifix și un șarpe cu trei capete) poate fi considerată fundamentală: îngrijitorul ediției apelase la documentația monseniorului Junius, pe care se bazase și versiunea italiană a lui Preziosi din același an. Comentariile din ziare pe marginea ediției maghiare (1944), însoțite de opiniile unui oarecare László Ernő, vor avea un ecou imediat: gloanțe trase dintr-o pușcă de vânătoare chiar în fereastra casei noastre. (Aș putea spune că am simțit chestiunea *Conspirației* chiar pe pielea mea.)

Este foarte probabil ca această carte să fi produs o puternică înrâurire nu doar asupra fostului pictor amator, autorul faimoasei cărți *Mein Kampf*, ci și asupra spiritului unui anonim seminarist gruzin despre care vom mai auzi. În lumina pâlpâitoare a lumânării, în nopțile lungi ale troienitului surghiun siberian, pe când afară vuia viscolul, cuvintele *Conspirației* acționau, probabil, asupra lui mai viu decât Evanghelia.

Astfel că un îndreptar menit să instruiască un prinț renașcentist - prin reîncarnarea filosofiei lui Joly, deformată de oglinda lui Nilus - va deveni un breviar al despoților contemporani. Unele pilde ale lui Nilus, ca și unele reflexii istorice ale acestei scrieri, pot sta mărturie în privința influenței nefaste a unei astfel de lecturi:

„Trebuie admis faptul că majoritatea oamenilor sunt mai degrabă stăpâniți de instincte malefice, nicidecum benefice, iar guvernanții obțin rezultate mai bune prin violență și în regim de teroare, nicidecum prin discuții academice. Orice individ vrea puterea, oricine ar dori să devină un dictator, numai să poată, dar rari sunt cei care ar fi dispuși să sacrifice bunăstarea celorlalți pentru propria bunăstare...” (*Conspirația*, p. 216)

Sau:

„Dreptul nostru constă în forță. Cuvântul *drept* ascunde o grea răspundere, și nimic nu ne dovedește că ar avea vreun înțeles în sine. Unde începe dreptul? Și unde se termină? Într-un stat unde organizarea puterii este slabă, puterea suveranului este slabă, slăbită fiind și puterea legislativă, denaturată prin inflația de drept de sorginte liberală, tocmai de aceea eu aș veni cu un drept nou - m-aș năpusti, în virtutea dreptului celui puternic, și aș sfârâma în bucățele întreaga orânduire, ca și instituțiile existente...”²⁴ (p. 218)

La rezolvarea complicatei chestiuni dacă opera precedă cuvântul ori dacă opera e doar umbra cuvântului, unele citate din *Conspirație* ne-ar putea face să ne încredem în varianta idealistă, învățătura dobândită după lectura acestei opere de către virtualii tirani s-ar putea preface într-o practică imediată asiduă:

„Menirea noastră este ca, în întreaga Europă, iar prin

24 Stilul emfatic al acestei fraze stă mărturie în privința influenței pe care *Conspirația* a avut-o asupra unui oarecare doctor Destouches, autorul pamfletului *Bagatelles pour un massacre* (n.a.).

intermediul ei și pe alte continente, să stârnim tulburări, discordii și dușmăanii. Acțiune care ar avea o dublă eficiență: în primul rând, ar ține la respect toate statele democratice, dovedind că putem provoca debandadă după bunul nostru plac, pentru ca apoi să le schimbăm orânduirea socială... Pe de altă parte, prin tot soiul de intrigi, vom încurca niște ițe pe care tot noi le vom fi întins prin toate cabinetele de stat, prin politica noastră, prin contacte economice și prin obligații statale.” (p. 235)

Niciodată în istoria ideilor gândirea unui filosof nu avusese un ecou mai deplin, o împlinire perfectă în mentalitatea guvernanților, ca acest text.

„Politica nu are nimic în comun cu morala. Omul de stat care guvernează de pe principii morale este apolitic, din care cauză nu are ce căuta în fruntea statului... Din răul pe care suntem siliți să-l facem va proveni binele guvernării imperturbabile: drumul just al mecanismului ființei naționale, pe care acum a dezechilibrat-o liberalismul... Scopul scuză mijloacele. De aceea, în planurile noastre trebuie să prevaleze nu binele și morala, ci trebuința și eficiența.” (p. 218)

„Ne vom strădui ca împotriva noastră să nu mai existe comploturi. De aceea îi vom pedepsi crâncen pe toți aceia care ni se vor împotrivi cu arma. Pentru orice tentativă de constituire a unei societăți secrete va fi instituită pedeapsa cu moartea. Acele societăți care ne-au slujit sau care ne slujesc încă vor fi desființate, iar membrii lor vor fi trimiși din Europa pe continente ceva mai îndepărtate... Iar pentru a estompa nimbul proceselor politice, pe cei vinovați îi vom așeza pe banca acuzării laolaltă cu hoții, asasinii, așadar, cu infractorii. Abia atunci în imaginea opiniei publice acest tip de delict se va asimila cu crima, iar fața de el se va manifesta aceeași repulsie” (p. 268)

În anul 1942 – la treizeci și șase de ani de la apariția foiletoanelor lui Krusevan în ziarul din Sankt-Petersburg – un martor al crimelor va consemna în jurnalul său: „Nu pot să înțeleg pe baza căror sentințe judecătorești se înfăptuiseră acele omucideri. Absolut pe față, ca pe scenă, unii îi lichidează pe alții...”

Mizanscena fusese însă reală, cum la fel de reale fuseseră și cadavrele.

„Asemenea stâlpilor de bazalt”, va nota nefericitul Kurt Gerstein, „oamenii stăteau încă drepti, neavând loc nici pentru a se prăvăli sau înclina. Chiar și după moarte se mai puteau recunoaște familiile, după cum se țineau de mână. Cadavrele erau despărțite anevoie, de câte ori se elibera spațiul pentru o nouă încărcătură de trupuri vii; cele deja vinete, jilave și împăstate de urină, cu picioarele mânjite de fecale și de sânge menstrual, erau azvârlite. Vreo douăzeci de muncitori îi căutau în gură, descleștând-o cu o bară metalică. Alții îi controlau în anus și în organele genitale, căutând bani, diamante, aur. Dentiștii le smulgeau cu cleștele tot soiul de lucrări dentare, punți, coroane. În mijlocul lor stătea căpitanul Wirth...”

Între aceștia stătea căpitanul Wirth. În buzunarul de sus al tunicii militare, în stânga, avea un exemplar al *Conspirației legat* în piele, tipărit la Editura Der Hammer în anul 1933. Citise undeva că acea carte salvase pe frontul rusesc un tânăr subofițer: glonțul tras dintr-o armă cu lunetă se oprise între paginile ei, tocmai în dreptul inimii. Cartea aceea îi insufla siguranță.

Timbre roșii cu chipul lui Lenin

Cântarea Cântărilor, 8.6

Stimate domn, în cadrul unei conferințe pe care ați susținut-o în rue Michelet, ați pus următoarea întrebare: „Ce s-a întâmplat cu corespondența lui Mendel Osipovici?”, admitând totodată că *Operele complete* publicate de Editura Cehov pot fi socotite incomplete, căci exista posibilitatea ca într-o zi corespondența să iasă la iveală, așadar să nu mai fie redusă la acele douăzeci de scrisori deja publicate. Aducând un omagiu regretatului Iosif Bezimenski, dispărut în mod tragic, pentru consecvența acțiunilor sale („a trudit treizeci de ani pentru a merge pe urmele celor care, dacă nu au trecut pe altă lume, măcar au schimbat nume, orașe, state, continente”), veți încheia spunând că nu v-ați pierdut credința în aflarea acelor scrisori, așadar în „recuperarea irecuperabilului”.

Ceea ce m-a îndemnat să vă scriu a fost această incredibilă cutezanță, credința că cea mai mare parte a corespondenței ar mai putea exista și că s-ar putea afla în posesia unei persoane (citez din memorie) „care din rațiuni sentimentale sau din alte considerente nu dorește să se despartă de acele prețioase documente”. Atunci, la conferință, nu mi-a trecut prin cap să vă pun o întrebare: de unde, brusc, această certitudine, când doar cu doi ani în urmă n-ați avut niciun astfel de dubiu, scriind prefața la *Opere complete* – așadar, de unde atâta siguranță încât să declarați: „După toate aparențele, se pare că există o persoană care, dacă sortii vor fi de partea noastră, mai trăiește undeva la Berlin, Paris sau New York!”. Pesemne, domnule, că ați ajuns la acea concluzie optimă grație

cercetărilor regretatului Bezimenski și a moștenirii sale care v-a fost încredințată spre valorificare.

Persoana pe care o căutați, domnule, „persoana care deține cheia tainei”, cum v-ați exprimat cu prilejul acelei conferințe, se afla la câțiva pași de dumneavoastră. Evident că nu v-o amintiți, probabil că nici n-ați observat-o. Și dacă, întâmplător, ați remarcat-o, probabil că v-ați gândit că este una dintre acele doamne care se înființează la conferințele publice pe motiv că ar dori să se instruiască – cum altfel ar pleca de pe această lume dacă nu și-ar îndeplini ceas de ceas îndatoririle lumești –, dar care, de fapt, vine doar să mai uite pentru o clipă de singurătatea care o copleșește cu gândul morții, sau, pur și simplu, să mai vadă chipuri însuflețite.

În ciuda singurătății în care trăiesc, domnule, nu agasez lumea cu amintirile mele – ecouri ce răzbat dintr-un de necuprins cimitir –, nu frecventez conferințe și nu scriu scrisori necunoscuților, pentru a-mi umple timpul cu așteptarea răspunsului. Dumnezeu mi-e martor, iar de acum îmi veți fi și dumneavoastră, că am scris multe scrisori în viața mea. Și că aproape toate au fost adresate unei singure persoane, lui Mendel Osipovici.

Dumneavoastră, cunoscător al operei sale (și nu am intenția de a vă reproșa acele inexactități din monografia pe care i-ați dedicat-o), nu va trebui să vă încărcați memoria cu cine știe ce amănunte, așadar puteți reține ceea ce vi se pare esențial.

În poezia cu titlul criptic *Canibalism stelar* (voi. I, p. 42), „întâlnirea celor două stele, a celor două făpturi” nu este „efectul interpenetrării dintre acțiunea de precunoaștere și cea de necunoaștere”, după cum va susține Nina Roth-Swanson, ci transpunerea lirică a șocului resimțit de Mendel Osipovici în momentul în care privirile noastre se vor fi întâlnit, atunci, la redacția publicației *însemnări rusești* (pe unde trecuse „întâmplător și fatal”) de la Paris,

într-o sumbră zi de noiembrie a anului o mie nouă sute douăzeci și doi. Și altceva, în poeziile sale din perioada emigrației, M.O. nu a poetizat „frustrarea”, așa cum susținea amintita doamnă, căci întotdeauna a fost, după cum însuși mărturisea cu o ușoară ironie, „un poet ocazional al vieții”.

Aveam douăzeci și trei de ani... De fapt, nu eu sunt importantă, eu n-am niciun fel de însemnătate, deci să revenim la Mendel Osipovici. În poezia *Revelație din ciclul omonim*, „stelele antropofage” nu semnifică nici „angoase subconștiente datorate originii sale și experienței exilului”, nici „transpunerea unui vis coșmaresc”, cu atât mai puțin „totemuri”, ci, efectiv, suprapunerea a două imagini: în acea zi Mendel Osipovici citise într-o revistă de popularizare a științei că ar exista așa-numitele stele canibalice, așadar un canibalism stelar, iar pe plan conceptual un dualism astronomic, un tip de *afinitate astrală* (de unde și versul: „Stelele care se ating cu fruntea, cu fălcile”), prin care stelele se înghit una pe alta în îndepărtări încetoșate, undeva înspre Calea Lactee. Asta i-a provocat o primă revelație, a doua fiind întâlnirea noastră. Aceste două episoade se vor armoniza într-o unică imagine. Cum poeții glăsuiesc precum profeții, poezia despre stelele canibalice va deveni profetică, întrucât viețile noastre se vor însoți în mod canibalic.

Evident, despre Mendel Osipovici auzisem înainte să-l fi întâlnit, toți cei care vorbeau idiș pe vremea aceea în Rusia, și nu numai ei, auziseră de el. Era denigrat cum numai o personalitate puternică și originală putea fi denigrată: că era un vulgarizator ordinar al lui Anski, că avea un copil nelegitim, că ar corespunda cu o cunoscută actriță germană, că de la optsprezece ani avea proteză mandibulară (când un soț gelos, cunoscut poet rus, îi mutase falca din loc), că-și scria poeziile mai întâi în rusă și apoi le traducea ajutat de tatăl său, că intenționa să se

stabilească în Palestina și câte altele). Odată i-am văzut portretul în ziar; creația lui Konstantin Rotov. L-am decupat și mi l-am lipit în jurnal; mă gândeam: Doamne, cred că așa ar trebui să arate bărbatul vieții mele! (Patetismele tinereții!)

Și într-o zi, aflându-mă în redacția *însemnărilor rusești*, uite că mă pomenesc în fața lui Mendel Osipovici care mă fixa insistent. Mi-am lăsat mâinile sub masă pentru a nu se vedea cum tremură.

A doua zi m-a invitat la cină într-un restaurant rusesc din Montparnasse. Cum despre el circula legenda că, aidoma lui Byron, se uita disprețuitor la femeile care mâncau în locuri publice, mi-am stăvilit foamea și am băut doar un ceai amăru. Mai târziu, evident, i-am relatat efectul supărător al acelei legende byroniene. Atunci a apărut acea „poezie anatomică”, denumită astfel de Bezimenski, în care „este expusă, aidoma unei mânuși de piele întoarse pe dos, chintesența idealizată a organelor interne, nu numai inima, ci și liliacul plămânilor, ca și meandrele intestinelor”. Era deci o poezie de dragoste *par excellence*, iar nu mai știu eu ce „fabulații despre uterul matern”!

Într-un cuvânt, dragostea noastră va deveni „iminentă și implacabilă”, ne vom da seama că, în ciuda obstacolelor, trebuia să ne unim viețile. Inutil să vă mai spun câte ne vor sta în cale: familie, clanuri, prieteni, rude, coterii literare. Și, evident, sărmana copilă suferindă, invocată invariabil ca ultim argument.

La îndemnul lui am revenit în Rusia și m-am angajat la redacția revistei *Der Stern* din Moscova. Așa încât să ne putem vedea zilnic. Trăiam în preajma lui, ca să nu zic la umbra lui. (Poezia *Soarele de sub abajurul roz* fiind replica ironică a lui Mendel Osipovici la remarcă mea. Iar, vai, nu „obsesia sângelui menstrual”!)

Vă este cunoscut, domnule, că în acea perioadă M.O. era

deja căsătorit și că avea o fiică (sau, cum spune Nina Roth-Swanson, „își încoronase fantasmеle juvenile în personajul femeii-mamă!”). Dar, oricât de greu mi-ar veni, va trebui totuși să pomenesc de destinul acelei nefericite progenituri asupra căreia doamna Nina Roth-Swanson păstrează tăcerea, de parcă faptul că suferea de o boală congenitală ar fi putut arunca o umbră asupra lui Mendel Osipovici.

N-am deloc intenția de a dezavua estimările arbitrare ale criticilor, cu atât mai puțin exegezele amintitei Nina Roth-Swanson – deși numai eu *aș fi* sau *nu* îndreptățită s-o fac dar am totuși o nedumerire: cum a fost posibil ca doamna N.R.-S., știind bine de existența acelei fete suferinde, poate din complicitate feminină sau datorită instinctului său matern (care, evident, nu trebuie să prevaleze în judecata critică), să susțină că în poeziile în care apare cuvântul *Kind* este vorba de „o angoasă datorată dihotomiei supraeului (*Nad-Ja*, nota trad.), în care se presimte sentimentul culpabilității”! Sărmanul Mendel Osipovici s-ar întoarce în groapă dacă ar citi toate astea. Nu atât din pricina banalității joase sau poate tocmai de aceea. Niciodată, domnule, M.O. nu a făcut nici cea mai palidă aluzie în opera sa la acel copil, pentru că ar fi simțit că ar comite un sacrilegiu. Eu, domnule, eu sunt „vinovata partenogeneză”, eu sunt *mein Kind* din poeziile sale, cu toate că diferența dintre noi era de numai șapte ani. Cu asta cred că am pus punct „analizei profunde” a doamnei Nina Roth-Swanson care, apelând la romanele *Câini de vânătoare* și *Coloane de sare*, ca și la placheta de versuri *Stele căzătoare*, va căuta să sugereze aberanta teză despre iubirea ca incest, ca „tentativă de încălcare a tabuurilor și de trăire a catharsisului în subconștient”! Scuzați-mă, dar cred că ar fi fost mai înțelept din partea doamnei Nina Roth-Swanson să-l menajeze pe Mendel Osipovici de „totemurile și tabuurile” sale.

Trebuie să mai spun că M.O. a încercat nu o dată să

rupă legăturile care-l țineau ferecat „cu lanțuri duble ca niște ancore”. Această flică era totuși în stare, cu intuiția pe care o au doar copiii și psihopații, să-i presimtă încă de la ușă pornirea de a rosti vorbele fatale, pe care el și le îngânase întruna în drum spre casă, precum un elev înaintea examenului, dar stând în pat, sprijinită în perne, îl urmărea cu o privire obidită, încerca să-i spună ceva care se finaliza cu un teribil muget. Atunci M.O., sfâșiat de regrete, se așeza lângă ea, îi lua mâna în palmele sale, și în locul discursului pregătit, își lăsa capul în poalele soției sale legitime. „Dumnezeu mi-a dat pe lângă talent acest copil, ca să nu mă copleșească trufia”, îngâna printre hohote de plâns.

Înfrânt, se refugia în literatură. *Pământul făgăduinței*. (Și când îmi amintesc că din pricina poeziei sale a fost atât de dușmănit și atât de hulit!) La un moment dat a luat hotărârea de a mă părăsi. Și, precum un copil retardat, îi presimțeam intențiile după țârâitul soneriei, după răsucirea cheii în broască. „Nu trebuie nimeni îndurerat”, spunea el. „Eu nu am dreptul la dragoste.” Astfel ne vom despărți de mai multe ori „definitiv”, rupând legătura noastră precum se rupe firul mătăsii „când perlele se rostogolesc pe scândura dușumelei galbene” (din apartamentul meu de la ultimul etaj al unei clădiri din strada Merzliakov din Moscova), ca imediat să cădem „inevitabil” unul în brațele celuilalt (poezia *Limb* este congruentă cu sfâșierile noastre).

În final – spun în final pentru că a trebuit să treacă ani de pătimiri, despărțiri, sfâșieri – ne vom da seama că viețile noastre erau legate pe vecie și că prin forțele noastre anemice nu puteam face nimic împotriva dragostei noastre și nici împotriva obstacolelor care îi stăteau în cale. „O astfel de dragoste se ivește la trei sute de ani”, spunea el. „Ea este rodul vieții, iar viața este singurul ei judecător. Viața și moartea.” Așadar, asta ar fi semnificația

poeziei *Limb*, pe marginea căreia, în treacăt fie spus, doamna Nina Roth-Swanson a bătut câmpii. „În limbaj poetic, un torent de apă, mai ales atunci când imaginea sa este obliterate, *refulată*, semnifică anume mecanisme onirice inconștiente, iar asociația cu o apă curgătoare, mai degrabă presimțită - «abis sonor» -, sugerează deopotrivă murmurul vorbelor și susurul urinei.” (Aici, într-adevăr, s-a întrecut pe sine!)

Deci, domnule, Mendel Osipovici n-a fost soțul meu, mi-a pecetluit însă existența, iar eu i-am „ușurat pătimirea”. (A se vedea poeziile geminate *Fiul răătăcitor* și *Geea și Afrodita*, vol. III, p. 348-350.) Era o iubire mai presus de „devastatoarea fericire pământească”, mai presus de dovezi, ea existând în sine și mistuindu-se la propria-i flacăra.

Așadar, vom depăși „vremea despărțirilor furtunoase”, vom deveni prizonieri unul celuilalt, ostatici unul altuia; graficul temperaturii „minunatei noastre boli” se va stabili. Îmi pierdusem orice urmă de „mândrie”, trist vestigiu al educației mele. Nu mai așteptam nimic de la el, doar statornicia lui dură precum stâncă. Voi învăța stenografia după metoda Guérin, completată cu contribuții personale lizibile doar pentru mine. M.O. era în perioada aceea un scriitor la apogeul carierei, cu alte cuvinte, prețuit și contestat, iar eu încă o tânără femeie frumoasă de care era invidiat de cei care ne cunoșteau taina. Taină maculată de sentimentul culpabilității, de veșnice muștrări de conștiință. Din anii noștri de conviețuire, din acele vremuri „aspre și tandre” datează creația cea mai valoroasă a lui M.O. (în privința dramelor sale de inspirație biblică nu trebuie uitat, domnule, că ele conțineau aluzii periculoase, care în acea „vreme a lupilor” te expuneau riscului fatal, chiar dacă acele texte erau sortite literaturii de sertar. Citind comentariile doamnei Nina Roth-Swanson - scuzați-mă, dar în mod involuntar mă ciocnesc de dânsa

ca de un dulap pus în mijlocul camerei ca și interpretarea dată lui Moise, ca fiind „întruchiparea urii refulate față de părintele rabin, părintele tiran”, rămân siderată: cum o fi trăit doamna Nina Roth-Swanson în Rusia, „sub cerul nemilos al bătrânului și blajinului Moise”, pe vremea când încă nu se consacraseră absconselor interpretări lirice, fiind o modestă traducătoare și lector de carte?) Am bătut la mașină și am transcris de mână toată opera lui Mendel Osipovici, am moșit deci, domnule, toată truda sa literară (a se vedea în acest sens poezia *Ea a spus amin*, vol. II, p. 94). Tot timpul am trăit cu geamantanul făcut, ca la primul lui semn s-o pornesc imediat. Am petrecut „binecuvântate nopți într-o febră mistuitoare” prin hoteluri de provincie, prin camere cu chirie colcăind de ploșnițe. Îmi amintesc, dacă am dreptul să-mi amintesc, tulburarea când, pentru prima oară, ne vom amesteca lucrurile de-a valma într-un hotel din Baku: hainele ni se vor împreuna în dulapuri, pe umerase, într-o intimitate lascivă. (De data asta mă voi abține de la orice comentariu pe marginea interpretării pe care Nina Roth-Swanson o va da poeziei *Comuniune epidermică*, ce depășește limita bunului-simț.)

Desigur, domnule, vă veți întreba ce legătură pot avea toate astea cu opera lui Mendel Osipovici.

Eu sunt Polimnia, domnule, din poezia omonimă (iar semnificația ei devine evidentă doar în contextul conviețuirii noastre). „În fiecare cuvânt al meu, în fiecare punct, te afli și tu, precum polenul”, spunea el. „Tot ce am scris și chiar ce am tradus se află sub semnul tău.” *Cântarea Cântărilor* a fost tradusă de el în 1928, deci în perioada în care între noi nu mai existau sfâșieri (și este o ineptie afirmația lui Ianikovski cum că acea traducere ar suna distonant). Anumite inadvertențe erau în mod deliberat strecurate de Mendel Osipovici, având o motivație personală, și deci nu are ce căuta aici tatăl său, „apreciatul Josef ben Bergelson”, asupra căruia Ianikovski

aruncă vina. Atunci când traducea, M.O. întrețesea propriile sale simțăminte. „Altfel, cum aş fi putut traduce cu atâta împătımire, dincolo de motivul searbăd al plății”, îmi spunea el. Elegiile lui Catul, *Cantonierul* lui Petrarca, sonetele lui Shakespeare pe care le va tălmăci în colaborare cu răposatul Izirkov se impun, de asemenea, a fi citite în această lumină.

Voi trece, domnule, peste fundalul istoric, aidoma unui peisaj arid, pe care se va proiecta existența noastră; când îl rememorez, acesta se comprimă într-un șir de imagini care se derulează halucinant, interminabile zile ploioase cu drumuri desfundate și acel „iremediabil ger tăios”. Aș vrea însă să vă încredințez, domnule, că Mendel Osipovici nu avea deloc o înfățișare austeră, cum ar putea să transpară din proza sa ascetică, scrisorile adresate mie fiind scrise în manieră flaubertiană, în care relatează aceleași lucruri narate și în opera sa, dar și unele pe care le-a trecut sub tăcere în textele încredințate tiparului. Despre bucuria creației și despre criza creației, despre stări sufletești, despre orașe, despre hemoroizi, despre peisaje, despre motivațiile de a trăi și de a-ți curma viața, despre deosebiri dintre proză și poezie. Scrisorile sale îmbină suspine de dragoste și aluzii erotice cu teorii literare, impresii de călătorie cu poezii. Îmi amintesc ca acum descrierea unui trandafir, a unei treziri în zori, apoi acele variații asupra ploșnițelor, ca și unele considerații asupra posibilității existenței de dincolo de mormânt. Apoi, descrierea unui copac, comparația dintre țărâitul greierilor de sub fereastra camerei sale de hotel din Crimeea cu o competiție între ceasuri, ca și etimologiile unor nume proprii sau ale unor toponime, apoi tălmăcirea unor coșmaruri. Apoi vorbele lui de dragoste, sfaturile lui cum să mă îmbrac pe vreme friguroasă, cum să-mi aranjez părul, apoi rugăminți, „terapii fierbinți de dragostei scene de gelozie, evident neîntemeiate.

Apoi, într-o zi, am primit o scrisoare, era în teribilul an al lui patruzeci și nouă și nu cred că trebuie să vă mai spun ce s-a petrecut atunci, fiindu-vă desigur cunoscut faptul că în acel an toți scriitorii de limbă idiș din Uniune vor fi lichidați. Ceea ce vă voi relata s-a petrecut înaintea tragicului eveniment. Deci, am primit o scrisoare, care nu-mi era adresată. Ar fi fost însă peste puterile mele să-mi fi reprimat curiozitatea, să mă fi arătat bine-crescută și deci să n-o citesc, întrucât pe plic se afla numele meu scris de mâna lui Mendel Osipovici. Nu, nu era o scrisoare de dragoste, ci conținea unele relatări despre semnificația unor poeme inedite, deci sugestii pentru tânăra lui colaboratoare care îi traducea în rusă poeziile. Și totuși din scrisoare se degaja o anume ambiguitate, „un patos coribantic”, „un nemăsurat orgoliu tetric” (ca să citez versurile sale). Numai că sufletul lui Mendel Osipovici nu era o taină pentru mine. Sunt convinsă, domnule, încă sunt convinsă (dacă asta nu e cumva o consolare sau o justificare în propriii mei ochi) că, dacă ar fi fost vorba de o *Liebesbrief*, nu m-aș fi simțit umilită sau pierită, aș fi fost în stare să-i iert „patosul coribantic” în numele iubirii noastre unice și singulare, i-aș fi iertat, cred, orice necredință - poeților și zeilor li se iartă orice. Dar faptul că discuta în scrisoare cu tânăra făptură despre poezia sa, despre sufletul său, despre sursele tainice ale inspirației sale - pe un ton voit ambiguu împărțind cu ea ceea ce credeam eu că ne aparține, doar mie, doar lui, precum *jus primae noctis*, m-a scos din minți, mi-a pus la încercare stăpânirea de sine. Dintr-odată „dușumeaua galbenă” de sub tălpi s-a deschis parcă sub impulsul unei perturbații tectonice și am simțit că mă scufund ca-ntr-un coșmar. Am înțeles că acea cădere vertiginoasă putea fi curmată doar dacă săvârșeam ceva iremediabil, eu știu, să sparg oglinda sau veioza cu abajurul roz, darul lui, ceainicul de porțelan sau prețiosul termometru dat de el. Și atunci mi-au licărit

în minte scrisorile.

Cum apartamentul lui Mendel Osipovici fusese supus nu mai știu câtor percheziții, el îmi încredințase corespondența noastră. „Mă îngrozesc la gândul că *indivizi fără chip* ar putea să-ți răsfioască scrisorile”, îmi zicea el. Scrisorile erau legate cu o panglică pe care o aveam de la el încă de la începutul relației noastre; panglica neagră de catifea apăruse într-o poezie ca un *enjambement* ce trecea de la un vers la altul, precum cordeluța care-mi trecea de la o tâmplă la alta peste pletele aurii. Am tăiat panglica cu foarfecile, care nu știu ce căutau în mâinile mele, poate voisem să-mi tai părul – și căderea s-a încetinit. În clipa în care am rupt prima scrisoare am știut că nu mai exista cale de întoarcere, în ciuda evidenței care mă înjunghia, că mă voi căi, că deja mă căiam. Acum romanul nostru arăta ca o carte de preț căreia însă îi lipseau ceva pagini, precum un exemplar pe care îl returnezi librarului ca fiind necorespunzător. Orbită de furie și de căință, nu vedeam decât pata timbrului aidoma unei peceti de ceară. Dumneavoastră, ca un cunoscător al operei lui Mendel Osipovici, v-ați putea imagina cum ar fi descris el această scenă, poate ca un portret flamand, lumina ce se prefira printre draperii pe chipul și mâinile tinerei femei. Oare, pentru luminozitatea picturii, credeți că ar fi aprins focul godinului și i-ar fi întredeschis ușa? Sau poate ar fi plasat un cămin. Cămin nu aveam, iar godinul era rece, deși era un martie friguros. Nu cred. Acel *clarobscur* ar fi fost de-ajuns ca să lumineze chipul femeii din fereastră, tot așa cum timbrele roșii cu chipul lui Lenin ar fi fost de-ajuns ca să reînvie pecetea roșie „a sângelui țarist”. (În privința sugestiei dumneavoastră cu „sângele țarist”, vă împărtășesc credința.) Ar fi găsit el un mod de a reînvia până și lumina iadului!

Am știut că avea să afle imediat de pornirea-mi fatală. Cum m-a privit a înțeles pe loc cu ce mă îndeletnicisem:

lângă mine era mormanul de bucățele rupte de hârtie. M-am ridicat de pe podea și i-am înapoiat cărțile. „Dedicațiile le-am sfâșiat cu pioșenie”, am zis. Apoi i-am dat mapa cu fotografii. „Pe cele în care eram împreună le-am distrus.”

Apoi l-am mai văzut o dată la o tribună unde citea o proclamație. Părea deja un om înfrânt, care își presimțea sfârșitul. Ce-a urmat vă e cunoscut. Într-o noapte *indivizi fără chip* l-au ridicat, confiscându-i și ultimele scrisori. Astfel că din opusul lui M.O. lipsește volumul cinci, iar corespondența se reduce la acele douăzeci de scrisori trimise editorilor și prietenilor. Ceea ce n-a fost ras de „sabia necruțătoare a revoluției” a fost aneantizat de demența iubirii.

Ce-a fost a fost. Trecutul trăiește în noi, nu avem cum să-l ștergem. Cum visele sunt imaginile acestei lumi și mărturii ale ființării noastre, ne vom întâlni în vis: îngenuncheați lângă godinul îndesat cu lemne jilave sau chemându-mă cu o voce stinsă. Atunci mă trezesc, aprind lumina.

Căința și durerea se prefac încet într-o duioasă amintire. Stufosul nostru roman atât de pătimăș mi-a împlinit viața. Soarta m-a binecuvântat, nu mai am nevoie de o altă răsplată. Știu că n-o să figurez la indexul cărților lui M.O., în monografiile sale ori în vreo notă de subsol. Numai că eu sunt *opera* lui Mendel Osipovici, cum și el este opera mea. Să însemne asta harul providenței?

Dar să nu credeți că *m-am împăcat cu soarta*, că aș abdica. Cum nu i se știe mormântul, n-am cum să „mă odihnesc lângă el”. (Cum va insinua nefericita Z.) Dacă ultramaterialistul Diderot a fost însuflețit de o astfel de fantasmă, de ce n-aș putea și eu, care sunt mai presus de orice materialism, să sper că ne vom întâlni pe lumea cealaltă? Și mă rog lui Dumnezeu ca nu cumva să aflu lângă el umbra alteia.

Post-scriptum

Toate povestirile din această carte, într-o mai mică sau mai mare măsură, se află sub semnul unei tematici pe care aş numi-o metafizică; de la *Epopoea lui Ghilgameş* moartea va fi una din temele obsesive ale literaturii. Dacă un cuvânt ca *divan* nu ar pretinde nuanţe mai luminoase şi tonuri mai limpezi, această culegere ar putea avea subtitlul *Divanul apusean-răsăritean*, cu o intenţie ironică şi parodică evidentă.

Simon Magul este varianta unei legende gnostice. În *Dicţionarul teologiei catolice* Jacques Lacarrière va defini *Borborit* - cuvânt ce apare în această povestire - ca „eretic nelegiuit”; „Tertulian îi va atribui tot soiul de fapte neruşinate. Clement Alexandrinul va spune despre acei nelegiuiţi că «se lăfăiau în desfrâu precum satirii, tăvălindu-şi sufletul în noroi». Din pricina deprinderilor lor neruşinate, cuvântul «noroi» (*borboros*) va sluji să-i desemneze pe acei eretici... Chiar s-or fi tăvălit în noroi sau o fi doar o metaforă T O persoană binevoitoare, de altfel foarte erudită, mi-a sesizat analogia dintre schisma lui Simon relatată în povestire şi un text de Boris Suvarin scris în 1938! Iată-l: „Stalin cu acoliţii săi mint întruna, cu orice prilej; şi cum mint mereu, nici nu mai ştiu că mint. Şi dacă fiecare minte, nimeni, minţind, nu mai minte... Minciuna este un element firesc al aşa-zisei societăţi sovietice... Întruniri, congrese - mascaradă. Dictatura proletariatului - o mare cacealma. Masă spontană - organizare vigilentă. Dreapta, stângă - aceeaşi potlogărie. Stahanovism - batjocură. Bucuria vieţii - farsă jalnică. Omul nou - gorilă. Cultura - incultură. Conducător genial - tiran imbecil...” Oricum, orice asemănare cu povestirea este absolut întâmplătoare.

Jean Valten sau Valtin din povestirea *Onoruri postume*²⁵ este un personaj real. În cărțulia cu titlul *Out of the Night*, el va prezenta acest episod ca fiind real, cu toate că subiectul amintește de o așa-zisă temă fixă. Apoi unele motive flamande din povestire creează o atmosferă ce amintește de pânzele lui Terborch, Rubens, Rembrandt, ca și evocarea unei escapade hamburgheze din anul 1972. Gladiolele respingătoare pe care O.V. Mi le adusese cu două-trei zile înainte aveam să le pictez ca pe șevalet, „după model”, ca pe o natură moartă.

Enciclopedia morților a fost tipărită pentru prima oară în mensualul belgrădean *Književnost*, din mai-iunie 1981, iar un an mai târziu în *New Yorker* din 12 iulie 1982, în traducerea lui Amiel Alcalay. Persoana care avusese acel vis și căreia îi fusese dedicată povestirea descoperise într-o zi, cu o uimire frisonată, că, de fapt, cele mai intime coșmaruri ale sale erau deja materializate în piatră dură, ca-ntr-un monument hidos. După mai bine de șase luni de la acel vis coșmaresc, când povestirea fusese deja tipărită, o revistă va publica, cu subtitlul *Archive*, următorul articol:

„În Munții Stâncoși, aflați la est de capitala statului Utah, Salt Lake City, se află una dintre cele mai bizare arhive din Statele Unite ale Americii. Spre ea conduc patru tunele forate în stâncă, fiind instalată în câteva săli subterane legate prin culoare labirintice. Accesul la sutele de mii de microfilme care se conservă aici se datorează

25 Titlul inițial al povestirii a fost *Înmormântarea curvei*. Redactorul unei reviste autohtone mă va înștiința printr-o scrisoare datată 12 martie 1980 că „redacția a ajuns la concluzia că trebuia neapărat schimbat titlul povestirii”, care, după eroina sa, se numește *Marieta* (ceea ce, după M., era un nume excelent de curvă, dar un titlu prost de povestire). Și asta din pricină că această naivă variațiune lirică fusese luată drept o parabolă politică. Însă redacția revistei *Književnost* nu se va formaliza și va tipări povestirea în numărul 8 din 1980. Iar titlul l-am schimbat eu însumi, din pure rațiuni literare, căci primul mi se păruse excesiv de literal.

exclusiv unui personal de încredere, iar intrările în arhivă sunt prevăzute cu uși de oțel, existând și alte măsuri de siguranță.

Toate aceste măsuri nu au fost gândite pentru tănuirea unor date ultrasecrete, nefiind vorba de o arhivă de stat sau militară. Fiindcă acolo sunt inventariate numele a optsprezece miliarde de oameni, vii și morți, înregistrarea minuțioasă a unui milion și două sute cinzeci de mii de microfilme pe care le-a adunat până-n prezent «Societatea genealogică a Bisericii Tuturor Sfinților a Judecății de Apoi». Aceasta fiind denumirea oficială a arhivei mormonilor din biserica Salt Lake City, care, în urmă cu o sută cincizeci de ani, a fost întemeiată de Joseph Smith și ai cărei adepți, conform datelor mormone, se ridică, în Statele Unite ale Americii, la circa trei milioane și la încă un milion din alte țări.

Numele înregistrate în această incredibilă arhivă au fost adunate din întreaga lume, consemnate cu minuție de prin toate catastrofele posibile, ca apoi acțiunea să continue firesc. Scopul final al acestui demers gigantic fiind tezaurizarea pe microfilme a întregului neam omenesc – atât partea viilor, cât și partea celor care au trecut pe lumea cealaltă.

Căci pentru mormoni genealogia reprezintă elementul esențial al religiei. Astfel încât, grație acestei arhive fantastice, orice mormon să poată reveni în trecut, coborând pe arborele său genealogic, încât botezul bisericesc să se poată înfăptui retroactiv și pentru strămoșii care n-au avut norocul să aibă «revelația mormonă».

Mormonii s-au mobilizat în această acțiune cu toată seriozitatea. Primele prospecțiuni în căutarea unui loc de maximă siguranță pentru amplasarea arhivei datează din 1958, iar lucrările de perforare a muntelui au început în anul 1961. Microfilmele sunt conservate în condiții de

maximă protecție. Temperatura din halele subterane se menține constant la paisprezece grade, iar umiditatea aerului între patruzeci și cincizeci la sută. Aerul, care trece printr-un sistem de ventilație, este riguros filtrat, astfel ca în săli să nu pătrundă niciun fir de praf ori vreo boare de poluare chimică.

În șase săli uriașe, acoperite cu un strat dublu de beton armat, este conservată, până în momentul de față, o cantitate de date care ar putea umple șase milioane de cărți de câte trei mii de pagini fiecare.

În măsura în care va fi necesar, mormonii plănuiesc perforări pentru noi săli. În fiecare lună, cam zece kilometri de noi microfilme sosesc din toate colțurile lumii. Tot aici se află, în afară de microfilme, și zeci de mii de cărți în care se vorbește indirect sau direct despre genealogii, apoi reviste de specialitate sau lucrări de istorie ș.a.m.d." (*Duga*²⁶, 19-23 mai 1981).

Legenda despre *Cei șapte adormiți din Efes* provine, evident, din Coran, iar la începutul secolului al VI-lea a fost consemnată și de autorul sirian Sarug (*De Pueris Ephesi*). Gregoire de Tours (a murit în 594) considera, ca și Sarug, că acea trezire fusese o dovadă a învierii morților (*De gloria confesum*). O variantă pe tema învierii se află în Talmud, aici adormitul se trezește după mai bine de șaptezeci de ani. Această legendă va fi prelucrată și de scriitorul arab Taufic al-Hakim, în drama cu titlul *Peștera*. Dacă nu mă înșel, el va fi primul care-o va introduce în subiectul textului pe Priska, fiica regelui Decie, a cărei tiză, de asemenea fiică de rege, va fi, peste trei sute de ani, reincarnarea primeia. Într-un comentariu la romanul lui Jan Potocki *Manuscrisul de la Saragosa* se află mențiunea: „Șapte adormiți, șapte tineri nobili din Efes, conform legendei, au fugit de prigoana lui Decie (anul 250) într-o peșteră din dealul Celionului. După două sute treizeci de

ani, iar după o altă versiune după trei sute nouă, ei se vor trezi, dar vor muri imediat, iar trupurile lor vor fi aduse la Marsilia într-un uriaș sarcofag de piatră, care se află la biserica Sf. Victor. Numele lor erau: Constantin, Dionisie, Ioan, Maximilian, Malhus, Martinian și Serapion.” Mottoul povestirii era din *Coran*, din a optsprezecea surată care poartă titlul *Peștera*: „Unii vor zice: /Fură trei și patru cu câinele; /Unii vor zice: /Fură cinci și șase cu câinele. / Unii vor zice, vrând să pătrundă taina: /Fură șapte și cu câinele opt.” *După cum vedem, numărul adormiților nu este unicul mister al acestei legende.*

În privința versetelor din mottoul povestirii, D. Mason dă următoarea explicație, referindu-se la M. Hamidulah: „S-au adăugat nouă ani, pentru a se stabili un echilibru între anii lunari și cei solari”.

În ce privește povestirea *Oglinda necunoscutului*, trebuie spus că adepții spiritismului, deci și doamna Castellan, au considerat acel fapt divers strict autentic. Un caz analog va fi expus și de cunoscutul astronom Camille Flammarion (1842-1925), scriitor nu mai puțin faimos al operelor *Pluralitatea lumilor locuite* sau *Puterile naturale necunoscute*. În opera *Necunoscutul și problemele psihice* el prezintă cazul unui oarecare domn Bérard, fost magistrat și deputat: domnul Bérard va fi constrâns, într-o excursie, să înnopteze într-un han mizer „dintr-o zonă împădurită”. Atunci îi va apărea în vis o crimă care se va petrece trei ani mai târziu în aceeași odaie în care dormise atunci omul dreptății; victima va fi un oarecare domn Victor Arnaud, avocat. Ca apoi, grație visului pe care domnul Bérard și-l va întipări în memorie, criminalul să fie descoperit. Această întâmplare va fi pomenită în volumul al doilea al memoriilor sale și de domnul Goron, inspector de poliție pensionar, de a cărui obiectivitate și lipsă de imaginație nu ne încumetăm să ne îndoim. (Y. Castellan, *Spiritismul*, p. 154.)

Povestea cu Maestrul și discipolul va fi pentru prima oară publicată într-un număr estival al mensualului literar *Književna reč* din anul 1976, în care este vorba despre ceva absolut previzibil psihologic, și anume despre „o îndelungată luptă necinstită dusă de un discipol împotriva maestrului și care, urzind tot soiul de tertipuri și intrigi, se va dovedi nu lipsit de o anumită vocație”. În acest fel povestirea va pierde cu timpul semnificația alegorică și-și va deplasa tot mai mult punctul de greutate în plan realist, dacă nu chiar documentar.

Slavă celui mort pentru patrie este prelucrarea unei legende urbane, cea mai populară dintr-o creștomație istorică, care cunoscuse numeroase variante – ultima fiind în cartea unui oarecare I-Gellé – *Despre organizația Mâna neagră* – din sursă austriacă, cam tendențioasă, sentimentalistă, oricum, bizară.

Cartea regilor și a nebunilor va fi, în primă fază, concepută ca eseu, ceea ce-i va lăsa urme vizibile. Intenția mea era să expun succint substratul veridic și fantastic, „incredibil de fantastic”, al istoriei apariției *Protocoalelor înțelepților Sionului*, influența absolut dementă a acestuia asupra generațiilor de cititori, ca și consecințele tragice pe care le-a provocat; chestiune care mă va acapara ani de zile, de altfel ca și parabola despre rău (despre care stau mărturie unele pagini din *Clepsidra*²⁷). Așadar, prin intermediul unor dovezi istorice și al unor exemple mai mult sau mai puțin cunoscute, pun la îndoială opinia prestabilită cum că o carte ar sluji numai binelui. Deși cărțile sfinte sunt, ca și operele canonice ale marilor gânditori, aidoma veninului de șarpe, izvor de moralitate și de nelegiuire, de milostivenie și de crimă. „Multe cărți nu sunt periculoase. Periculoasă e doar una.”

Acest eseu imaginar despre *Protocoale* se va destrăma de la sine în momentul în care am încercat să completez,

27 Roman al lui Danilo Kiš apărut în 1987 la Editura Univers.

să descifrez segmentele acelei istorii tulburi care au rămas în umbră până-n ziua de azi și care, într-un fel, nu vor fi niciodată clarificate; așadar, când s-a pus în mișcare „acea trebuință barocă a inteligenței de a umple golurile” (Cortázar) și când m-am decis să însuflețesc și acele personaje rămase în beznă, în primul rând pe misteriosul emigrant rus care în povestire se numește Belogorcev – și pe încă mai misteriosul X al cărui rol a fost, după cum însuși cititorul s-a încredințat, de o importanță vitală în rezolvarea misterului *Protocoalelor*. Eseul își va pierde semnificația literară în clipa în care am înțeles că în cercetarea acestei teme, în plan factic, nu se mai putea înainta, și atunci am început să imaginez întâmplările *întocmai cum s-ar fi putut petrece*. Și atunci, cu cugetul împăcat, am schimbat titlul: *Protocoalele* au devenit *Conspirația*. Plasată pe firul faptelor – nu prea denaturate – povestirea va începe să se dezvolte în locurile în care datele erau incomplete, iar faptele vag cunoscute, într-o penumbră în care lucrurile vor dobândi umbre și contururi mișcate.

În privința dramatizării firului epic, cum ar fi spus Borges, unele detalii au fost estompate ori potențate. „Când scriitorul își numește creația roman (*romance*)”, zice N. Hawthorne, „abia dacă mai trebuie precizat că prin asta dorește să-și asume o anume libertate, atât în privința formei operei, cât și în privința construcției”. Trebuie menționat că această aserțiune se referă și la povestire.

Cititorul inițiat, cel puțin așa nădăjduiesc, va recunoaște fără dificultate în *Conspirația* faimoasele *Protocoale*, tot așa cum vor fi lesne de identificat și cei care se ascund sub numele „complotiștilor” și al „sectei satanice”. Din vastul material despre *Protocoale* (care, în mare, a preluat, cu modificări și adăugiri neesențiale, aceeași documentație) se disting net cărțile lui Norman Cohn, Delevski, ca și *Apocalipsa vremurilor noastre* de Henri Rollin, care nu

este doar sursa majoră în cercetarea acestei teme, ci și o învățătură moralizatoare, un post-scriptum al povestirii: această carte semnifică încă o victimă a *Conspirației*, fiind arsă de autoritățile de ocupație germană de la Paris! Un cititor abil ar putea distinge în inventarul cărților lui Belogorcev și unele titluri care de asemenea se referă la acest subiect.

Cititorul ar mai putea fi interesat de personalitatea „nefericitului Kurt Gerstein” care apare în finalul povestirii. Acest „erou tragic al Rezistenței” va lua hotărârea temerară de a se înscrie în mișcarea SS, pentru a căuta să saboteze din interior acțiunea de exterminare. „Experiența sa tehnică îl va ajuta să se integreze la secția de igienă a departamentului sanitar Waffen SS, departament care, sub pretextul dezinfecției, avea sarcina de a perfecționa o serie de gaze toxice. Ca inginer specialist vizitase în vara lui 1942 lagărul de concentrare Belzec, la care se va referi în mărturiile sale. Apoi va căuta prin toate căile să alarmeze opinia publică mondială și va reuși să intre în contact cu un diplomat suedez, baronul von Otter... Va încerca de asemeni să fie primit de nunțiul papal de la Berlin, dar va fi refuzat...” Sfârșitul îi va fi pe cât de tragic, pe atât de absurd: „în luna mai a anului 1945 trupele franceze îl vor lua prizonier și-l vor azvârli în închisoarea din Cherche-Midi, unde însinguratul și deznădăjduitul combatant va sfârși prin suicid, în luna iulie a aceluiași an.” (Leon Poliakov, *Bréviaire de la haine*, Paris, 1951, pe baza studiilor lui M.H. Krausnick, *Documentation für Massenvergasung*, Bonn, 1956.) Gerstein își va consemna mărturiile în franceză, din prudență, poate, și din pricina căpitanului Wirth care-i întinase limba maternă.

Povestirea *Timbre roșii cu chipul lui Lenin*, în ciuda afluenței de citate, este o fantezie, deși „niciodată n-am înțeles cui slujește să concepi cărți ori să inventezi

chestiuni care, într-un fel sau altul, nu s-au petrecut” (Nabokov).

În ce privește „ultra-materialistul Diderot”, este vorba, fără îndoială, despre o scrisoare a lui, pe care am aflat-o grație doamnei Elisabeth de Fontenay:

„Cei care s-au iubit în timpul vieții, care au lăsat cu limbă de moarte să fie îngropați unul lângă altul, n-or fi chiar atât de țičniți precum se crede. Poate că țărâna lor s-o contopi, s-o amesteca și s-o uni... Mai știi? Poate că țărâna lor nu și-o pierde orice simțire, orice amintire a însușirii primordiale; poate că-n ea mai mocnește suflul cald al vieții... Oh! Sofia mea, îmi rămâne, așadar, nădejdea că te-aș mai putea atinge, că te-aș mai putea simți, că m-aș putea contopi cu dumneata, că ne-am putea îngemăna, atunci când nu vom mai fi, în măsura în care ar exista în protomateria noastră legea afinității și dacă ne va fi dat să fim o singură făptură; abia atunci, în veacurile ce or să vină, aș putea fi numai cu dumneata, iar moleculele iubitului dumitale descompus ar putea să se agite, să se deștepte și să caute urma moleculelor dumitale împrăștiate prin natură! Lasă-mă să fantalez, doar cu asta mă mai consolez, că mi-aș afla veșnicia în dumneata și cu dumneata...”

CUPRINS

2

Tabel bio-bibliografic.....	3
Scurtă autobiografie.....	6
Simon Magul.....	10
Onoruri postume.....	30
Enciclopedia morților.....	38
Legenda adormiților.....	65
Oglinda necunoscutului.....	88
Povestea cu Maestrul și discipolul.....	100
Slavă celui mort pentru patrie.....	109
Cartea regilor și a nebunilor.....	115
Timbre roșii cu chipul lui Lenin.....	154
Post-scriptum.....	166